OANA STOICA-MUJEA parfumul văduvei negre CRIME SCENE PRESS

„Seria *Iolanda Știreanu* te ține cu sufletul la gură de la un volum la altul."
George Arion

parfumul văduvei negre

Al doilea volum din seria **Iolanda Știreanu**

O întâlnire a bloggerilor într-o cabană izolată. Nimic nu le poate face vreun rău. Cel puțin în aparență. Pentru că, pe neașteptate, trei dintre ei sunt răpiți. Miza e uriașă: un fișier cu informații incriminatoare care ar putea duce la demiterea Președintelui. Dar criminalul, maestru al otrăvurilor, începe să lase în urma sa un șir de cadavre, până când va avea certitudinea că informațiile sunt distruse.

Până când intră în scenă Iolanda Știreanu-Lala.

Un roman demn de scenariul oricărui *thriller* internațional, în care Lala trebuie să dezlege misterul ostaticilor, să dezamorseze o criză politică, să-l demaște pe prim-ministru și să joace ruleta rusească cu însuși Președintele.

BANG!

Seria **Iolanda Știreanu**:

Indicii anatomice

Parfumul văduvei negre

Greșelile trecutului

Jucătorul

Mascarada

Noaptea de Sfântul Andrei

Oana Stoica-Mujea
Parfumul văduvei negre

OANA STOICA-MUJEA – 2010
CRIME SCENE PRESS, 2018 pentru această ediție.

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STOICA-MUJEA, OANA
Parfumul văduvei negre / Oana Stoica-Mujea. – București: Crime Scene Press, 2018
ISBN 978-606-8959-08-5

821.135.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: GEORGE ARION JR.
Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: mai 2018
Tipărit în România

Carte apărută cu sprijinul *Fundației Premiile Flacăra*

Ceea ce trebuie să rețină cititorul este faptul că, deși în carte apar personaje reale, cu nume și prenume – fără CNP – acțiunea este imaginație pură. Tocmai de aceea nu trebuie să vă așteptați să îi cunoașteți pe acești oameni așa cum sunt ei în realitate.

Oana Stoica-Mujea

Parfumul văduvei negre

– 2018 –

Oana Stoica-Mujea s-a născut pe 20 mai 1981 în Ștefănești, jud. Argeș. Pasiunile autoarei sunt dintre cele mai diverse, oscilând între științe exacte și literatură. Astfel, a terminat Facultatea de Electronică Aplicată dar, ulterior, s-a canalizat pe scris și relații publice. A fost jurnalist pentru o scurtă perioadă și scenarist la Media Pro Pictures. A început să scrie încă din anul doi de facultate, iar prima carte apărută a fost în 2002, la editura Napoca-Star din Cluj. Are numeroase colaborări ca redactor la reviste culturale. Până în prezent a publicat șaisprezece cărți, *fantasy, crime, thriller* la care se adaugă alte șase pentru colecția „Evenimentul Zilei". Membru al Uniunii Scriitorilor din București, secția „Copii și Tineret". Cel mai cunoscut roman *fanfasy* este *Regina Elfă,* din seria *Dinastiile* apărut la editura Tritonic, în 2009 (premiul pentru „Cea mai bună carte pentru adolescenți a anului" acordat de Biblioteca Județeană din Deva). Tot în 2009, Oana Stoica-Mujea publică primul roman *mystery & thriller – Indicii anatomice* (Crime Scene Publishing).

Indicii anatomice, prima carte polițistă a Oanei Stoica-Mujea, apare într-o primă ediție în 2009, la Crime Scene Publishing. Volumul, devenit rapid un succes, a fost tradus în limba engleză în 2012 *(Profusion* Londra*).*

1

L-am urmat până în Bruxelles. Puștoaica de zece ani fusese calea lui spre libertate, doar că pe mine nu mă pusese la socoteală. Nu mă zărise în umbra lui, pregătită să-i zbor creierii fără niciun resentiment. N-am lucrat la cazul lui Marcel Pladov de la început – de fapt, nu am lucrat deloc. Doar când lucrurile au luat-o razna, Mihai, șeful meu, a considerat că e nevoie de mine.

I-am citit dosarul în avion. Cu fiecare filă pe care o parcurgeam creștea în mine dorința de a-l ucide. De-a termina cu el pentru totdeauna. Am început cu relația lui eșuată. Cu femeia care-i făcuse pentru prima dată în viața lui sex oral – târfa dracului. N-am înțeles niciodată de ce femeile se coboară într-atât. De ce-or încerca să domine sau se lasă dominate prin felul ăsta de sex? Mai bine m-aș împușca decât s-o fac. Iar Napoleon cu siguranță avea dreptate: toate sunt niște curve. Până și eu, doar că eu sunt o târfă moderată. Fără perversiuni, fără sentimente… Am trecut greu de partea asta, pentru că aș fi vrut s-o omor și pe ea. Să-i bag țeava pistolului pe gât și s-o fac să-l lingă până când gustul metalului avea să i se întipărească pe creier și să moară ducându-l cu ea pe lumea cealaltă.

Pentru că ea a fost cauza nebuniei lui interioare. După ce a prins-o cu altul, ceva s-a declanșat. Boala a ieșit la suprafață. Fiind învins de femei, a început să violeze și să ucidă copii. Era feroce, de neoprit, nemilos. Mai întâi se juca puțin cu ei. Probabil că, inițial, se vedea părinte, apoi inchizitor, apoi amant și, când toate aceste sentimente dispăreau, tot ce îi rămânea de făcut era să ucidă și s-o ia de la capăt. Zece trupuri aruncate în Dâmbovița. Copii între opt și doisprezece ani. Niciodată mai mici sau mai mari. Nu conta că erau fete sau băieți. Toți aveau parte de același tratament.

Când agentul Mitran l-a descoperit, a înșfăcat fetița, ultima victimă, și s-a urcat în avion. Toate astea după niște scene oribile. Mai întâi i-a tăiat fiecare șuviță în fața agentului, apoi i-a smuls două unghii mici și roz. A cerut un bilet pentru Bruxelles, fără să-i treacă prin minte că un alt agent va fi cu el în avion. Chiar și pe scaun ținea

copila strâns și avea ochii în patru. Era agitat, nervos și privea în toate părțile. Eu așteptam să facă o greșeală, orice greșeală, dar cumva știam că n-o va face în avion. Îi era prea frică de urmări. Nu voia să moară. Nu voia să forțeze mâna piloților. Era un nebun nenorocit. A privit de câteva ori spre mine, dar nu mi-a dat importanță. Poate pentru că în privirea mea se putea citi aceeași nebunie ca a lui. Îl uram pentru ceea ce era în comparație cu mine. Eram doi nebuni ai dracu'.

Avionul a aterizat în jurul orei optsprezece. L-am urmat tăcută, încet, ca să nu-i dau de bănuit. Nici nu m-a văzut, era prea agitat. Copila trebuia să treacă de controlul documentelor. Era nervos, uitase de lumea din jur. A luat copila în brațe, privind în toate direcțiile. Nu avea cale de scăpare în aeroport și, pentru o secundă, și-a dat seama că a comis o eroare. Dar, apoi, parcă a uitat. Ceva s-a întâmplat, nebunul a prins curaj și s-a îndreptat spre ghișeu. Avea o armă, sigur că avea o armă. Cum să nu aibă? Nimeni nu-l verificase când se urcase în avion. L-am văzut căutând-o în buzunarul hainei. Atunci mi-am scos pistolul de la brâu și am strigat:

— Toată lumea la pământ!

A rămas înmărmurit. A strâns fetița și mai tare în brațe. Chipul ei alb s-a umplut din nou de lacrimi. Scâncea. De parcă n-ar mai fi avut putere să scoată sunete puternice. S-a întors spre mine. Privirea îi era sigură, dar trupul îi tremura.

— Las-o jos!

A schițat un zâmbet și a ridicat pistolul spre capul copilei. Știam că risc, dar simțeam nevoia să ucid. O nevoie care s-a născut în mine citind filele alea nenorocite. Aveam nevoie să mă eliberez. Să iau o viață. În timp ce el ridica pistolul, eu vedeam totul ca într-un film, cu încetinitorul. Fiecare mușchi, fiecare gest disperat, lacrimile copilei. A fost suficient să trag o singură dată ca să-i nimeresc țeasta. Mai întâi i-a căzut pistolul, făcând un zgomot infernal, apoi s-a prăbușit cu tot cu copil. Nimeni n-a țipat, nimeni nu s-a înghesuit spre ghișeu și n-a încercat să fugă. Parcă trăiam un moment fix, în care totul se sfârșise dar pe mine mă prinsese undeva între timpuri. Primul zgomot pe care l-am auzit a fost scâncetul fetiței. Abia atunci mi-am dat seama că, de fapt, lumea țipa. Doar eu nu auzisem nimic.

✶

Mihai Iordache, Comisarul-Șef al secției Criminalistică, mă privea cu reproș. Îmi fusese ca un tată ani de zile. Îmi înțelesese cei doi ani de agorafobie și mă ajutase să trec peste sinuciderea tatălui meu. Știa că sunt anormală, dar nu mă judeca. Fusese întotdeauna un tampon între mine și mama mea schizofrenică, acum internată într-un centru pentru cei cu aceleași probleme. Mă dezaprobase întotdeauna tăcut, dar nu și de data asta. Știam că nu va fi la fel. Poliția Română nu putea fi de acord cu o asemenea crimă. Crima mea.

— Te rog, am început eu. Nu-mi spune cât rău am făcut, nu mă interesează. Aș face-o din nou.

— Îți scapi singură de sub control, domnișoară!

Mi-am aprins o țigară. Singura cale de-a mă relaxa sau, cel puțin, de a-mi ascunde nervozitatea.

— Lala, nu mai poți face greșeală după greșeală! Ești comisar și la anul pe vremea asta îmi vei lua locul. Vei avea șansa să ajungi șeful întregii secții. Dar nu dacă o ții tot așa. De parcă nimic nu s-ar fi schimbat după toată povestea aia. Trebuie s-o iei mai încet.

— L-aș fi omorât oricum, Mihai.

A lovit cu pumnul în masă, dar eu n-am clipit.

— La dracu', Lala! Știu, tocmai despre asta vorbesc! Trebuie să înveți să te controlezi! Te porți ca un criminal ordinar!

Am stins țigara direct pe birou. Furia mea e îndreptățită și chiar sunt un criminal de rând, doar că m-am deghizat în polițist.

— Hai să fim sinceri, Mihai. Ai știut din prima zi în care m-ai văzut că sunt un criminal de rând. Ai văzut în privirea mea. În gesturile mele. Ai știut de când l-am ucis pe Vladimir. De ce tocmai acum să-ți pese?

M-a apucat de umeri și m-a zguduit. Am rămas stană de piatră, anticipându-i cumva gestul.

— Lala, trebuie să te duci la doctorul Stan.

Am zâmbit în colțul gurii. Ceea ce nu știa Mihai era că fusesem odinioară la doctorul Amalia Stan. O târfă împuțită care recomanda sexul oral pentru relaxare. Nu sunt sigură dacă eu eram mai nebună decât ea și nici n-aveam chef să o aflu.

— Mihai, sunt bine. Oricum nebunul ăla nu merita să trăiască.

— Nu ești Dumnezeu să decizi asta! țipă el la mine.

— Nu, sunt Satana.

Am ieșit trântind ușa în urma mea. Eram furioasă pe Mihai, chiar dacă știam că avea dreptate. Dar, să fim sinceri, eram bine. Mai bine ca niciodată. Nu am omorât decât trei oameni în opt ani de muncă în poliție. Vladimir ridicase pistolul spre colegul meu de atunci și, instinctual, am tras. Atunci am fost prima oară la Amalia. Mihai susținea că nu e normal să n-am sentimente. Că nu sunt normală. Amalia nu m-a ajutat cu nimic. Doar a încercat să mi-o tragă pe canapeaua terapeutică, iar eu i-am dat un pumn în față. Nu mi-a făcut raport nefavorabil pentru că știa că aș fi ucis-o înainte să apuce să mai vadă zorii. De atunci am stat departe una de cealaltă.

Pe a doua persoană pe care am ucis-o o urmărisem vreo două săptămâni până când eu am devenit vânatul în pădurea Băneasa. Era un bărbat masiv, un munte de om. Genul ăla de nu-ți dai seama unde începe gâtul și se termină capul. Omora prostituate, crezându-se Jack Spintecătorul al Bucureștiului. M-a prins și s-a aruncat asupra mea, a scos șișul și a-ncercat să-mi taie gâtul. Nu țin minte exact cum a ajuns cuțitul ăla în mâna mea. Dar îmi aduc aminte perfect cum i-am spintecat burta. O tăietură până-n gât. Victor Blid, unul dintre colegii mei, mă găsise sub el, încă lovind cu furie. Apoi, vreme de doi ani, am dispărut în propria-mi nebunie. Agorafobia a pus stăpânire pe mine și n-am putut s-o spintec.

Acum eram bine. Eram întreagă. Nu mai simțeam nevoia să fac dreptate.

Când am ajuns în apartamentul meu, m-au întâmpinat Carmen și pisica albă, pe care o găsisem cu un an în urmă. Carmen e în serviciul meu de șapte ani. N-aș ști să fac nimic fără ea. Sunt complet inutilă când vine vorba de gospodărie. Sunt complet inutilă în multe privințe.

Mi-am băut cafeaua fără să mă ating de mâncare. Într-un fel, eram abătută. Pentru că adevărul nu era de partea mea, chiar dacă eu așa voiam să-l percep.

Când am auzit soneria, am tresărit, parcă trezită din propria-mi tristețe. Carmen s-a dus să deschidă, în timp ce eu aruncam mâncarea la coș. Stomacul meu nu simțea decât scârbă. Scârbă față de toată lumea.

— A venit Bogdan, m-a anunțat Carmen apatică.

Adevărul e că nu-l mai văzusem de trei luni, iar acum nici că mă așteptam să vină să mă vadă. Pe Bogdan Hrib l-am cunoscut în urmă cu un an, într-un caz atipic. L-am băgat în patul meu de câteva ori, apoi i-am dat drumu'. Puteam să-i ofer trupul, dar nu și sufletul, iar el voia totul la pachet, în timp ce eu aveam nevoie doar de sex. Nu înțeleg bărbații. La început se mulțumesc cu sexul, ba chiar se laudă că doar asta vor, ca mai apoi să-și dorească să te ia de nevastă. Nu aveam nevoie de așa ceva, tocmai de aceea nu puteam să înțeleg de ce se întorsese.

M-am dus în living. Era așezat pe canapea. În fața lui trona biroul, cu cele trei calculatoare plus un laptop. Pisica albă căreia nu avusesem timp să-i găsesc un nume stătea la picioarele lui.

— Îți place durerea, nu? l-am surprins eu.

S-a întors încet spre mine. Părea tras la față, îngrijorat.

— Printre altele.

— Am crezut că mă urăști suficient ca să nu te mai întorci.

N-a spus nimic. A continuat să mă privească de parcă atunci mă vedea pentru prima oară.

— Azi n-am chef de sex.

— Termină!

— Ești nervos, frustrat?

— Sunt îndrăgostit.

Am ridicat din sprânceană.

— Te rog, pentru Dumnezeu, nu începe! Am omorât un om cu zece ore în urmă și încă mă mai bucur.

— Nu de tine.

A fost momentul să măresc ochii.

— Și simțeai nevoia să-mi împărtășești. De ce?

— Am crezut tot timpul că e doar o toană a ta. Că ai putea fi fericită alături de un om normal…

— Mai scutește-mă! Tu n-ai nevoie de mine. Câți ani are, cinci?

— Termină!

— Dacă ai venit la mine în casă să-mi dai ordine, atunci fă cale-ntoarsă. Nu mă interesează viața ta.

S-a ridicat și a oftat.

— Adevărul e că nu știu de ce am venit la tine.

Eu știam, dar n-aveam niciun chef să-i spun.

— Dispari, Bogdan. N-are sens să te chinui, știi bine că asta faci. Vrei ceva și ai impresia că știi ce vrei. Problema ta e că nu ești sigur.

— Și tu – cât de sigură ești tu?

Cu siguranță știam ce vreau, doar că obiectivul meu era greu de atins. În plus, nici măcar mie nu eram în stare să mi-l dezvălui.

— Asta n-a fost niciodată problema ta.

— Nu, pentru că tu nu lași pe nimeni să se apropie.

— Am înțeles, asta e frustrarea ta! Ai fi vrut să ajungi și mai în profunzime. Îmi pare rău, nu te las să faci sex cu mintea mea. Mi-o violez de una singură. N-am nevoie de ajutor.

— O să mă însor.

Am oftat. Înțelegeam ce vrea de la mine, dar nu-i puteam oferi o femeie lovită, nenorocită sau suferindă.

— Foarte bine!

— Ar fi trebuit să…

— Să mă lovești? Asta ar fi trebuit? Să fiu lovită? Să sufăr? Să te rog să nu o faci? Hei, nu te aștepta să apar la nunta ta, rugându-te să nu mergi mai departe. Trăiești prea mult din cărți. O iubești pe ea, dar încă nu ți-ai încheiat socotelile cu mine. Asta te scoate din sărite.

M-a privit ca pe un neom.

— Am pus pariu cu mine că ai sentimente. Se pare că l-am pierdut.

— Dacă te simți mai bine, îți plătesc eu ce-ai pierdut.

Se pregătea să plece. Dezamăgit.

— N-o să fii niciodată umană, nu?

— Și nebunii sunt oameni. Obișnuiește-te. Și casă de piatră.

— Mai du-te și dracu', Lala!

Mă bucur că nu s-a întors. Altfel ar fi văzut zâmbetul care mi s-a înfiripat pe buze.

A sunat telefonul. Mihai.

— Am o situație de urgență, vino la secție!

Dintr-o partidă de sex în alta. Un nebun nu se poate bucura în liniște de agitația propriilor neuroni.

2

Douăzeci și trei. Ora.

Eu, Ruxandra Georgescu, Isabela Popescu, Mihai Iordache și Cristian China Birta. O cunoșteam pe Isabela după renume. Odinioară fusese una dintre noi, dacă eu mă pot considera ca făcând parte din sistem. Până la urmă eram o paria pe orice parte ai întoarce problema. Probabil că Isabela, ca mulți oameni cinstiți, se săturase să se uite cum rămân crime nerezolvate din cauza corupției. Nu putuse lupta cu sistemul. Adevărul e că nimeni nu putea. Iar ea alesese să plece. O respectam pentru asta, dar și pentru ceea ce făcuse de-a lungul timpului. Era serioasă, stătea într-un colț al biroului, cu părul ei bogat strâns în coadă, îmbrăcată în blugi care îi veneau încă excelent și într-o bluză închisă până la gât. Celelalte două persoane nu-mi spuneau nimic.

Ruxandra era mignonă și blondă, cu ochi veseli, iar Cristian părea să fie un tip dintr-o bucată: înalt, solid și cu o claie de păr creț.

— Și ne-am adunat aici ca să…? am început eu într-un final, după atâta tăcere. Mihai și-a ridicat privirea din documentul pe care-l citea. Ruxandra și Cristian mi-au întors privirea. Isabela nici măcar n-a clipit.

— Domnișoara Georgescu ți-ar putea explica cel mai bine, rosti sec Mihai.

Blonda m-a privit de parcă tocmai căzusem în cap, iar ea era uimită că supraviețuisem. Uneori mă abțin cu stoicism – am reușit și atunci. Apoi, ea a început:

— De ceva timp sunt ținta unor ziariști: Bădin și Ciutacu…

M-a lăsat să rumeg informația, dar eu nu prea știam ce e de rumegat. Am ridicat lasciv din umeri.

— Așa, și?

— De curând i-am dat lui Bădin un document care ar putea răsturna guvernul.

Din nou pauză. Nu mă prindeam ce vrea. A continuat când și-a dat seama că nu fac pe proasta, ci chiar sunt:

— Am informații precise că Bădin și Ciutacu sunt în pericol chiar în acest moment.

— Și eu ar trebui să fiu bona?

— Mai degrabă bomba, a spus Cristian.

M-am întors cu totul spre el.

— Domnule, încă nu sunt pregătită de detonare.

— Lala, m-a atenționat Mihai.

Cristian a zâmbit:

— Să-ți explic, don'șoară.

Iete, ăsta mă ia peste picior.

M-am uitat frumos la ceas și mi-am dat seama că pierdusem douăzeci de minute de pomană.

— Domnilor, mi se rupe de guvern și de cine ați mai spus. Vreau să dorm.

— Ascultă, a zis Isabela. Nici mie nu-mi convine, dar într-un fel ciudat chiar țin la oamenii ăia.

Nu pot spune că m-am prăbușit în scaun. Mai degrabă m-am aruncat în el, simțindu-mă grea și ametită.

— Bine, cine puii mei sunt Bădin și Ciutacu și de ce dracu' ar fi în pericol?

— Tu chiar n-ai înțeles? a sărit Ruxandra.

— Păpușă, stai jos că mi se-nvârte neuronul. Să explice glumețul.

Cristian a zâmbit. Nu părea prea afectat.

— Bădin a pus mâna pe documentul ăsta, care are menirea să iasă la iveală cu o zi înainte de alegeri.

— Bravo, Bădin ăsta îmi place.

Cristian a continuat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Bănuim că și Ciutacu e în cunoștință de cauză. Dar, în același timp, cineva a aflat și a infiltrat o persoană în grupul în care se află cei doi.

Aveam o față din aia pe care apăruse un mare semn al întrebării.

— Vă rog să mă scuzați. Eu sunt obosită. Am omorât un om și eram pe cale să omor un altul cam cu o oră în urmă. N-am mâncat, n-am făcut sex și n-am dormit de douăzeci și șase de ore. Iar voi vorbiți o păsărească indescifrabilă.

Isabela a ieșit din conul ei de umbră.

— În momentul ăsta are loc o întâlnire a bloggerilor la Bran, pe la Moeciu pe undeva. Bădin și Ciutacu sunt acolo, iar noi avem informații precise că pe urmele lor e cineva. O să încerce să fure documentul. N-o să se dea în lături de la nimic.

— Așa mai vii de acasă, am mormăit. Și eu ce-ar trebui să fac?

Mihai s-a ridicat și a început să se plimbe agale în jurul biroului.

— Ținând cont că alegerile sunt peste o săptămână, avem nevoie de cineva care să-i protejeze pe cei doi.

Am ridicat o sprânceană.

— Acolo sunt șaișpe oameni, cu tine și domnul Birta vor fi op'șpe.

— Eu și crețul?!

— Cineva trebuie să te introducă în grup. A, prietena ta Dunca e acolo cu ei. Și Darius Filip, tipul de la Finanțe. Nu trebuie să dați de bănuit că vă cunoașteți.

Fața mi se lungise și se topea ca în desene animate.

— Adică eu plec cu domnu' la Bran și stau cu ochii pe lume în speranța că nimeni nu e ucis.

— Exact!

— Mda, exact asta îmi doream.

Mihai a strâns nervos pumnii.

— Domnișoara Georgescu și Isabela o să lucreze cu mine ca să descoperim persoana infiltrată.

Aș fi vrut să înjur, să spun cam tot ce am pe suflet, dar deja îl enervasem pe Mihai prea mult pentru o singură zi. M-am uitat la ceas.

— Dă-i domnului cu păr vâlvoi adresa mea. Mâine la opt îl aștept. Să-ți bei cafeaua acasă, i-am zis lui Cristian, că la mine nu-i cantină.

Era momentul să ajung acasă și să încerc să dorm. Aveam în minte o idee clară despre ce avea să însemne o săptămână în sălbăticie. Urăsc muntele și mai ales pensiunile de doi lei. N-avea să iasă nimic bun din toate astea.

Înainte să mă îndrept spre pat am primit prin mail toate informațiile referitoare la cazul „Bădin-Ciutacu". Am scos totul la imprimantă și am adormit pe canapea, cu pisica la picioarele mele. N-am visat, dar nici un somn liniștit n-am avut. Puteam să-mi dau seama că mă zvârcolesc, că-mi era ba prea cald, ba prea frig. La șase și zece a venit Carmen. Am auzit-o, dar am mai tras de timp încă vreo două minute. Urăsc să mă trezesc de dimineață. Când am simțit mirosul cafelei împrăștiindu-se prin cameră, am decis că era vremea să abandonez canapeaua

și să-mi fac toaleta. Mai întâi am privit pe ferestrele mari și am observat că începuse să ningă. Urăsc luna martie.

M-am spălat, m-am îmbrăcat și m-am aranjat. Abia apoi am ajuns în fața cafelei, dându-mi seama că e opt fără zece. Nici n-am apucat să-mi aprind țigara că am auzit soneria urlându-mi în cap. Domnul Birta venise, iar eu nici nu reușisem să deschid bine ochii.

Carmen l-a invitat în bucătărie și, fără să aștepte ca eu să mă revolt, i-a oferit o cafea.

— Așa te trădează cei mai buni oameni. Trăiesc în casă cu Brutus, m-am plâns eu.

Carmen mi-a aruncat o privire cruntă, în timp ce Cristian zâmbea.

— Știu că nu e cantină, dar n-am apucat să beau cafeaua cu soția mea.

— Dacă ai vrut să-mi subliniezi faptul că ești însurat, nu era cazul. N-o să sar pe tine.

S-a așezat în fața mea, fără să pară impresionat.

— Nici mie nu-mi convine că-mi las acasă soția și copiii ca să te duc pe tine la munte și să te prezint drept o prietenă.

— Nu mă gâdilă cu nimic nemulțumirea ta.

— Încerci s-o faci pe-a dracu', nu?

Carmen a râs sfios.

— Măi, copile, tu trăiești pe altă planetă. Nici n-ai idee cu cine stai de vorbă!

— Nu-ți face griji, mi s-a spus că ești sărită. Știu că ți-ai tras-o cu Bogdan Hrib și că, pe cât de mare te dai, când ai auzit că roșcata din Satu Mare are probleme, ai uitat că ești agorafobă.

— Să-mi bag picioarele, parcă ai fi de la SRI!

A râs și și-a aprins o țigară.

— Să-nțeleg că toată lumea îi știe pe Bogdan și pe Crina.

— Mno, știi cum e cu blogosfera. Uneori întâlnești oameni faini.

Habar n-aveam cum e cu blogosfera.

— Am citit câte ceva despre cei de la Moeciu – bloggeri toți.

A aprobat dând ușor din cap.

— Da, de-aia eu o să fiu cel ce te introduce în lumea respectivă.

— Tu ești ăla de-i cunoaște pe toți?

— Nu chiar, dar pe marea majoritate îi știu. În plus, eu mă integrez perfect oriunde.

Mi-am aprins o nouă țigară.

— Ca să vezi! De ce tocmai tu?

— Pentru că Ruxandra nu s-a putut gândi la cineva mai de încredere.

Am dat din nou din cap. Citisem câte ceva despre Ruxandra. Bine înfiptă pe la Minister, încerca să facă dreptate din interior. Dacă aș fi știut asta dinainte, i-aș fi spus foarte clar că e imposibil. Doar Wallace credea în dreptate fără lege, la noi nu merge nici cu legea. Dar copiii din ziua de azi sunt mult prea naivi ca să înțeleagă ceva din toate astea.

— Printre bloggerașii ăștia de la Bran am găsit și câțiva care doar se-nvârt pe-acolo.

— Da, Georgiana, prietena Crinei, și Roger, prietenul lui Darius.

— În pizda mă-sii! m-am enervat. Și eu pe cine dracu' să bănuiesc? Oamenii ăia ai impresia că sunt înfipți în virtual de când lumea și pământul și că prieteni mai buni nu există. Eu ce dracu' să fac?

— Cam ce face de obicei un polițist, nu crezi?

Îmi venea să urlu. Ce puii mei conținea documentul ăla? Nu apucasem să mă uit chiar peste toate hârtiile. Presupuneam că o să am suficient timp să fac asta până la locul cu pricina.

— Mda, dar eu nu sunt vreun Hercule Poirot.

— Nu mi-aș face griji din pricina asta, se spune că ești cea mai bună în ceea ce faci.

Aș fi vrut să-i spun că sunt cea mai bună și în ceea ce nu fac. Dar omul e însurat, așa că nu-mi permit să-i fac demonstrații. În plus, încă nu mi-am savurat cafeaua.

— Ar trebui să trecem la lucruri mai serioase, am spus. De exemplu, ce-mi poți spune despre oamenii pe care o să-i întâlnesc?

Mi-a cerut o țigară, iar eu i-am făcut semn să se servească. Nesuferit personaj, parcă era un Hrib mai tânăr și cu mai mult păr. Și Bogdan fuma din țigările mele spunând că se lăsase. M-aș lăsa și eu dacă ceilalți mi-ar oferi câte-un pachet pe zi.

— Cu cine-ai vrea să încep? Oricum nu-i cunosc pe toți.

— Cu cei pe care-i cunoști, de exemplu.

A aprins țigara și a tras primul fum.

— Simona Ionescu. Ziarist. Redactor-șef pe la majoritatea ziarelor la care a lucrat. A pornit de jos, a ajuns sus. Muncește cât pentru toată țara. E o tipă veselă, are copii, nepoți și-i place să stea cu familia. Când nu muncește, e familistă. În plus, e una dintre cele mai bune prietene ale mele.

— Sex?

S-a crispat.

— Sex?

— Te-ai culcat cu ea?

— Pentru Dumnezeu, sunt însurat și am doi copii. În plus, îmi iubesc nevasta ca pe ochii din cap. Cum dracului poți să-ntrebi așa ceva?

Am zâmbit.

— Ok, nu trebuie să-ți ieși din sărite, nu crezi?

Am aruncat un ochi pe lista pe care mi-o dăduse Isabela.

— Ce zici de Georgiana Păduraru?

— Absolut nimic. E de treabă și e prietena Crinei. Ce-ai vrea să zic mai mult?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Zi că nu o cunoști și gata, mai simplu de atât nu știu ce-ar fi.

A afișat un zâmbet de moroșan enervant.

— Bine, uite-aici un om despre care pot să-ți vorbesc cu plăcere: Andrei Crivăț.

I-am făcut semn să vorbească.

— Mare, chel, înjură tot timpul – a râs cu poftă, de parcă și-ar fi amintit un banc bun. E băiat bun, foarte sufletist și gătește de te lingi pe degete. În plus, urăște spanacul.

Ca să vezi, și eu uram spanacul. Așadar, nu sunt singura nebună din Univers.

— Ar mai fi și Arhi sau Cetin Ametcea, un tip scund, gras și plin de glume. E cel mai glumeț om din lume, dar și foarte acid când e vorba de părerile lui. El și Crivăț sunt prieteni la cataramă. Cred c-ar fi în stare să ucidă unul pentru celălalt. Așa – s-a uitat pe foaie – pe Crina o știi, pe Darius de asemenea. Adică doi sătmăreni nebuni și foarte de treabă. Cella sau Angela Cotor. Nu știu multe despre ea. Am intrat de câteva ori pe blogul ei. Îi plac poeziile. E un fel de suflet rătăcit în cuvinte nemuritoare.

— Mda.

— Aha, Ioan Usca sau Vania. Ăsta da personaj. Îi place să tragă la măsea și să scrie povești pe bl…

— Da, am intrat pe pagina lui electronică și am citit câteva dintre poveștile pe care le scrie. Destul de amuzant, la drept vorbind. Sigur, am mai intrat și pe pagina Luciei Verona…

— Lucia, da, a zâmbit el. Dramaturg. O tipă de milioane. Ai crede că-i o încrezută, dar când o cunoști îți dai seama că e pâinea lui Dumnezeu. Glumește, își face mereu timp pentru ceilalți. Încearcă să-i ajute pe scriitorii în devenire. Adică nu e genul ăla de scriitor: „Eu sunt consacrat și mă piș pe voi”.

— Doamne!

Accentul de moroșan combinat cu înjurăturile era de-a dreptul bestial, dar asta nu însemna că-mi și plăcea.

A citit următorul nume de pe listă:

— Shauki, mă rog, numele lui complet îl ai în fișă, oricum, e un puști liniștit din câte mi-am dat seama. El e cu muzica și cărțile. E doar un puști dornic să-i cunoască pe ceilalți.

Mi-am trosnit degetele în semn de nerăbdare.

— George Cernătescu sau Geocer – nu-mi spune prea multe, știu doar că e din Pitești. Apoi e Roger Pop, n-are blog, la fel ca Georgiana. Roger e prieten cu Darius. Au făcut liceul împreună, apoi Roger s-a mutat la București, în timp ce Darius a rămas în Satu Mare. Mai mult nu știu, decât că sunt prieteni foarte buni și cam atât. Sorin Stoica-Mujea e un personaj mișto. E soțul nebunei ăleia de Oana. Oricum, o să vezi singură că e super și nu are blog, dar are nevastă-sa și pentru el.

Știam că suntem în întârziere dar, ținând cont că dosarele Isabelei doar mă ajutaseră să le cunosc statutul social, aveam nevoie de păreri subiective. Despre obiectivitate nici nu putea fi vorba.

Bine, treci mai departe.

— Bădin, Andrei Bădin…

— Oh, lasă-mă, doar n-o fi Bond!

A râs.

— Nu, Andrei Bădin e senior editor la unul dintre marile ziare ale capitalei. Ceea ce e bine pentru el și rău pentru politicieni și alții. E un tip dintr-o bucată, cam smucit, dar super de treabă și foarte realist. Ciutacii, unul hăis și altul cea. Victor e un tip dintr-o bucată, poate chiar o jumătate de bucată. Se luptă cu toată lumea la o adică.

E familist convins, dar și anti-prostie, furt și cam tot ce ține de politica românească. Mana e altfel: calculată, calmă, privește la rece înainte să emită o părere. Nu prea merge pe subiectivitate, indiferent despre cine e vorba.

— Ar mai fi cineva? s-a interesat el sorbind din cafea.

Am luat lista la rând. Nu mai era nimeni. Și totuși…

— Spune-mi despre Verona. De ce un dramaturg, un scriitor de valoare cum spui tu, s-ar duce la o astfel de întâlnire? Și nu mă lua cu bloggerii.

— Doar ți-am spus. Lucia e o tipă de societate. Îi place să se distreze, să fie între prieteni. E un om normal. Ca oricine altcineva.

— Să zicem, am concluzionat eu.

Oricum mi se terminaseră bateriile.

3

Crina Dunca, directoarea Gazetei de Nord-Vest din Satu Mare, privea de mai bine de o oră fulgii care se așterneau în fața cabanei. Se gândea cu groază că peste trei zile trebuiau să plece și că drumurile puteau fi înzăpezite. Era de două zile la cabană la Moeciu și pentru prima oară avea sentimentul că fusese cea mai mare prostie pe care o făcuse. Era straniu. O întâlnire între bloggeri care se dovedise a fi mai mult o întâlnire între oameni care se urăsc cu toată ființa și tot încearcă să-și dovedească unul altuia ceva. Un joc idiot de supraviețuire „intelectuală". Se chinuia să-și dea seama cum să-și ocupe timpul. Georgiana se împrietenise repede cu Cella, așa că ea se simțea, cumva, în plus. Darius plecase cu Victor și George Cernătescu pe munte, iar restul își vedeau de viața lor de parcă totul ar fi fost absolut normal.

Când Roger Pop se apropie de ea, se gândi că, până la urmă, lucrurile nu stăteau atât de rău. Era unul de-al lor, adică un sătmărean. În plus, părea destul de normal. Deși Crina nu-l cunoștea prea bine, doar era prietenul lui Darius, prezența lui i se părea plăcută. A lui și a lui Sorin Stoica-Mujea, soțul prietenei ei care nu reușise să ajungă din pricina unei lansări. La cum începuse să viscolească, nici nu credea că o să mai ajungă. Și, totuși, aștepta să ajungă Lala, cu toate că n-avea voie să spună că o cunoaște. Și nimeni nu se sinchisise să-i dea vreo explicație. Cu siguranță se întâmpla ceva rău, dar ce?

Intră în cabană când zăpada începu să cadă cu mai multă putere. Doar câțiva dintre băieți mai rămăseseră afară, ocupându-se de un grătar generos. Andrei Crivăț reușise să le împuie capul cu priceperea lui într-ale gătitului, așa că fiecare profitase cum putuse de pe urma acestei destăinuiri, lăsându-l să-și facă de cap.

Camera principală era călduroasă. Șemineul rămânea aprins tot timpul, iar aerul medieval o făcea să se simtă cu adevărat bine. Rearanjaseră camera astfel încât toată lumea să fie mulțumită: șase fotolii și o măsuță, adusă din bucătărie, lângă bibliotecă; canapeaua uriașă și masa de cafea lângă șemineu și alte trei fotolii lângă

fereastra mare care ocupa un perete întreg. Se uită la Cella și Georgiana, care stăteau la fereastră cu câte o cană de ciocolată caldă în față. Apoi își aruncă privirile spre Mana Ciutacu, care se întinsese pe canapea și încerca să citească fără să se lase purtată în discuția dintre Ioan Usca și Shauki, puștiul din Iași invitat de Oana.

Lângă bibliotecă, Simona Ionescu, Lucia Verona și Andrei Bădin păreau să fie antrenați într-o conversație. Sorin veni lângă ea.

— Vrei cafea? Am făcut-o acum.

Dădu ușor din cap și îl urmă în bucătărie. Aproape imediat, Roger li se alătură.

— A început să se întunece, constată el un fapt evident.

Crina aprobă din nou în timp ce aștepta ca Sorin să-i pună cafeaua în ceașcă.

— Plictisitor, spuse Sorin.

— Nu m-aș grăbi să trag concluzii, interveni Crina.

Roger se așeză zgomotos.

— De ce, crezi că în curând vom avea parte de ceva palpitant?

— Tot ce se poate, spuse Crina misterios.

Trecu un timp până când Sorin se hotărî să rupă tăcerea:

— Oana nu ajunge, mi-a zis că au căzut câțiva bușteni în drum. Suntem complet blocați.

— Și plictisiți, continuă Roger.

— Trebuia să te duci după urși cu Darius, punctă Crina.

— Ha, ha, făcu Roger și se îndreptă spre living.

Aproape imediat, Andrei Crivăț și Arhi își făcură apariția cărând două platouri imense cu carne.

— Acum fac sosul, spuse Andrei.

Crina ridică neputincioasă din umeri și plecă spre living.

Lucia o întâmpină cu un zâmbet de zile mari.

— E mai ceva ca-n Caragiale întâlnirea asta!

Roșcata se simți datoare să-i răspundă cu un zâmbet. Lucia continuă:

— Dacă asta nu-i o piesă cu nebuni, atunci nu mai e nimic. Aș putea scrie o piesă de zile mari din toată prosteala asta.

Crina simțea că mai degrabă s-ar fi sinucis. Era mai mult decât plictisitor. Se lipi de fereastră privind dincolo

de nori, la fulgii mari de zăpadă care se încăpățânau să cadă în stânga și-n dreapta. Georgiana o întrebă ceva, dar nu auzi pentru că tocmai încerca să-și dea seama ale cui erau cele două siluete care se conturau în semiîntuneric.

— Cred că vine cineva, spuse Crina.

— Era și cazul, se ridică Mana de pe canapea. Victor a plecat de vreo patru ore.

— Nu cred că sunt băieții.

Mana veni lângă ea, lipindu-și nasul de fereastră.

— Mda, par să fie un urs și cineva înalt și fără oase, îmbrăcat bine.

Crina zâmbi. Știa cine e cel înalt și fără oase. Chinezu și Lala urcau pe scenă, iar ea trebuia să joace rolul prostului.

Lala a intrat prima, acoperită din cap până-n picioare de un strat alb de zăpadă. Chinezu o urma îndeaproape. În vreme ce el a început imediat să arunce înjurături inutile, spunând cum în mijlocul drumului tronează un copac și cum au fost nevoiți să meargă doi kilometri pe jos, Lala stătea calmă în pragul ușii, studiind fiecare persoană în parte. Crinei i se păru că-i aruncă un zâmbet, dar nu era convinsă. Ceilalți îi conduseră în living și-i așezară lângă șemineu.

— Heiii, bătrâne! strigă Crivăț. Ai venit tocmai la timp pentru masă!

Apoi privirea i se opri asupra Lalei, care tocmai se dezbrăca de hainele groase. Crina observă că acum era blondă platinat și îi stătea al dracului de bine.

— Și bunăciunea? întrebă Arhi.

Lala nu schiță niciun zâmbet, dar Crina putea să pună pariu că în creierul ei era un amalgam de jigniri care aveau să iasă la iveală cu prima ocazie.

— E o prietenă a Adinei, Iolanda, spuse timid Chinezu, reluând apoi discuția cu Crivăț.

Lala rămase ca trăsnită. Crina râse. Chinezu probabil că nu-i spusese cum avea de gând s-o introducă în marea familie a bloggerilor.

— Salutări din Rusia, strigă Vania.

Dar blonda nu mișcă niciun mușchi, nimic care să-i trădeze sentimentele.

— Iolanda, se băgă Lucia Verona în seamă, hai să bei o ciocolată caldă cu noi.

Lucia o trase de lângă șemineu, salvând-o într-o oarecare măsură de privirile indiscrete ale masculilor.

— Bine, îi șopti Roger Crinei, dacă China nu i-o trage e un fraier.

Crina îi dădu una peste cap și porni spre colțul doamnelor. Era timpul să facă și ea cunoștință cu noua musafiră.

— Bună. Crina Dunca.

— Lala, răspunse fără niciun chef femeia.

— Adina te-a trimis pe post de bodyguard? întrebă Simona Ionescu.

Crina își dădu seama imediat că Lala habar n-avea cine e Adina.

— Adina mi-a povestit de tine, interveni Crina. Cea mai bună prietenă a ei din facultate. Doar că ea s-a măritat cu Cristi, iar tu ai plecat din țară.

Lala îi zâmbi recunoscătoare.

— Adina a trebuit să rămână cu cei mici, spuse ea, iar Crina înțelese că știa, totuși, de situația Chinezului.

Lucia și Simona păreau să o fi adoptat repede pe noua venită, așa că roșcata decise că era cazul să schimbe două vorbe cu Chinezu. Îl trase din mijlocul prietenilor lui și îl conduse în camera sa.

— Spune-mi ce se întâmplă până nu-mi ies din fire! Am încercat să vorbesc cu Mihai, dar nu am semnal, se întrerupe mereu.

— Mai întâi de toate, tipa asta e-o cățea.

Crina zâmbi.

— Mă bucur că te-a pus cu botul pe labe.

— Ar fi vrut ea. Apropo, unde-i Victor? Trebuie să vorbesc ceva cu el.

Abia atunci, ca trăsnită, Crina își dădu seama că Darius, Victor și Geocer lipseau de ceva timp. Deja se întunecase bine.

— Cred că ar trebui să-i dai un telefon lui Victor, eu o să încerc să-l sun pe Darius.

Chinezu o cerceta cu privirea.

— De ce? Unde sunt?

Crina îi făcu semn să tacă. Îl apelă pe Darius, dar robotul spunea că nu se afla în aria de acoperire. Același lucru se întâmpla și la Victor.

— Să ne facem griji?

Mana tocmai trecea prin fața camerei roșcatei. Ambii observară că era nervoasă. Chinezu se luă după ea.

— Hei, Mana, salut, știi unde-i Victor?

Femeia izbucni pe loc în lacrimi.

4

Când Crina m-a luat pe sus până în camera Manei și l-am văzut pe Chinezu, am simțit că acest coșmar nu se va mai termina în veci. Era simpatic în felul lui, iar accentul de moroșan era de-a dreptul adorabil, dar îl uram pentru cât se plânsese pe drum, pentru cât mă bătuse la cap și pentru sfaturile alea de Știetot pe care încerca să mi le vâre pe gât.

Mana stătea pe marginea patului, iar Chinezu încerca s-o îmbărbăteze, cu toate că nu-mi dădeam seama exact de ce. Femeia m-a privit cu ochii ei verzi, iscoditori, întrebându-se pe tăcute ce dracului căutam acolo. O întrebare legitimă. M-aș fi simțit la fel în fața unui străin despre care nu știam nimic.

Crina s-a aplecat în fața ei și, cu glas liniștit, a spus:

— E de la poliție, dar nu trebuie să afle nimeni.

Nu mi-a aruncat nicio privire, doar a dat ușor din cap și mi-a întins o hârtiuță.

Am deschis bilețelul mototolit și am citit:

Trei purceluși sunt la mine, dar n-am nevoie decât de unul. Ghici cine? *Ce crezi*? *Se vor omorî între ei ca să supraviețuiască sau o să-l convingi pe Bădin să cedeze*?

Era scrisă la calculator și scoasă undeva la o imprimantă. Poate că era făcută dinainte, dar mă îndoiam că răpitorul ar fi știut că o să prindă trei oameni în loc de unul sau doi. Probabil că și Andrei Bădin era vizat. Desigur, în clipa aia cea mai expusă era Mana.

Am băgat biletul în buzunar.

— Presupun că aveți laptopuri aici, nu?

Crina s-a grăbit să-mi răspundă:

— Da, destule. Cică *live blogging*.

— Ce sula calului e ăla?

Mana a zâmbit, Chinezu a chicotit. În câteva cuvinte, Crina mi-a explicat. Am dat din cap ascultătoare, prefăcându-mă că înțeleg tot. Pricepeam pe dracu'. Ca să mă liniștesc, mi-am aprins o țigară.

— Planul e următorul, am spus. Coborâm la masă și ne purtăm normal. Nimeni nu trebuie să știe nimic, altfel

ne dăm de gol. Cu Bădin o să vorbesc eu după-masă.

Privirea Manei era de-a dreptul disperată. Trebuia să încerc să fiu umană.

— Hei, nu-ți face griji. N-o să-l ucidă, au nevoie de el.

— Și Darius și Geocer? sări Crina.

Adevărul e că în privința lor nu puteam să am nicio siguranță. Așa că n-am spus decât:

— Totul o să fie bine.

Crina s-a dus cu Mana la baie ca să se aranjeze, în timp ce eu și Chinezu am rămas să punem la punct un plan.

— Băieții au rămas la o altă cabană. Dacă întreabă cineva, Darius i-a trimis un sms Crinei, am spus eu.

Chinezu a rămas pe marginea patului. Îngândurat.

— Unde crezi că sunt? a șoptit în cele din urmă.

— Nu departe, de asta sunt sigură. Oricum, răpitorul va fi la masă cu noi, așa că, te rog, fii tu însuți!

Fetele au ieșit de la baie și am pornit într-o falsă fericire spre living. Trebuie să recunosc, mirosea al dracului de bine.

Am mâncat repede, fiind cu ochii în patru. I-am studiat pe fiecare, dar toți erau relaxați și oarecum obosiți. Doar Sorin se uita din când în când la fereastră, parcă așteptând pe cineva. Mana renunțase să mai păzească ușa. Încă spera că totul era doar o glumă. De câteva ori îmi șoptise: „Și dacă i-a prins ninsoarea pe undeva și sunt în pericol?” După ce toți s-au împrăștiat prin living, am simțit nevoia să merg în bucătărie. Să rămân singură câteva minute și să gândesc. Ce mama mă-sii, nu sunt Poirot, nu pot să gândesc din perspectiva criminalului. De fapt, treaba asta e periculoasă. Te pui în pielea nelegiuitului și te trezești că faci și tu parte din aceeași speță. E greu să gândești ca un criminal fără să devii criminal. Sigur că marea întrebare se tot lovea de neuronul meu. Dar, vă rog să mă credeți, nu vreau să știu răspunsul.

Filtrul era plin de cafea, așa că m-am servit. Mi-am scos țigările din buzunarul din față al blugilor și m-am așezat la masă, privind drept spre peretele verzui. Apropo de asta, n-am înțeles niciodată de ce unii oameni simt

nevoia să-și facă pereții verzui. Așteaptă cumva extratereștri sau ce e-n capul lor? Stăteam relaxată, cu țigara între degete și cafeaua în mâna cealaltă, când un munte de om și-a făcut apariția în cadrul ușii. Un tip înalt, solid și tuns zero, cu niște ochi verzi care-ți inspirau o încredere reținută.

— A, aici erai, mi s-a adresat el.

Am ridicat din sprâncene, dar n-am zis nimic. Am sorbit din cafea și mi-am înfipt țigara în colțul gurii. Tipul a trecut pe lângă mine. Îi simțeam privirea ațintită asupra mea.

— Chinezu nu știa unde ești.

— Și-acum a aflat?

A tresărit. Poate că timbrul vocii mele se stricase între timp.

— Credeam că ești mută.

M-am întors spre el, oferindu-i un zâmbet cald, da, da, nu mă bănuiți că aș fi ironică, chiar era un zâmbet cald. Așa îl percepea creierul meu.

— Mi-aș fi dorit să fiu surdă.

A tresărit din nou. Cred că avea o boală de piele sau pur și simplu glasul meu îl agita.

— O, faci pe dura!

Dacă aș fi scos pistolul și i l-aș fi pus la tâmplă ar mai fi vorbit? Desigur, era doar un gând inofensiv. Eu sunt pentru pace, fericire, bucurie… Să mă-mpuște cineva!

Am decis să schimb subiectul până nu-i dovedeam că anii de judo, cinci la număr, nu fuseseră în zadar.

— Cu cine am onoarea?

Zâmbi.

— Andrei Crivăț.

Beculețul din creierul meu a început să se aprindă. Finul Ciutacilor, momentan despărțit – spera el, nu pentru totdeauna. O iubea pe fosta lui și suferea chiar dacă nu lăsa să se vadă. Îmi fusese descris drept un individ care toarnă o tonă de înjurături pe minut și, cu toate astea, era un personaj inteligent și gata să facă orice pentru prieteni. Acum depinde care-i sunt prietenii. Sau poate că-și ura nașii.

— Tu ești Iolanda, nu?

— Așa eram ultima oară când am verificat.

— Hmm, nu-ți înțeleg reticența.

— Nici măcar nu te chinui.

M-am ridicat și am pornit spre living. Scurta conversație fusese obositoare. Iar domnul Crivăț, oricât încerca să facă pe gazda bună, nu înțelegea că n-aveam nevoie de asta.

M-am așezat pe primul fotoliu gol pe care l-am văzut și am început să ascult discuțiile. Se ajunsese deja la „Unde sunt, bă, căcănarii ăia trei?" Creația lui Arhi, din câte înțelesesem. Chinezu s-a grăbit să le explice.

— Eu cred că i-a prins FSB-ul, a zis tipul în vârstă, pe nume Ioan Usca – i se spunea și Vania.

Mana înghiți în sec.

— Lasă-i, mă, or fi găsit niște zâne pe drum! și-a dat cu părerea și Shauki.

— Da, că parcă pe vremea asta îi arde cuiva de păsărici, a zis și Arhi din celălalt colț al camerei.

Crivăț și-a făcut și el apariția.

— Avem whisky și trabucuri cubaneze, cine se bagă?

Roger Pop a părut interesat de propunere, la fel și Arhi. S-au îngrămădit spre bucătărie, înjurându-se prietenește. Sorin discuta ceva cu Crina lângă fereastra mare, iar Simona, Lucia și Bădin stăteau tăcuți, la distanță. Trebuia să vorbesc cu Bădin, dar nu știam cum să-i atrag atenția fără să se prindă ceilalți.

Crina a trecut pe lângă mine și mi-a făcut semn s-o urmez. Am ieșit pe prispă, lăsând frigul să ne intre în oase și zăpada să ni se așeze pe căpățâni.

— Am vorbit cu Sorin, a zis ea. Sunt șase laptopuri, iar Arhi a venit și cu o mini imprimantă. Dacă ar avea acces la ele, ar putea să afle de pe care a fost scris biletul.

Era destul de bine. Dar n-ar fi demonstrat că proprietarul aparatului era și cel care îi răpise pe cei trei. Poate era un început, dar nu mi se părea ceva senzațional. Treaba asta putea să mai aștepte. I-am spus și Crinei ce credeam.

— Oricum, de ce sunt doar șase laptopuri? Oamenii nu-s disperați după bloggingul ăla live?

— Tu ai impresia că toți au venit aici doar ca să se dea mari pe blog? Eu una voiam să mă odihnesc, despre Ciutaci și Bădin nici nu cred că e cazul să discutăm, Cella n-ar fi venit cu el nici moartă, nici chiar Sorin nu s-a gândit să-l ia. Ar fi vrut o vacanță normală cu Oana. Așa că doar cei care au avut nevoie cu disperare, cum ar fi Roger, care, evident, are nevoie pentru serviciu, și cei

care trebuie să consemneze totul pe blog s-au încumetat să le bage în plasă. Deci, ce facem?

— Încă nu e cazul să cotrobăim. Îmi trebuie timp să surprind mișcări, sentimente. Înțelegi tu. Dacă mă apuc acum și le răscolesc calculatoarele, vor intra la bănuieli.

— Sorin găsise deja o soluție.

— Atunci, dacă el crede că poate să facă asta fără să atragă atenția, n-am nimic împotrivă.

— Bine, eu intru, mor de frig.

Am prins-o de mână și am oprit-o.

— Am văzut că la etaj e o bibliotecă. Vrei să-l trimiți pe Bădin acolo fără să se prindă ceilalți?

— Sigur.

— A, și încă ceva.

Am îmbrățișat-o.

— Mi-a fost dor de tine.

— Dumnezeule, doar nu devii sentimentală!

O clipă am rămas trăsnită, apoi am pufnit în râs. V-am spus că sunt umană.

Biblioteca era imensă. Se afla undeva între apartamentul meu și camera Crinei. Toți pereții erau acoperiți de mii de cărți, din podea până în tavan. O scară pe roți se sprijinea plictisită de un corp al bibliotecii. Două fotolii și o măsuță de cafea erau așezate lângă fereastră și un birou mare se afla undeva în capătul celălalt. I-am explicat lui Bădin cine eram și ce se întâmplase. A primit fiecare șoc strângând din ochi și înjurând printre buze.

— E cazul să-mi spui mai multe, l-am îndemnat.

— O să-i omoare, nu?

Trebuia să fiu și eu sinceră cu cineva.

— Pe Victor nu, nu imediat, are nevoie de el. Dar pentru ceilalți doi îmi fac griji.

— Geocer e un tip potolit, nu știu dacă va rezista.

— Pentru Dumnezeu, unde e documentul ăla și ce dracu' scrie în el?

Bădin a oftat. S-a întins după pachetul de țigări, dar s-a răzgândit.

— Fotografii compromițătoare cu prim-ministrul.

L-am îndemnat din priviri să meargă mai departe.

— În Viena, Roma și pe te miri unde. Târfe, toate luate de pe stradă. Două dintre ele au fost găsite moarte în locul unde a fost cu ele. Nimeni nu-ndrăznește să pornească o anchetă.

— Dumnezeule, am bombănit.

A dat din cap, apoi, nu știu de unde, a scos un pahar cu whisky și a gustat.

— Știam că o să fim în pericol încă de când informația a ieșit pe ușa guvernului.

— Cine mai știe în afară de voi doi și Ruxandra Georgescu?

A tresărit când a auzit numele Ruxandrei.

— Păi, nu cred să mai știe cineva. Poate Mana. Tocmai de aceea am și acceptat să venim la întâlnirea asta a bloggerilor. Peste o săptămână sunt alegerile prezidențiale. Ne-am zis să ne dăm la fund până publicăm toate mizeriile astea.

M-am afundat în fotoliul meu.

— Știi ceva, mă cac pe el de guvern! Ține bine documentul ăla și publică-l. Dacă cineva te întreabă unde e, poate fi și șeful SRI, habar n-ai despre ce e vorba.

M-a privit uimit.

— De ce aș face asta?

— Pentru că, târfe ori ba, femeile alea merită să fie răzbunate. În plus, urăsc tot ceea ce se numește guvern, Parlament, Președinte.

A zâmbit.

— Și cu ei cum rămâne?

— Fii serios, oricum n-o să le dea drumu' dacă le cedezi documentul. Trebuie să aflu cine e înainte să le ia gâtul.

A înghițit în sec.

— Ce ai de gând să faci?

Am scos telefonul și am sunat-o pe Isabela. Mi-a răspuns după al treilea apel.

— Te-ai și împotmolit?

— Nu chiar, doar că vreau să intri mai adânc în viața celor care sunt aici cu mine.

— Cam cât de adânc?

— Până-mi spui ce-au mâncat în burta mamelor lor.

A râs.

— Bine, se face. Cum merge treaba acolo?

— Deloc bine.

Am închis. Bădin mă privea încruntat. Până la urmă, își luă inima-n dinți și vorbi:

— Mi-e teamă, n-o să te mint. Nu pentru mine. Mi-e teamă pentru cei trei. Mai ales pentru Victor. Dacă nu scot documentul și Victor pățește ceva, Mana n-o să mi-o ierte în veci. Știi asta. În plus, ceilalți n-au nicio vină. N-ar trebui să simtă presiunea asta.

— Presiunea nu poate fi eliminată, iar Victor n-o să pățească nimic. Nici documentul. Dar, de curiozitate: de ce nu l-ai publicat până acum?

A mărit ochii.

— Se vede că nu știi nimic despre popor. Dacă-l public azi, peste o săptămână oamenii o să uite. Președintele o să facă orice ca să distragă atenția de la scandalul ăsta. De obicei creează altul. Se pricepe la asta.

Bun argument.

5

Lanțuri groase le erau prinse de picioare. Fiecare se afla în câte un colț al încăperii, în așa fel încât să nu ajungă unul la celălalt. Aveau câte o sticlă cu apă lângă ei și un fel de coș ce părea să țină loc de toaletă. Mesajul era clar, aveau să stea mult timp acolo.

Darius își dezbrăcă ușor șuba și se așeză pe ea. Podeaua era de ciment, destul de rece. Părea că sunt undeva la subsol. De fapt, el știa cu siguranță unde sunt. Exact sub cabană. Își aducea aminte tot. Glasul metalic, modificat de cine știe ce jucărie, focul de armă și pistolul îndreptat spre ei. Batistele cu cloroform pe care fuseseră obligați să și le pună la gură. Și masca de pe chipul individului. Își pusese și el batista la nas, dar nu inhalase chiar tot, așa că era încă semiconștient în momentul în care fusese cărat. Înregistrase fiecare piatră, fiecare sunet, chiar și mirosul grătarului din apropiere. Apoi auzise glasul Georgianei, care țipa ceva către Crivăț. Pe urmă simțise treptele reci, pentru că individul nu avusese niciun pic de milă când îl târâse pe scări. Ușa metalică și întunericul. Pe urmă fuseseră aduși Victor și George, iar lumina se aprinsese. Bărbatul le pusese câte un bilet lângă ei și ieșise fără să scoată vreun sunet.

Se luptase un timp cu senzația de somn, dar frigul învinsese. Așa că se trezise primul. Nu avea rost să încerce să-i trezească și pe ceilalți. Erau cu toții legați. Răpitorul avusese grijă să-i țină la distanță. Mai văzuse filmul ăsta. Nu-și amintea cum se numea, dar îl văzuse cândva. Aproape că știa și ce scria în bilete și faptul că erau monitorizați cu ajutorul unei camere video sau a mai multora. Cineva le știa toate mișcările, iar el nu înțelegea de ce. Ce joc era ăsta? Cine să fie atât de disperat? Spera doar că era numai o glumă macabră și ceilalți o să vină și o să strige: „V-am făcut-o!” Dar știa că nu era așa. Simțea.

Citi biletul:

„Ai o singură șansă să scapi cu viață. În peretele din spatele tău e ascunsă o trusă. În ea o să găsești un pistol cu două gloanțe. Împușcă-l pe Ciutacu”.

Era un joc și, da, încet-încet, începea să-și amintească filmul. Nimeni nu scăpase atunci. Dar el credea că Lala – trebuia să vină, din câte-și amintea – putea fi mai dibace decât nebunul care-i băgase în rahatul ăsta. Îl privi pe Victor, care încerca să-și vină în simțiri. Biletul se lăbărța lângă trupul lui. Avea să fie o noapte lungă.

În cele din urmă, Victor și George își reveniră. Nu vorbiră imediat. Mai întâi își cercetară celula, apoi legăturile de la picior, dând pe urmă cu ochii de bilete. George scânci.

— Trebuie să vă omor pe amândoi ca să ies de-aici.

Darius zâmbi.

— Eu doar pe Victor.

Victor făcu o grimasă și deschise biletul. El nu trebuia să ucidă pe nimeni.

— Scrie că Mana e sub supravegherea lui.

— De ce suntem aici? întrebă Darius.

Victor ridică din sprânceană.

— Din cauza unui document. Cineva îl vrea cu disperare. Un acolit al Președintelui.

— Președintele țării? se minună George.

Victor dădu ușor din cap în semn de aprobare, se pregăti să explice, dar Darius îi făcu semn să tacă.

— Sunt convins că ne ascultă, poate ne și vede.

— Nenorocitul dracului! strigă Victor.

— Te agiți degeaba, șopti Darius, căutând înfrigurat în buzunarele șubei. Dădu peste ceea ce căuta și zâmbi. Scoase încet un carnețel și un pix. Scrise pe o foaie: „În cabană e un polițist. Suntem chiar sub cabană”. Îi aruncă lui Victor biletul. Ziaristul nu părea convins. George îi privea disperat.

— Și eu?

Victor se pregăti să-i arunce biletul, dar Darius îi făcu semn să n-o facă.

— El are o șansă reală să plece de-aici, mai bine să nu știe.

— Și tu ai o șansă să pleci de aici.

— Nu cred, pe capul meu s-a pus un premiu.

— Despre ce dracu’ tot vorbiți? se enervă George.

George erau un tip la vreo patruzeci de ani. Piteștiean. Ajuns aici la invitația Oanei. Era plăcut, glumea mult. Dar nu spunea acel gen de glume urmate de înjurături, așa cum făceau ceilalți. Era calm și plăcut.

— Ascultă, zise Darius. Dacă n-ai altă soluție, împușcă-mă. Tu, cel puțin, trebuie să scapi de-aici.

Victor privi spre sătmărean cu o oarecare uimire.

— Serios, poți să scapi împușcându-mă pe mine.

— E o propunere interesantă, dar prefer să nu. Ascultați. Era la un moment dat un film. Asasinul răpea mai mulți oameni și îi lăsa să se ucidă între ei. Disperare. Miza pe disperarea lor. Ideea e că nimeni nu scăpa.

— Asta înseamnă că n-o să mai ieșim de-aici? se lamentă George.

— Nu, refuză Darius să creadă. Nu cred că e atât de inteligent ca ăla din film. În plus, cred că cineva o să se ne găsească înainte să ajungem în pragul disperării.

— Dar eu *sunt* disperat, replică bărbatul.

Ciutacu tăcu. Arunca priviri de la unul la celălalt, părând că se gândea la ceva anume.

— Nu cred că Mana e în pericol, șopti Darius, dacă iei în considerare ce ți-am spus.

Victor aprobă din priviri. Probabil că ar fi vrut să creadă și el asta, doar că nu era capabil.

O trapă se deschise din tavan, deasupra lui Darius. Prin ea căzu alt bilet. Bărbatul privi o clipă tavanul, dar trapa dispăruse fără să lase niciun semn. Despături biletul:

Cineva o să fie otrăvit și o să vi se alăture.

Îi aruncă biletul lui Victor, iar Victor lui George. Niciunul nu rosti vreun cuvânt.

— Dacă am țipa…, încercă George să sugereze.

— N-are sens, se ridică Victor în picioare încercând să se dezmorțească. Ăsta a fost primul lucru la care s-a gândit. Nu putem țipa. E în zadar. Nenorocitul dracului! N-am crezut vreodată că o să se ajungă aici.

Darius se întinse pe șubă, luă pixul și deschise carnețelul. Trebuia să se gândească la ceva. Trebuia să dea un semnal. N-avea de gând să ucidă pe nimeni ca să scape din locul ăla. Trebuia să aibă încredere.

6

Aproape ațipisem. Mă bucuram că lucrurile decurgeau cât de cât normal. Asta dacă normalitatea era cuvântul pe care-l căutam. Îl auzeam pe Vania cântând ceva în rusește și pe Shauki ținându-i isonul. O cană aproape trântită pe masă și un scaun care scârțâia. Stăteam în fotoliu, dar nu puteam să deschid ochii. Nu mă puteam abate din calea visului care avea să vină.

— Lucia, am auzit-o pe Cella, ce-ar fi să scrii o piesă de teatru despre niște oameni într-o cabană? Sau o proză. Îți dai seama… Wow, ce carte polițistă ar ieși de-aici! Ar fi spectaculos, serios îți spun!

— Hei, aici ne odihnim, nu gândim! a râs Simona.

Mi s-a părut că o aud pe Lucia ridicându-se.

— Eu mă retrag la somn. Poate mai stau cinci minute pe internet.

Am simțit-o cum trece pe lângă mine. I-am auzit pașii greoi pe scări, apoi ușa închizându-se în urma ei.

— Bădine, vrei un pahar de dublu V?

Probabil că Bădin a refuzat sau, în orice caz, Vania și-a exprimat primul dorința.

— Pentru Rusia, dă-l la mine!

— Idiotule! s-a auzit glasul lui Arhi.

— Toți dușmanii Rusiei vor muri, iar tu vei fi printre ei! a strigat Vania.

Apoi am auzit gâlgâitul băuturii care umplea paharul. Vania a țipat ceva, probabil cânta.

— Mai bine mă bag în pat, a spus Shauki.

Shauki era un blogger din Iași, pasionat de cărți și de muzica clasică. Era cel mai tânăr dintre toți și probabil că nu se simțea deloc bine între ceilalți. Puștiul venise la invitația soților Stoica.

— Dezertorule! mormăi Vania.

Auzeam clar, de parcă aș fi văzut întreaga imagine, cum Ioan Usca duce paharul la buze și soarbe.

— Hei, Roger, hai la somn! a urlat Sorin din partea cealaltă a încăperii.

— Du-te tu, eu mai stau!

— În fine, a mormăit bărbatul.

Le auzeam clar în celălalt colț pe Simona, Cella, Georgiana și Crina. Discutau despre presă. Glasul Manei nu era prezent niciunde și, totuși, îi simțeam pulsul.

— La dracu'! țipă Chinezu. Ești un porc, Vania!

Am strâns din ochi. Probabil că ar fi trebuit să dorm și eu, dar nu înainte de-ai pune pe Bădin și Mana la adăpost. În cabană nu erau decât trei oameni în care aveam încredere oarbă și prostească. Așa că cinci suspecți erau eliminați din mintea mea. Mă gândisem la fiecare. Le studiasem gesturile, trăsăturile… Nimic care să-mi spună că printre ei se afla un răpitor sau un posibil criminal. Inițial am lăsat femeile la o parte, dar experiența îmi spunea că nu puteam să nu le iau în calcul. Din când în când, îmi apărea în minte propria-mi imagine apăsând pe trăgaci.

Apoi am auzit-o pe Mana țipând.

— Moare, la dracu'!

Ochii mi s-au deschis ca la comandă. Am privit spre șemineu, locul unde îl lăsasem pe Vania înainte să picotesc. Se ținea de gât și încerca să scuipe. Ochii îi ieșiseră din orbite. A scos un ultim grohăit și s-a prăbușit pe podea. Nu mă puteam mișca.

Am văzut chipul lui Crivăț, tras, alb și abia atunci mi-am revenit în simțiri. M-am dus spre Vania, i-am luat pulsul – niciun semn de viață. Am smuls sticla de whisky din mâna lui Crivăț.

— Bea! l-am îndemnat.

Ochii verzi i-au ieșit din orbite. Dar a băut. Am așteptat o clipă. Apoi am luat o batistă și am înfășurat paharul din care băuse Vania.

— Otravă.

Nimeni nu răsufla. Mana se sprijinea de Chinezu, gata să leșine în orice moment.

— De unde ai luat paharul? l-am întrebat pe Crivăț.

— Era lângă Bădin, a răspuns el. Am crezut că vrea să bea, paharul stătea acolo gol…

Bădin a mărit ochii.

— L-am luat din bucătărie, dar îmi trecuse pofta de băut.

Arhi s-a apropiat de mort.

— Ce facem cu el?

Parcă eram într-un film prost. Nu reușeam să-mi dau seama cine pusese otrava acolo. Nu reușeam să-mi dau seama cine era șocat și cine mima șocul.

— Îl ducem în camera lui, am decis.

Arhi, Chinezu și Roger s-au grăbit să dea o mână de ajutor. L-au dus în cameră, au oprit căldura și l-au acoperit cu un cearșaf. O auzeam pe Cella plângând:

— Dumnezeule, nu merita asta!

— Rus calic! a decretat Arhi.

Mă uitam la cadavru și îi ascultam. Pentru Dumnezeu, chiar nu era nimeni șocat cu adevărat?

M-am întors în living. Între timp reveniseră și cei care se duseseră la culcare.

— Cum s-a întâmplat asta? a întrebat Lucia tulburată.

Era momentul să le spun adevărul? Parcă era prea bulversant. Am decis pe moment că trebuia să amân povestea despre răpirea celor trei. Am rămas tăcută. Acum știam clar că acolo era un asasin și că n-avea de gând să renunțe. Mana a zis:

— Bădin a fost vizat.

— Dar de ce? Pentru Dumnezeu! ripostă Simona.

Mana a tăcut, și așa spusese prea multe. Au tăcut toți. Doar eu mi-am dat ochii peste cap. Cum mă puteam impune în fața lor?

— Nu știu dacă cineva a fost vizat, am spus. Poate că cineva încearcă să testeze teoria crimei.

M-au privit ca pe un intrus, în ochii lor puteam fi chiar eu făptașul. Eram singura despre care nu știau nimic. Dar am continuat.

— Poate ar fi mai bine să nu mai beți și să nu mai mâncați până nu suntem siguri.

Cum dracu' de nu m-am inclus în propoziție?

— Și tu de ce ai mânca? m-a întrebat Simona bănuitoare.

— Terminați! a sărit Crivăț. Încearcă doar să fie de folos.

— Da, un cretin frustrat tocmai a otrăvit un om, a zis Arhi, iar duduia asta face pe deșteapta!

Serios că eram nervoasă, dar nu mă puteam deconspira. Am pornit spre bucătărie. Pe urmele mele venea cineva.

Ușa s-a închis în spatele meu. M-am întors. Andrei Crivăț bloca ieșirea.

— Nu ești cine spui că ești, nu-i așa?

N-aveam de gând să-i demonstrez că anii de judo îmi fuseseră de folos. Mi-am turnat o cafea și m-am

așezat. El continua să stea rezemat de ușă. Pistolul îmi împungea șoldul.

— Iar tu nu ești atât de prost pe cât pari.

— Dacă ai senzația că mă intimidezi…

— Mai taci dracului! Nu știi absolut nimic.

L-am văzut pe Crivăț clătinându-se. Bădin încerca să-și facă loc.

— Lasă-ne singuri! porunci Bădin.

— Nu plec până nu-mi dă niște răspunsuri.

Mi-am dat ochii peste cap. Idiotul era dispus să strice tot. I-am făcut semn lui Bădin să se apropie.

— Bine, spune-i nebunului!

Bădin nu era convins, dar i-a explicat în câteva cuvinte, lăsându-l pe Crivăț cu gura tot mai căscată.

— Acum că ți-am satisfăcut curiozitatea, vrei să ieși dracului de-aici?

A ieșit fără să spună nimic. Bădin a dat nemulțumit din cap.

— Nu mai putem ascunde mult povestea asta.

— Nu, am recunoscut. Oricum, nu tu erai cel vizat. Cred că a fost un joc al sorții. Omul vrea să se știe că nu glumește. Nu avea motiv să te ucidă, până la urmă tu ești cel care are documentul.

A ridicat din sprâncene în semn că nu era chiar așa. N-am spus nimic, doar am aprobat tacit. Puteam fi ascultați. Nu voiam să știu unde era documentul. Eram la fel de vulnerabilă ca oricine altcineva.

— Ce facem? a întrebat el.

— Am un apartament. Mana o să doarmă cu mine, iar tu pe canapea. Momentan n-am altă idee și nu vă las singuri.

— Bine, mă duc să-i spun Manei și să-i liniștesc pe ceilalți.

— Mă găsiți în cameră, am spus.

Dar n-am apucat să ies din bucătărie că Lucia și Cella au dat buzna peste mine. Un timp au vorbit amândouă în același timp, făcându-mă să dau din umeri și să strâng din ochi, apoi Lucia s-a făcut auzită clar:

— Nu înțeleg de ce și nici nu vreau să înțeleg, dar trebuie să știu că sunt în siguranță și că nu sunt următoarea țintă!

— Poate că ești doar cea care l-a otrăvit pe nebun, am spus și am ieșit val-vârtej.

✶

Prea multă liniște. Doar în capul meu se auzea glonțul pornind de pe țeavă și zgomotul trupului care se prăbușește. Între aceste două momente exista un gol. De parcă glonțul nu ar fi parcurs o distanță, nu și-ar fi făcut loc în craniul bărbatului și nu l-ar fi străpuns până în creier. Sângele nu l-am observat. Încercam să-l găsesc în amintiri. În schimb vedeam chipul copilei, șocată, disperată și totuși demnă. O auzeam pe Mana foindu-se în patul meu și pe Bădin respirând greu pe canapea. Niciunul nu dormea. Nu îndrăzneau. Nu puteau. Și ei erau bântuiți. Cu toții eram. Am deschis fereastra și mi-am aprins o țigară. M-am gândit la cei trei. Oare unde erau? Erau speriați?

Apoi am revizualizat reacțiile: Lucia plecase, dar asta nu însemna că n-ar fi putut să toarne puțină otravă în paharul lui Bădin. Plecând din living își crea un alibi imbatabil. Cella făcea prea mult pe naiva și nu era deloc, chiar dacă voia să pară așa. Simona era prea săritoare, iar Georgiana încerca să se integreze peste tot. În plus, mai erau și Arhi și schimbul de replici pe care-l avusese cu Vania. Poate că tânărul era aprig la mânie, dar și Lucia putea fi aprigă la mânie. O surprinsesem de câteva ori privindu-l cu ură pe Vania. Aveam două personaje suspecte prin comportament, dar n-aveam voie să trag concluzii pripite.

✶

— Sunteți doi idioți, concluzionă Victor.

George privi hârtia pe care o arunca de la el la Darius și invers. Dintr-o dată îi pieri pofta de X și zero. Victor avea dreptate. Situația lor nu era prea roz, iar ceea ce încerca Darius să facă nu avea să funcționeze la nesfârșit.

— Și ce-ai vrea să facem? ripostă Darius. Să ne plângem de milă?

Victor își dădu jos haina groasă roșie și o așeză pe pardoseală. Nu era cald, dar nu-i mai suporta greutatea pe umeri.

— Ar fi mai omenesc.

— Pe dracu', mormăi Darius. Eu nu am de gând să mă gândesc la moarte.

— Cine pizda mă-tii se gândea la moarte?

Darius zâmbi.

— Domnule Ciutacu, devii violent. Mai bine am juca un joc al amintirilor.

Victor îl privi perplex.

— Ăstuia i-au băut creierul înainte să-l arunce aici.

George ridică din sprâncene.

— Crede-mă, spuse Darius pe un ton obosit, e în interesul nostru.

Victor și George scoaseră, la unison, câte un oftat profund.

— Nu, serios, zise Geocer, te simți bine?

Spuse ceva neinteligibil, privindu-l pe Victor drept în ochi.

— Trebuie să fie în jur de trei, zise Victor de parcă nu-i păsa de nimic altceva. Oricum nu pot să dorm. La dracu', să ne jucăm de-a cretinii!

Trapa de deasupra se deschise, iar câteva poze îi căzură în brațe lui Darius. Tăcură toți trei. Liniștea era apăsătoare. Darius luă o poză și o întoarse pe toate părțile.

— La dracu'!

— Ce? săriră ceilalți doi.

— Vania a fost otrăvit.

Tăcură o clipă, parcă gândindu-se la ceva anume, apoi Victor spuse:

— Parcă mortul trebuia să ne țină companie.

Darius dădu din cap.

— Nu cred că are cale liberă să-l aducă.

— O să-l aducă până la urmă, își dădu George cu părerea.

Victor îl fixă cu privirea.

— De unde dracu' știi tu?

— Trebuie să-și țină promisiunea, să ne terorizeze.

— Și tu ești vreun psiholog? țipă Victor.

— Hei! făcu Darius cu jumătate de glas.

Dar George avea chef să se explice.

— Citești asta în orice carte și vezi în orice film. Psihopatul trebuie să se țină de promisiune, altfel nu-l poate convinge pe cel răpit să i se supună.

— Sper ca psihopatul să fie ocupat cu altceva, gândi Darius cu glas tare.

Se auzi un zgomot abia perceptibil, apoi liniște din nou.

— Nu cred că o să aducă aici vreun cadavru, se încăpățână Victor.

Ceilalți doi nu spuseră nimic. Tensiunea era și așa prea mare.

— Vrea să ne certăm între noi, spuse Darius. Dezbină și cucerește.

— Pe dracu', replică Victor. Dacă intră aici cu un pistol cu trei gloanțe ne face chisăliță din prima. Cum îl oprim?

Darius privi în spatele său.

— Cu armele pe care ni le-a lăsat el, evident.

Darius și George se priviră.

— Undeva trebuie să sune a gol, cred că putem sparge partea aia de zid cu mâinile goale.

— Astfel, începu Victor, eu voi fi ținta a trei nebuni.

— Dacă crezi că ești în stare să tragi, îți dăm ție pistoalele.

Victor ridică din sprânceană.

— Dacă insiști…

Darius nu mai spuse niciun cuvânt, dar își putea da seama că deja îi dezbinase. Neîncrederea plutea în aer.

7

Otrăvirea. Tratat de otrăvire. Crimă nobilă în Evul Mediu. Crimă ordinară în prezent. Și totuși, păstra ceva din vechile povești. Din istorisirile lui Boccaccio, din aerul acela învechit. Poate că asasinul se credea un artist. Mulți se cred astfel. Șlefuiesc suflete. Alții au impresia că dau un sens vieții victimelor. Și le aleg după un anume tipar. Iar Ioan Usca părea să intre într-un astfel de tipar. Cu două ore în urmă, Isabela mă sunase și îmi spusese clar:

— Era genul de om care se marginaliza singur. Reușea să devină antipatic, chiar dacă era un tip plin de umor. Fanatic religios, cu toate că înjura ca la ușa cortului și ura cu toată ființa.

Mi-a fost ușor să-l regăsesc în clasicul top al victimelor. Genul de om pe care nimeni nu s-ar fi grăbit să-l jelească sau să-l răzbune. Nu mai eram la fel de sigură că nu fusese chiar el „alesul”. Asasinul le făcuse o promisiune celor trei. O promisiune care includea o crimă sau mai multe. Eram convinsă de asta. Era aproape tipic. Uneori, răpitorii voiau să-și impresioneze victimele. Și ce era mai ușor decât să bage spaima în ei? Să le arate că se ține de cuvânt și că o s-o pățească și ei sau cei dragi lor. Un joc. Asasinul își făcuse toate calculele. Trebuia să fie un joc bine pus la punct. Atât ca să le dea de înțeles că nu glumește, cât și ca să puncteze faptul că era un tip calculat și organizat.

Ideea asta mi s-a întipărit în minte. Un personaj bine organizat. Probabil că la fel de organizat era și în viața de zi cu zi. Oamenii nu pot fi astfel fără exercițiu. Dar, desigur, era posibil ca această organizare să lipsească în cazul de față. Cel puțin aparent.

Obosisem să mă gândesc, iar Mana se tot învârtea în jurul meu.

— Ar trebui să dormi, i-am spus.

— Și cum să fac asta? Dacă a omorât un om nevinovat, un om care nu avea nimic de împărțit cu toată povestea asta, gândește-te ce s-ar putea întâmpla acolo unde-i ține pe ei!

Îi era teamă să le pronunțe numele, de parcă ar fi abătut vreun blestem asupra lor.

— Te rog, pentru Dumnezeu, culcă-te!

Mi-a aruncat o privire de gheață și s-a cocoțat în pat. În curând urma să se lumineze. Am ieșit din apartament și m-am dus spre bucătărie. Spre surpriza mea, Arhi și Crivăț erau deja acolo.

— Chiar nu doarme nimeni în locul ăsta?

Arhi s-a așezat lângă mine în timp ce Crivăț mă îmbia cu o cafea.

— Ne-am gândit, a început Arhi, că am putea spăla toată vesela ca să îndepărtăm orice urmă de otravă. În sula calului, nu mai suport să văd pe altcineva otrăvit!

M-am uitat la Crivăț, îmi era clar că îi spusese totul despre mine. El a ridicat din umeri, înțelegând reproșul meu tacit.

— E cel mai bun prieten al meu…

— Și dacă nașul tău a fost răpit de cel mai bun prieten?

— Ești nebună, duduie? a sărit domnul Cetin, pe numele său adevărat.

Ok, cuvântul „duduie” mă scotea din minți. Dacă am început să scot flăcări pe nări, a fost strict din cauza asta.

— Bărbații, de obicei, sunt niște idioți! Voi nu puteți ține un secret nici cât faceți pipi.

— Oricum, cât crezi că mai ții secretul?

Am ridicat din umeri.

— O să anunț la micul dejun că sunt de la poliție. Dar aș vrea ca răpirea să rămână secretă, dacă se mai poate pretinde așa ceva.

Arhi a râs.

— Hai, scutește-mă, ai impresia că ceilalți nu-și vor da seama și singuri?

— Lasă-mă să am ce impresii vreau, altfel îmi fac bagajul și mă car. Dacă nu cumva ai de gând să anchetezi tu.

— Muiere nebună, a mai zis și a părăsit bucătăria.

Andrei mi-a trântit ceașca de cafea în față.

— Arhi e de încredere, să știi!

— Nu prea înțeleg de ce nu mă lăsați să judec eu treburile astea! Toți vă credeți mai buni, mai tari, mai puternici decât polițista asta nebună. Dar, dacă scot pistolul și-l îndrept spre voi, faceți pe voi de frică.

Andrei a rămas bosumflat lângă aragaz.

— Poate că ai dreptate, dar trebuie să ne încredem și noi în cineva, iar Arhi…

— Știu, dragule, am mai auzit placa asta.

Am rămas în liniște, eu sorbind din cafea și trăgând din țigară, el chinuindu-se, fără niciun chef, să pregătească micul dejun.

În cele din urmă, Angela Cotor, zisă Cella, ne-a scos din monotonie. Era plânsă și trasă la față.

— `Neața, a zis.

Și eu și Andrei am schițat un salut anemic.

— Nu pot să cred că i s-a întâmplat tocmai unchiului Vania…

Am ridicat din umeri. Citea în ochii mei o nepăsare profundă.

— Ce-ți pasă ție, nu-l cunoșteai! mi-a reproșat ea.

— Puteai fi tu în locul lui, cine crezi că te-ar fi jelit?

— El! mi-a replicat ea sigură. Era un poet, un erou, poate puțin nebun, dar era un artist!

Mi-am dat ochii peste cap. Nu eram în cea mai bună dispoziție să ascult omagiul adus mortului. M-am ridicat și am pornit înapoi spre apartament. Trebuia să-i pun pe Mana și Bădin la adăpost. Și aveam ideea salvatoare.

★

Toți erau tăcuți. Nici nu prea aveai ce spune, ținând cont de ceea ce se petrecuse. În plus, nu vedeam pe nimeni grăbindu-se să se sufoce în lacrimi, asta dacă nu o luam în calcul pe Cella. Am mâncat repede și am urcat în apartament cu două porții de pâine prăjită, ouă și ceai. Puteam să fac pe guvernanta fără probleme. Începeam să mă descurc. Sorin m-a urmat. I-am auzit pașii în urma mea.

— Vino, i-am zis în timp ce deschideam ușa.

Sorin m-a ajutat să pun tava cu mâncare pe masa din – cred că tot living e cuvântul – camera cea mare.

— S-a întâmplat ceva? l-am întrebat.

S-a prăbușit în fotoliu.

— Aseară mi-am băgat nasul în toate laptopurile. Pe fiecare a fost scris câte un mesaj.

S-a scotocit în buzunarul lateral al blugilor și mi-a pus în mână mai multe bilete.

Am început să le analizez, dându-mi seama încet-încet că, prin intermediul lor, asasinul le transmitea

mesaje celor răpiți. Am început să mă îngrozesc abia când mi-am dat seama că îi punea să se ucidă între ei. Printre hârtii era o poză cu Vania, o fotografie făcută cu un Polaroid. Am ținut-o un timp între degete.

— Unde ai găsit asta?

— În baia comună de la parter, era pe jos.

Un prim indiciu interesant. Dacă găseam aparatul, era foarte posibil să găsesc și asasinul. Bădin a ieșit din baie chiar atunci.

— Ăă, deranjez?

— Treci și mănâncă, l-am îndemnat. Mana a reușit să adoarmă?

— Așa cred, a răspuns el.

Am verificat ferestrele. Erau toate încuiate.

— Aș prefera să nu ieșiți de aici, i-am spus lui Bădin. Prefer să vă știu în siguranță. O să-l rog pe Chinezu să vă țină companie.

Am ieșit, iar Sorin m-a urmat.

— Arată-mi locul exact unde ai găsit fotografia.

Am mers în baia comună de la parter, iar Sorin mi-a indicat un loc de lângă closet.

— Hmm, e ceva, ceva ce… nu mă prind.

Eram destul de frustrată pentru că mintea mea nu-și dorea să-mi deschidă calea spre înțelepciunea absolută. Fără să-mi dau seama, m-am așezat lângă Lucia și Simona.

— Stai liniștită, dragă! mi-a spus Simona. Cu siguranță pe tine nu te vor otrăvi!

Am ridicat ochii. Asta era! Aproape că aș fi sărutat-o pe Simona dacă nu aș fi fost atât de grandomană. Doar am zâmbit.

— Asta până când află că sunt de la poliție.

Cele două au rămase cu gurile căscate.

— De la poliție? a întrebat Lucia. Ce ar căuta poliția aici și cum ar fi putut să afle înainte de-a se întâmpla ceva?

O întrebare inteligentă, nu? Menită să mă pună în încurcătură.

— Eh, mari și întortocheate sunt căile poliției. Zău așa!

— Ai știut, nu? m-a luat iar Lucia la rost. Dar de ce? Adică – cum?

— Vezi, dacă aș răspunde la întrebările astea ar trebui să te ucid, și nu se face.

— Știi ceva, mi-a trântit-o Lucia, nu-mi placi nici cât negru sub unghie, ești mai periculoasă decât orice criminal.

Merita să-i spun că nu se înșeală?

M-am ridicat, am prins-o pe Crina de mână și am târât-o după mine.

— Știi ce e interesant? Sunt doi sau trei. În plus, nu l-am pus la socoteală pe Președintele însuși.

— Ție ți s-a prăjit creierul de tot! Nu-l poți acuza pe Președintele României de complicitate.

— Dar am zis eu că vreau să-l acuz de ceva?

Crina mă privea perplexă. Dar, pentru ca planul meu să funcționeze, trebuia să-l găsesc pe Ciutacu oriunde ar fi fost el. Oare de ce eram convinsă că, la un moment dat, fusesem atât de aproape de cei trei? Era ceva. O idee care nu avea de gând să-și facă apariția. Să-mi bag… Așa se întâmplă când funcționezi cu un singur neuron!

— Nu știu, e ceva ce nu-mi dă pace.

— Unde e Mana? m-a întrerupt Georgiana, prietena Crinei.

Mi-am lins buzele ca o pisică în timp ce-și pregătește nasul ca să-și simtă mai bine prada.

— E bine, am răspuns.

— Voiam s-o invit la o plimbare, dar… în fine, a spus ea dezamăgită.

S-a îndepărtat de noi, lăsându-mă cu alte întrebări în minte.

— La ce te gândești? m-a întrerupt Crina.

Am ridicat din umeri. Pierdusem și ultima urmă de inteligență. Adevărul e că în interiorul căpățânii mele era vid. Ningea.

8

Darius sparse primul bucata de zid din spatele său. Bătuse în perete până-și julise degetele, abia într-un final auzind golul. O bucată de placaj fusese pusă acolo în așa fel încât să nu se observe diferența. În cele din urmă, Geocer dădu și el peste bucata lui de placaj.

Scoaseră cutiile de metal și le deschiseră. Un pistol și un bilet pentru fiecare. Pe ambele bilete scria: „Drumul spre libertate”.

Victor stătea tăcut în colțul lui, privindu-i pe ceilalți cum își dădeau osteneala. Deja știa ce avea de făcut dacă voia să mai iasă de acolo. De data asta, Președintele și prim-ministrul nu mai aveau scăpare. Va fi cel mai aprig în vânarea lor, indiferent de consecințe. Se simțea umilit și trădat. Voia răzbunare. Dar nu pe nemernicul care-l aruncase acolo, ci la nivel înalt. Se ruga cu tot sufletul ca Bădin să nu cedeze șantajului. Documentul trebuia publicat, viața lui conta mai puțin. Nu avea de gând să se plângă, să-și facă griji pentru soție și copil. Mana era oricum în pericol, iar nebunul nu putea fi oprit. Și, atâta timp cât el nu era acolo s-o apere, nu putea decât să spere că ea avea să fie capabilă să-și poarte singură de grijă. Sau să se urce în mașină și să gonească mâncând pământul. Oricum nu-l putea ajuta. Dar știa că speranța lui era în zadar. Mana nu avea să plece de acolo decât cu el: viu sau mort.

Până atunci își propusese să nu ia în seamă amenințările la adresa ei. Era la fel de posibil ca nebunul să nu se poată apropia de ea și doar să se joace cu mintea lui. Cum era la fel de posibil ca Vania să nu fie mort, ci doar prea beat. Își dădea seama că nu putea avea încredere în bilețele. Dacă Darius avea dreptate și se aflau în subsolul cabanei, acolo sus se putea întâmpla orice. Adevărul e că putea fi una dintre construcțiile alea cu subsoluri și tot felul de pasaje. Fusese ridicată în o mie nouă sute și ceva de către un bogătan care nu mai avea ce face cu banii, așa că Darius putea să fi intuit corect. Începea să-i fie frig. Spera să nu se instaleze în el vreo hipotermie sau să facă degerături. Sau poate că ar fi fost mai bine așa decât ucis de un psihopat.

Când glonțul sparse liniștea, cu toții tresăriră.

— Ce mama dracului? țipă Darius. Nu ești în stare să ții un pistol în mână?

George îi dădu drumul pe podea.

— N-am vrut. S-a descărcat pur și simplu.

— Am rămas fără un glonț! urlă Darius.

— Termină! îl apostrofă Victor. I se putea întâmpla oricui.

— Dar nu i s-a întâmplat oricui!

— La dracu', dați-mi pistoalele!

George îl aruncă pe al lui. Darius șovăia.

— Dă-l aici! răcni Victor. Eu am fost la tir, voi nici nu știți ce-i aia piedică! Te-ai putea împușca singur!

— Mda, îți mulțumesc pentru încredere.

Victor își dădu ochii peste cap.

— N-are-a face, pentru Dumnezeu! Oricum, eu văd ușa cel mai bine.

— Și dacă aș trage în trapă?

— Un glonț? Ce-ai rezolva?

Darius mormăi ceva, apoi îi împinse pistolul.

— Am putea să tragem în cătușe, spuse George.

Victor ridică pistoalele.

— Două gloanțe. Nu sunt suficiente ca să dăm gata zalele astea.

Își priviră cu teamă zalele. Nu, două gloanțe nu erau suficiente pentru a le sparge. Și chiar dacă ar fi fost – ce ar fi rezolvat?

Darius se sprijini de perete și închise ochii. Lala era acolo, trebuia să-și dea seama. Trebuia să înțeleagă.

★

A fost ca un foc de armă. Un zgomot abia perceptibil care aducea a glonț abia ieșit pe țeavă. Am privit pe fereastră. Ningea al dracului de tare. Pe acolo cu siguranță nu trecuse niciun glonț. Mă îndoiam că ar fi vorba de braconieri sau așa ceva. Era un sătuc destul de liniștit, animalele sălbatice erau mai în munți. Și totuși, sunetul ăla… Îl cunoșteam atât de bine. Mirosul pe care-l împrăștia arma după ce s-a tras cu ea. Praful fin care-ți rămânea pe mână, parfumul îmbinat cu feromoni… Poate că era doar în imaginația mea. Sau, mai degrabă, în amintirea mea. Nu auzisem zgomotul specific când îl împușcasem pe nebunul ăla. Acum îmi dădeam seama că

nu auzisem nimic în jurul meu, de parcă am fi fost doar eu, el și lacrimile fetiței.

Uneori își paralizează victimele, îmi spusese Mihai. Cu venin de văduvă neagră. Râmăm paralizate, privindu-l, fără a se putea opune. Am găsit o cantitate mică din acest venin cam în toate victimele. Doar băiețelul familiei Deac nu a fost anesteziat. Probabil nu a opus rezistență.

Mă obsedaseră vorbele alea. Obsesia intrase în mine, mă măcinase și ajunsesem să-l ucid. Îmi dorisem să apăs pe trăgaci. Îmi dorisem din tot sufletul. Dar asta nu m-a făcut mai fericită, din contră, eram confuză. Nu știam de ce. Scăpasem lumea de el șl totuși nu mă simțeam mai bine. Încă trăiam în aeroportul din Bruxelles, gândindu-mă la propria-mi nefericire. Dar de un lucru eram sigură: aș fi procedat la fel de fiecare dată. Iar acum, pe neașteptate, îmi dădeam seama că nu știam nimic despre el. Despre copilăria lui. Iar asta mă frământa.

Am simțit o mână grea pe umăr și am scos un oftat necontrolat.

— Îi vom găsi, mi-a șoptit Crivăț.

Am redevenit eu.

— Ești medium cumva?

Ceva de afară părea să mă atragă, dar era prea frig ca să urmez îndemnul. Și totuși…

— Ce mai e afară?

— Magazia de lemne, a răspuns Crivăț prompt.

Am privit în living, toată lumea era acolo, mai puțin Chinezu, Mana și Bădin.

— Vrei să faci o plimbare?

— E o întâlnire?

— Idiotule!

— Am glumit, ho, sigur, vreau.

Ne-am luat șubele și am ieșit în aerul rece. Vântul bătea cu putere, iar zăpada cădea parcă într-o adevărată cascadă. Am simțit aproape imediat fulgii reci topindu-se pe fața mea, oriunde își găseau loc. Am înaintat greu până la magazia de lemne, chiar dacă era în continuarea cabanei, ca o anexă.

Era întuneric, așa că am fost nevoiți să lăsăm ușa deschisă ca să ne putem vedea unul pe celălalt dar, cel mai important, ca să putem privi locul. Nu era o încăpere prea mare și era aproape plină ochi cu lemne. În spatele ușii se aflau un cuier și două haine groase de fâș.

— Sunt doi proprietari?

— Așa cred, soț și soție.

Într-un alt cui spânzurat pe un perete, erau o coasă și o seceră. Nimic altceva. Ușa s-a trântit purtată de vânt. Am tresărit.

— Vrei să o redeschizi?

Crivăț nu mișca.

— Hei, dormi?

— Nu, pur și simplu nu eram atent.

S-a mișcat greoi și a deschis ușa, punându-se în drumul ei pentru a o împiedica să se închidă a doua oară.

Am privit în jos. Magazia nu avea podea, iar pe pământ se ghiceau urme de pași, mai vechi sau mai proaspete.

— Ați luat lemne de aici?

— Da, normal.

— Când s-a întâmplat ultima oară?

A stat o clipă pe gânduri.

— Cred că Shauki a avut de făcut asta aseară.

Priveam coasa și secera. Puteam să-mi închipui că mai la vale se și semăna. Dar nici urmă de vreun topor atât de folositor la tăierea lemnelor. Desigur, proprietarii ar fi putut să-l ia cu ei. Până la urmă, lăsaseră destule în magazie. Dar nu eram prea convinsă.

— Bănuiesc că proprietarii au o altă casă în zonă.

Crivăț a ridicat din umeri.

— Habar n-am. Roger Pop și Shauki s-au ocupat de închiriere și toate cele. Eu n-am văzut nici urmă de proprietar.

Trebuia să-i întreb pe băieții ăia unde erau proprietarii, ce știau despre ei, unde locuiau când închiriau cabana. Cu siguranță nu prea departe. Până la urmă, aveau nevoie să-și țină afacerea sub control.

Am dat să ies din magazie, dar Andrei nu părea să mă lase.

— Deci?

— Mă gândeam…, a început el.

— Prietene, te încingi când gândești, lasă-te.

A râs cu poftă.

— Voiam să te întreb… Adică… știi tu… Ă… Tu ești parcă scoasă dintr-o revistă cu tipe goale. Eu sunt gras și… Adică, n-am o părere prea bună despre mine. Dacă ar fi alt loc și alt context și ți-aș da întâlnire, ai ieși cu mine?

Perplexă? Nu, prea puțin spus. Am ieșit pe sub mâna lui.

— Ar trebui să mai ieși din bucătărie, tinere. Creierul tău s-a scurtcircuitat bine de tot.

A venit în urma mea.

— Deci n-ai ieși. Adică sunt prea nasol pentru tine, nu?

Da, puteți crede că mă enerva.

M-am oprit și m-am întors spre el.

— Uite care-i treaba. Dacă eu aș fi fost un om normal și în minte nu aș avea numai crime și nenorociri, da, aș ieși. Nu mi se pare că ești un bărbat urât. Doar că eu nu am nevoie de un bărbat. Un vibrator mi-e mai de folos.

Andrei râse cu gura până la urechi.

— Hei, îmi plac nebunele!

— Ciudatule!

M-a privit o clipă cu o oarecare urmă de regret.

— Cine știe… a spuse el abătut. Dacă lucrurile ar fi stat altfel…

Neuronul mi-a încetinit.

Ne învârteam în jurul cozii de treizeci de minute.

— Oana și Sorin au organizat treaba asta, a spus Shauki. Pe mine m-au implicat când Oana a primit un telefon de la editorul ăla al ei…

— Bogdan Hrib, am ținut să spun.

— Așa, da, și i-a spus că mai întâi lansarea de la Brașov, apoi distracția.

— Adică n-ai venit să vezi cabana?

— Nu, Dumnezeule! Cred că Sorin a fost aici, sau Oana.

Sorin intră în bucătărie.

— Nu, nu am fost să văd cabana, am lăsat-o pe mâna lui Roger și a Georgianei.

Era momentul să-mi dau ochii peste cap. Bine, oricând e momentul să o fac.

— Și au venit?

— Habar n-am, a spus Sorin. Presupun că da, nevastă-mea e destul de fandosită la chestii din astea. A spus clar că vrea apartament și nu un rahat de cameră.

Ceva mai de lux, trebuia să-i confirme cineva ca să accepte locul.

Shauki s-a ridicat.

— Mă duc să-i chem?

— N-ar fi cea mai proastă idee, am ținut să precizez.

După ce a ieșit Shauki, Sorin s-a aruncat verbal asupra mea.

— Cred că ai dreptate, a spus. Cineva a fost aici și a studiat locul. Altfel…

— Te rog, nu face și tu pe detectivul că îmi dau demisia în clipa asta! Lasă-mă pe mine să emit teorii.

— În fine…, s-a bosumflat el.

Ceilalți trei au intrat în șir indian. Georgiana era amuzată și distrată. De dragul Crinei m-am abținut să-i spun vreo două.

Am început cu baza: „Cum v-ați implicat în povestea asta? Unde era Georgiana în tot acest timp?” etc. Am aflat, așadar, că Georgiana era în București în momentul în care s-a pus la cale o întâlnire. Crina nu avea timp să se ocupe de detalii, așa că a rugat-o pe ea, în timp ce Oana l-a rugat pe Roger să intervină.

— A mai văzut vreunul dintre voi cabana înainte?

Roger a zâmbit.

— La ce bun? Camerele sunt în toată splendoarea lor pe internet.

— Nici eu, a spus Georgiana. Ar fi trebuit să vin, știu, dar eu nu am mașină, iar Roger era destul de ocupat. Așa că am spus că e foarte ok și asta a fost tot.

— Bine, dar cineva trebuie să fi vorbit cu proprietarul.

Georgiana a dat ușor din cap.

— Da, așa e. Eu și Roger am ajuns primii, după vreo zece minute au ajuns Sorin, Bădin și cred că Shauki. Așa că eu și Roger am vorbit cu domnul Rogoz. Ne-a dat cheile, ne-a spus câte camere sunt, ne-a spus despre cele trei apartamente, despre bibliotecă, în fine, despre tot. Apoi a zis că o să vină în ultima zi să-și ia rămas bun.

— Nu v-a spus unde-l găsiți în caz de nevoie?

Roger parcă s-a trezit.

— O, ba da! A zis că are o casă la un kilometru de aici. O casă roșie micuță.

— La un kilometru în ce parte?

— În sat, a spus Georgiana zâmbind.

— În sat, desigur, am murmurat eu.

Lucia a intrat tocmai când dădeam să plec. Îmi era clar că auzise totul.

— E vina mea, a spus. Bine, nu că Oana nu și-ar fi dorit același lucru. Dar eu am vorbit cu Oana să căutăm ceva mai de lux, mi se părea normal să avem condiții bune.

— Ai venit să vezi cabana?

Lucia a tresărit.

— Să o văd? Nu, pentru Dumnezeu, eram convinsă că va veni Georgiana, în plus am fost ocupată tot timpul cu Festivalul Premiile Lili, ediția a doua. N-aș fi putut pleca din București.

Am mârâit în sinea mea.

9

I-am rugat pe Chinezu și pe Sorin să se baricadeze în apartamentul meu împreună cu Mana și Andrei. Trebuia să ajung la familia Rogoz. Aveam unele bănuieli, dar nu aveam de gând să alerg după cai verzi pe pereți. Aveam nevoie de o confirmare și încă foarte repede. Încă o zi și jocul avea să devină cu adevărat periculos, deja trecusem de niște bariere din mintea asasinului. În plus, de acum toată lumea știa că eram de la poliție. Mi-am verificat pistolul. Încărcat și gata de orice. Nu mă iluzionam cu ideea că asasinul nu mă putea urmări, nu-l interesa că eram de la poliție. Dar nu le spusesem despre pistol și nici despre faptul că-mi place să ucid oameni.

Ăsta era atuul meu. Eram o nebună deghizată. Și ce bine îmi jucam rolul de om parțial normal!

Am pornit prin nămeți, cu vântul suflându-mi în față. Singurătatea mea n-a durat nici două minute, că m-am trezit cu Andrei Crivăț după mine.

— Doar n-ai de gând să te duci singură, ținând cont că e un nebun în libertate.

— Din punctul meu de vedere, ai putea fi chiar tu.

S-a oprit lângă mine cu o figură speriată.

— Doar nu crezi asta cu adevărat! Adică, fii serioasă, pentru Dumnezeu!

— Ai impresia că n-aș fi?

— Hei, serios. Eu sunt de partea ta.

Am pufnit în râs și era unul dintre rarele momente când râdeam din tot sufletul.

— Serios, Andrei: tu vrei doar să mă bagi în pat.

— Nu sunt un obsedat, să știi. Și nici chiar atât de disperat… E așa evident?

— Dacă nu te-ai uita tot timpul la fundul meu, poate n-ar fi evident.

Era amuzant să stau lângă el și, într-un fel, chiar îl plăceam. Dar asta nu-l scotea de pe lista suspecților. De fapt, până și pe Crina o suspectam. Trebuia să mă gândesc și la faptul că ziariștii ăștia ar face orice pentru un subiect tare. Iar în zâne și pace în lume nu mai cred din maternitate. Așa că…

Am făcut o oră până la căsuța roșie. De fapt, abia dacă se vedea roșul gardului sau al vopselei de pe pereți în tot albul acela. Era o locuință mică, de afară îmi dădeam seama că abia dacă avea două cămăruțe, poate și o bucătărie. Curtea era ceva mai mare. Lângă casă era așezat un morman de lemne de foc. În partea opusă, o potaie își arăta colții părând că în orice moment era gata să rupă lanțul.

— Ar trebui să strigăm, a propus Andrei.

Am ridicat ironică din sprânceană.

— Doar nu-ți e frică de un cățeluș.

— Nu-i asta, dar nu încălcăm proprietatea?

— Lașule!

Am deschis poarta de lemn și am intrat. Apoi m-am lăsat pe vine și am stat puțin de vorbă cu potaia, apropiindu-mă încet. În cele din urmă, am făcut din ea o pisicuță. Târziu mi-am dat seama că de pe prispă mă privea cineva. Era o femeie trecută de șaizeci de ani. Purta o basma care îi acoperea pletele albe și o șubă de lână, probabil de oaie, care îi încălzea spatele.

— Ăăă…, am reușit să spun. Putem vorbi un minut?

Mi-a făcut semn s-o urmez în casă, iar eu m-am simțit datoare să-l invit pe Andrei. Câinele a început să mârâie. Am zâmbit.

Am pășit cu grijă în antreul mic. Pe jos – pământ, dar și un covor care dădea senzația de autentic. Era zdrențuit și decolorat, dar mai bun decât nimic. Din antreu se vedeau două încăperi amplasate față-n față. O bucătărie și un pat mic la stânga. Și un fel de dormitor cu un pat de două persoane la dreapta. O singură sobă încălzea toată locuința și era al dracului de cald. Am privit în dreapta și am văzut o femeie înfofolită, cu ochii rătăcind pe tavan.

— Aici, a spus cea care ne-a întâmpinat.

Am urmat-o. Adevărul e că, lângă Andrei, în camera aia micuță, aveam senzația că mă sufoc.

— Îl căutați pe Mihai?

Am dat ușor din cap. Probabil că pe Mihai îl căutam.

— S-a dus să taie copacii uscați. Știți cum e, atunci când cineva poate transmite o boală trebuie eliminat.

Nu mă pricepeam la copaci nici cât negru sub unghie. Trebuia să fiu de acord.

— Dumneavoastră sunteți soția?

— Soția? Nu, sunt cumnata. Sora Danielei, și a făcut semn spre camera alăturată. Doar că ea nu mai vorbește, nu se mai mișcă, nu mai face nimic. Stă acolo, în pat, cu ochii pe tavan. Mihai m-a chemat să am grijă de ea.

— Ciudat, am spus. Au o cabană frumoasă, de ce locuiesc în căsuța asta?

Femeia a pus mâna pe soba cu plită lipită de patul mic.

— Sunt doar ei. Niciodată n-au vrut mai mult. S-au iubit mult și nu i-a interesat averea. Închiriază cabana doar pentru a supraviețui cu mai puțină muncă. Au renunțat la culturi cu ceva ani în urmă. Doar o parte din pădure o mai păstrează. Acolo s-au reîndrăgostit…

Era fascinant. Dar eu nu voiam să scriu o carte despre povestea lor minunată de dragoste.

— Și cabana, ce știți despre ea?

— Ei, cabana… Cabana a fost a străbunicului lui Mihai. Au fost boieri ei, știți? Nu prea au dus lipsă de nimic. Dar comunismul și toate cele… viața, știți?

Am aprobat-o.

— Știți cumva dacă are un beci sau ceva de felul ăsta?

— De unde să știu eu? N-am văzut-o pe sora mea de zece ani, tata a alungat-o acum patruzeci de ani când s-a măritat cu Mihai. Spunea că e neam de piază-rea. În ultimii zece ani, după moartea singurului lor copil, s-au retras aici. Mihai m-a chemat abia când Daniela s-a îmbolnăvit și el n-a mai știut ce să facă. N-am avut timp să vorbim despre cabană sau orice altceva. Abia am ajuns acum o săptămână.

Andrei se mișca nervos de pe un picior pe altul. Pesemne că se încălzise rău.

— În ce parte l-am putea găsi pe domnul? întrebă Andrei.

Iată că poate fi și de folos. I-am zâmbit.

— O, spuse femeia, trecând prin antreu și ieșind în prag. Nu e departe. Vedeți unde e pâlcul ăla de molizi? Acolo îl găsiți. De fapt, se duce acolo ca să-și amintească de tinerețe. Suferă mult din pricina Danielei.

Ne-am luat la revedere și am pornit spre pâlcul de molizi. Cumva îmi părea rău pentru bătrâni, dar nu mă puteam lăsa copleșită.

— Până acum n-ai aflat nimic, a spus Andrei.

— Tu te ții după mine ca să mă enervezi?

A râs. N-am mai vorbit până n-am ajuns în pădure. Am văzut urmele de pași. Dar nu era vorba despre o singură pereche de urme, ci de trei. I-am făcut semn lui Andrei să tacă. Mi-am scos pistolul din ham și am tras piedica. Zăpada îmi cădea pe față ca o avalanșă. Abia dacă vedeam pe unde calc. Câteva ramuri rătăcite mi s-au agățat în păr. Uram natura.

Abia după ce m-am afundat bine printre copaci am zărit urme roșii și un morman de zăpadă din care încă mai curgea sânge. Avea toporul înfipt în cap. Cel puțin, asta îmi spunea căciula, din moment ce nu-i vedeam chipul, acoperit mult prea repede de nea. Totuși, faptul că sângele încă mai curgea… Ei bine, cu siguranță nu trecuseră mai mult de cinci minute de când fusese ucis.

Nu l-am lăsat pe Andrei să se apropie de cadavru. Era suficient că eram eu posedată de morți și răniți și alte lucruri oribile. Nu trebuia să li se întâmple și altora. Am dat zăpada de pe chipul mortului. Un bătrân cu părul ca neaua. Ochii lui albaștri erau larg deschiși. Înspăimântați. De parcă-l văzuse pe dracul în persoană. Toporul, așa cum mă așteptasem, era înfipt în fruntea bărbatului. Aproape că îi despicase țeasta. Am pus mâna pe telefon și am verificat semnalul. Suficient pentru o convorbire scurtă. Am sunat în grabă. După al doilea apel, am auzit glasul Isabelei.

— Sper că n-ai omorât pe nimeni.

— Am probleme.

I-am spus repede ce se întâmplase.

— Asta înseamnă că cineva chiar a fost și a verificat locul înainte de-a ajunge ceilalți, și-a dat ea cu părerea.

— Hmm, alta care face pe deșteapta.

A râs strident în urechile mele.

— Ascultă, prințesă, nu ești pe teritoriu sigur. Du-te la cabană și rămâi cu ceilalți. O să trimit poliția locală să-l ridice pe nefericit. Te descurci?

— Eu mă descurc întotdeauna.

M-am întors la Andrei. Încă mai țineam pistolul în mână. El a tresărit.

— Trebuie să ne întoarcem la cabană. Și încă repede.

— Hei, unde e moșul?

N-am spus nimic. Doar am continuat să merg, convinsă că cineva mă urmărea din umbră.

✶

Am făcut un duș lung, încercând să nu mă gândesc la nimic. Mă așteptasem ca, odată ajunsă la cabană, să-mi dau seama cine ieșise în ger. Dar ieșiseră aproape toți, mai puțin cei patru „prizonieri" ai mei. Ceilalți consideraseră haios să facă un om de zăpadă. În plus, toată lumea văzuse pe toată lumea în jurul cabanei. În mintea mea era un haos total. Trebuiau să fie mai mulți, altfel nu aveau cum să se acopere așa de bine. Trebuia să-i interoghez separat. Cineva cu siguranță observase ceva ciudat. Deja nu mă mai mișcam, lăsând apa să cadă în șiroaie pe mine, când am auzit-o pe Mana țipând. M-am înfășurat repede într-un prosop și am ieșit din baie.

— Ce e?

Bădin era alb ca varul. În mână ținea un nou bilet.

10

Statul pe vârfuri e unul dintre puținele mele momente de relaxare. Stau pe vârfuri, cu mâinile la spate, cu spatele drept și cu gâtul țeapăn. Apoi mă las pe călcâie și ajung din nou pe vârfuri. În momentul ăsta e foarte important să nu gândesc. Dar, la câte s-au întâmplat în ultimele două zile, sunt sigură că nu mă suspectează nimeni că aș fi în stare de un asemenea sport.

I-am lăsat pe Mana și pe Andrei Bădin să-și întindă oasele și să coboare în living. E destul de obositor să vezi la infinit aceiași pereți. În plus, cel din urmă bilet primit de Bădin pe sub ușă mi-a dat de înțeles că trebuia să acționez repede. Dar cum? În ce parte să mă-ndrept? Fac în continuare exercițiul, pe vârfuri, pe călcâie și tot așa. Încerc să-mi amintesc detaliile. Lacrimile Cellei, nepăsarea celorlalți, fotografia găsită în baia comună, otrava, parfumul… Parfumul îmi amintește, din nou, de momentul în care am scos pistolul și am tras: bang! Doar că eu n-am auzit niciun „bang”, fiind cu mintea deja în altă parte. Dar unde? Căutam urma fină a unui parfum. Un fel de extract de moarte și iasomie. Același parfum de pe trupul acoperit de zăpadă al lui Mihai Rogoz. De ce nu-l simțisem atunci? Cred că știam răspunsul: din pricina zăpezii, a vântului, a frigului și a spaimei. Îmi era teamă că Andrei Crivăț putea fi următoarea victimă. Nu mă gândisem la asta până atunci. Dar era logic, era vânat. De ce? N-aveam idee. Ce știa Crivăț și nu spunea? Ce știau ceilalți și ascundeau?

Fotografia. Undeva trebuia să existe un aparat foto Polaroid Vision. Avusesem și eu unul, n-avea nevoie de film, ci doar de un fel de hârtie. Nu mă pricepeam prea bine la astfel de lucruri, dar ceva știam sigur: cineva avea un astfel de aparat foto.

Când m-am ridicat din nou pe vârfuri, în minte mi-a apărut chipul lui Bogdan, însoțit de un fel de parfum. Mintea mea încerca să evadeze spre cunoaștere, punându-mi în față crimele pe care le comisesem cu mâna mea, mirosurile care îmi împânziseră nările… și biletul.

Ai timp până mâine la ora 14 pentru a-mi lăsa documentele în bibliotecă. Altfel încep să-i omor unul câte unul.

Nu. N-aveam să-l las pe Bădin să dea documentul. Oricum avea să-i omoare. Nu-și permitea să-i lase în viață, de acum eram sigură de asta.

Am auzit ușa deschizându-se, dar nu m-am întors să văd cine era. Încă simțeam nevoia să mă desprind de pământ împingându-mă în degetele de la picioare. Am tras aer în piept și am renunțat la exercițiul de relaxare. N-avea niciun efect.

— A, domnule Crivăț, mi-am auzit propriul glas plutind în aer. Probleme?

Mă studia din cap până-n picioare. Ochii îi luceau misterios.

— Hei, prietene, te simți bine?

— Am venit să-ți spun…

S-a oprit și a venit spre mine. Știam ce avea să se întâmple și nu voiam să opun niciun fel de rezistență. Poate că nu-mi alesesem bine metoda de relaxare. M-a prins în brațele lui mari și m-a sărutat cu forță și pasiune. Trupul îi tremura. De ce urma să fac sex cu un suspect? N-aș ști să răspund vreodată.

M-a ridicat fără să-și desprindă buzele de ale mele și a pornit spre dormitor. L-am auzit căutând încuietoarea, apoi *click*-ul acesteia. Știam că suntem în siguranță, și mai știam că îmi făcea plăcere.

★

Stăteam întinsă lângă el, încercând să-mi aduc aminte de ceva anume. Un alt *click* care nu voia să se transforme în declic. Încercam din răsputeri să prind informația aceea. Am renunțat. Cu cât îmi forțam creierul să gândească, cu atât el se opunea mai mult.

— Totuși, de ce ai venit?

Crivăț s-a întors spre mine, cu o față mai mult decât fericită.

— Ah, am uitat cu totul.

— Am reușit să-mi dau seama. Așadar?

— Un anume Victor Blid te așteaptă în living.

Am sărit din pat ca arsă. Victor Blid era colegul meu. Lucraserăm la câteva cazuri împreună, dar adevărul e că nu ne prea plăceam unul pe altul. Însă îmi puteam da

seama că Mihai intervenea în anchetă, încercând să mă țină sub supraveghere.

Mi-am tras blugii și un tricou cu mânecă lungă. Mi-am pieptănat părul și mi-am refăcut machiajul. Apoi am fugit spre living. Victor nu părea să se simtă neglijat. Lucia, Simona și Cella îl tratau cu ciocolată caldă și îl puneau să le povestească tot felul de lucruri. Am observat privirea nimicitoare a lui Arhi oprindu-se asupra mea. Dar nu i-am dat importanță.

— Victor.

Bărbatul a tresărit.

— Am crezut că n-o să cobori.

I-am făcut semn să mă urmeze în bucătărie. Era ocupată de Chinezu, Mana, Crina și Sorin.

— Ah, l-ai văzut pe Crivăț? m-a întrebat Crina. Nu găsim carnea.

— Dați voi de el, am spus. Acum, vă rog să mă lăsați puțin singură cu Victor.

Au plecat fără niciun chef. M-am dus spre filtru și am pus de cafea.

— Mihai crede că am nevoie de dădacă?

— Nu el m-a trimis, ci Isabela.

— Oh.

S-a așezat, trăgând cu zgomot un scaun.

— Ți-a trimis vreo două dosare.

Am așteptat tăcuți ca filtrul să-și facă datoria. Când cafeaua a fost gata, am turnat în două cești, pe una oferindu-i-o lui Victor.

— De ce nu mi-a spus la telefon?

— Nu mi-a dat explicații suplimentare. Mi-a spus doar că trebuie să citești dosarele.

— Cum ai ajuns aici?

A râs.

— Cu tractorul. A trebuit să-l plătesc pe idiotul ăla. Se chinuie de două zile să dea un copac din mijlocul drumului.

Am zâmbit și eu.

— Și dosarele?

S-a aplecat spre stânga și a ridicat o geantă diplomat. A pus-o în poală și a bătut ușor pe pielea neagră.

— Ne apucăm de treabă?

— Peste o jumătate de oră în apartamentul meu.

M-am ridicat și am pornit spre cameră. Trebuia să-l alung pe Crivăț, să fac un duș și să-mi aduc „prizonierii”

sub propriile-mi priviri.

11

— O să ne omoare! strigă Geocer.

— Mai taci dracului, mormăi Victor Ciutacu.

Darius stătea lipit de zid, încercând să se concentreze asupra căldurii care-i mai rămăsese în corp.

— Indiferent ce se va întâmpla, tot o să ne omoare.

Victor își dădu ochii peste cap.

— Taci, te rog să taci.

Ultimul bilet îl primiseră în urmă cu o oră și erau anunțați că, dacă Bădin nu scotea actele, Mana urma să moară prima, apoi ei, unul câte unul. Asta dacă nu se omorau unul pe altul, până la urmă.

Darius i se adresă lui Victor:

— Te rog, împușcă-mă, nu-l mai suport.

Pentru o clipă își ținură toți respirația, apoi pufniră în râs. Dar râsul nervos nu dură mult. George își reluă teoria în scurt timp.

— Aș vrea să fi stat acasă. Am o familie, n-am apucat să trăiesc suficient.

— Nimeni nu trăiește suficient, se întristă Darius. Mai bine mai devreme decât mai târziu.

— Spui prostii, răspunse George. Eu n-am nicio legătură cu toată nebunia asta.

Victor își puse mâinile la urechi.

— N-are nicio importanță! țipă Victor. Taci! Nu înțelegi? Vrea să ne omorâm între noi! Nu e cazul să ne pierdem cumpătul.

Se lăsă pe spate și savura scurtul moment de liniște. Dacă avea să iasă viu de-acolo, cu siguranță lucrurile nu puteau să rămână așa. Răzbunarea lui avea să fie cruntă. Nimic nu avea să-i stea în cale. Absolut nimic.

— Știu! strigă Darius. La dracu', știu! Nu, nu se poate. Dar asta nu înseamnă că a și folosit aparatul, nu?

— Ce dracu' tot spui acolo? întrebă Victor.

Darius își lăsă capul să-i cadă în mâini. Nu avea cum. Ar fi fost imposibil. Știa asta. Altcineva se folosise de aparat. Așa trebuia să fie. Știa că așa e. Oricum, ce motive ar fi avut el? Nici unul. Și, în orice caz, nu i-ar fi făcut asta lui, era cel mai bun prieten pe care-l avusese vreodată. Sigur că era o neînțelegere. Sigur, sigur. Trebuia

să aibă încredere în prietenul lui. Trebuia. Și atunci de ce nu putea? Desigur – pentru că răpitorul voia să-i strecoare îndoiala în inimă.

Privi spre ceilalți doi și zâmbi.

— O iau razna.

Victor nu părea convins.

— Știi cine e, nu?

— Nu, nu, se grăbi Darius să spună. E o nebunie. Mintea mea se încurcă în propria logică.

Victor se ridică. Îi era frig și anemia începuse să i se instaleze în trup. Fu nevoit să se țină de zid pentru a nu se clătina.

— Am putea avea un ușor avantaj dacă ai spune un nume. Dacă nu e el, atunci e egal cu zero. La cine te gândești?

Darius își strânse pumnii. Nu voia să spună pentru că nu putea fi el.

— Serios îți spun, nu are sens.

— Atunci uite cum facem, continuă Victor, scrie-i numele pe o foaie și lipește-o cu salivă de trapă. Ajungi până acolo. Dacă e el, va intra în panică, o să facă greșeli. Va crede că și altcineva își poate da seama.

Darius negă din cap.

— N-are niciun rost, el nu ajunge la partea asta a trapei.

Crivăț a venit cu două platouri mari cu mâncare pentru noi. După ce a plecat, i-am spus lui Victor Blid să guste din toate. Din păcate, Victor nu prea știe de glumă, așa că s-a apucat să guste, crezând că are vreo misiune importantă. Dar, cu ocazia asta, o vedeam pe Mana zâmbind. Iar Bădin mi-a spus un „Nu ești normală!” Dar momentul de veselie a fost scurt. După ce am mâncat, Mana s-a închis din nou în ea însăși, încruntându-se din când în când.

Tocmai începusem să citesc primul dosar când am auzit glasul revoltat al Manei.

— Nu e ca și cum n-aș avea încredere în poliție, dar vreau să-i dați documentul. Nu vreau să moară.

Era normal să nu vrea ca soțul ei să moară, dar adevărul era că nu conta dacă îi dădeam sau nu

documentul. Dacă nu-l găseam, tot aia avea să i se întâmple.

Mi-am ridicat privirea spre Blid, apoi l-am cercetat pe Bădin. Niciunul nu voia să spună crudul adevăr. Ca de obicei, bărbații îmi iau povara de pe umeri.

— Mana, contează prea puțin dacă i-l dăm sau nu.

Ea a înghițit în sec, ascunzându-și o lacrimă.

— Îmi dau seama, știi? Nu sunt bătută în cap. Știu că nu contează, așa cum știu că s-ar putea totuși să conteze.

Avea o jumătate de speranță și nu voia să renunțe la ea. Mi se părea echitabil.

— Știi ce e mai rău? a răbufnit ea. Că e unul dintre ei. Dintre cei de jos, iar eu trebuie să respir același aer cu el.

Îmi dădeam seama că n-avea rost să-i spun că bănuiam că erau cel puțin doi.

— Și știi ce e și mai rău? Sunt convinsă că are un pistol.

Hmm. Oare de ce nu mă gândisem la asta? Îmi amintesc ca într-un vis de acel zgomot abia perceptibil. Un zgomot făcut de un pistol. Un zgomot care părea foarte îndepărtat. Sau era doar bine camuflat? Mai era și omul de zăpadă. Fotografia. Biletele. Un puzzle. Un puzzle care indica ceva. Doi morți. Unul otrăvit. Aveam motive să cred că era mâna unei femei – de fapt, abia atunci îmi trecuse prin cap. Femeile apelează de cele mai multe ori la otravă. Mai e și parfumul. Dar cu siguranță crima din pădure nu era mâna unei femei. Erau doi, așadar. Mână-n mână.

Începea să se lege, în mintea mea începea să se facă lumină când am auzit țipete.

Am alergat spre ușă, abia în prag uitându-mă la Victor.

— Stai aici cu ei. Folosește arma dacă e nevoie și încuie ușa după mine.

Chiar eu mi-am scos pistolul, grăbindu-mă să dau nas în nas cu ucigașul.

Am văzut-o mai întâi pe Simona Ionescu târâtă spre baie de Chinezu și Arhi, abia apoi mi-a căzut privirea spre trupul inert al lui Roger Pop. M-am repezit să-i iau pulsul. Mort. Mort de-a binelea.

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui Sorin.

— Vrei să faci ceva pentru mine? i-am șoptit.

Era livid, totuși mi-a făcut semn că acceptă.

— Controlează-le camerele, tuturor. Ia-o pe Crina cu tine. Fiecare cameră, chiar și a ta și a ei.

A dat din cap și a pornit spre roșcata care stătea împietrită în mijlocul sufrageriei. A tras-o după el și a dispărut spre trepte.

Îmi dădeam seama că stăteau câte doi în camere. Erau trei apartamente. Sorin și Oana ar fi trebuit să stea în unul dar, cum ea nu venise, Sorin ocupa singur acel spațiu. Mana și Victor folosiseră al doilea apartament. Cel în care stăteam eu rămăsese gol. Crina și Georgiana împărțeau o cameră. Simona și Lucia o alta. Cella ocupase singura cameră de o persoană. Crivăț și Arhi o altă cameră. Shauki ocupase aceeași cameră cu Vania, dar acum încăperea devenise locul de depozitare a cadavrelor, așa că Shauki se mutase cu Roger, în urma dispariției lui Darius. Chinezu, venit pe urmă, folosea camera lui George și a lui Bădin. Undeva trebuia să existe un aparat foto, un pistol, poate două. Și niște amprente. Nu credeam că Sorin s-ar gândi la amprente, dar cu roșcata mai lucrasem la un caz. Erau șanse să mai fie încă familiarizată cu procedura. În plus, credeam cu tărie că ar putea vedea adevărul mai bine ca mine.

M-am prăbușit lângă trupul inert. Mirosul. Parfumul mi-a revenit în nări. Dar chiar când eram pe cale să-l prind, să-l asociez cuiva anume, Cella m-a întrerupt.

— E mort?

Am aprobat din priviri.

A oftat, încercând să-și stăpânească o lacrimă.

— Cred că Simona va supraviețui, m-a informat ea. Chinezu a obligat-o să verse tot.

— Lapte!, o aud pe Lucia strigând spre Crivăț, care se grăbea spre bucătărie.

Cella s-a prăbușit și ea lângă mine.

— Ce-o să facem acum?

Afirmația mi-a venit pe buze fără să se formeze mai întâi în cap.

— Azi ați făcut un om de zăpadă.

— Copiii, a spus ea.

— Adică?

O vedeam că e pe cale să plângă, așa că vorbăria îi făcea bine, chiar dacă trupul inert al lui Roger era la câțiva pași de ea.

— Am ieșit toți dar eu, Lucia, Simona și Crina am intrat repede în cabană. Era prea frig. La vreo zece

minute a intrat și Arhi. Cred că a stat în living, pentru că l-am văzut prăbușindu-se pe fotoliu, iar când noi ne-am întors din bucătărie era tot acolo.

— Asta înseamnă că doar Georgiana, Shauki și Roger au rămas să ducă la bun sfârșit opera.

Ea a zâmbit.

— Da.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu prea mai sunt copii.

Apoi mi-am dat seama că nu pusesem pe cineva la socoteală.

— Și Sorin?

— Cred că era în apartamentul tău.

— Am uitat, într-adevăr, acolo era.

Am văzut capul roșcat al Crinei făcându-și apariția în capătul scărilor. Mâna ei îmi făcea semn să o urmez.

— Mai bine du-te în bucătărie, i-am spus Cellei.

M-a ascultat și a pornit într-acolo, în timp ce eu m-am grăbit s-o urmez pe Crina.

12

Polaroid Vision Date. Avusesem dreptate gândindumă la acest tip de aparat foto. Doar că el îi aparținea lui Roger Pop care, evident, era mort și nu putea să-mi răspundă la întrebări. La fel de evident era și faptul că altcineva îl folosise. Am hotărât să-l las unde era. Nu voiam să-i pun bețe în roate asasinului. Mi se părea mai mult decât normal să-l ajut în acțiunile sale. Să-l împing de la spate și să-l ajut să reușească. După care aveam să mă gândesc serios dacă-l las sau nu în viață.

Îmi mai era clar ceva. Victimele nu erau alese întâmplător. Ioan Usca înțelesese, chiar dacă nici el nu știa asta. Roger Pop auzise sau văzuse ceva. Poate și Simona. Dar trebuia s-o las să-și revină. Asta însemna că reconfiguram traseul.

Am discutat cu Blid și am decis să-i mutăm pe Bădin și pe Mana în apartamentul soților Ciutacu. Iar Blid urma să stea cu ei, să-i supravegheze și să se asigure că nu avea să li se întâmple nimic. Pe Simona aveam de gând să o plasez în apartamentul lui Sorin până avea să se pună pe picioare. Probabil că fiecare victimă percepuse ceva insignifiant dar, puse în contextul potrivit, ideile ar fi căpătat sens.

M-am învârtit o jumătate de oră prin livingul apartamentului până când și-a făcut apariția Andrei Crivăț. Puteți spune orice, dar nu aveam dispoziția necesară să-i zâmbesc.

— O să ne otrăvească pe toți, a spus el.

— Din păcate n-o s-o facă.

A zâmbit.

— Mă gândeam…

— Te rog, Andrei. Gândești prea mult, iar eu nu mai am loc de tine.

— Oh, ești întoarsă.

Oare nu se citea pe fața mea sau mă străduiam în zadar să par nenorocită?

— Sunt în toate felurile, numai în bună dispoziție nu.

— Simona va fi bine?

Am ridicat din umeri.

— N-am văzut-o și, chiar dacă aș fi văzut-o, nu sunt doctor să-mi dau seama.

— Ce ți s-a întâmplat, de fapt?

Era momentul să rămân cu țigara în aer. Aproape să-mi atingă buzele, filtrul alb a rămas suspendat între degetele mele, lăsându-mi buzele să tânjească după nicotină.

— Cine ești tu?

Ochii ăia verzi ai lui aproape că ieșeau din orbite.

— Pentru Dumnezeu, acum ești dulce, acum ești mai rece decât gheața!

— Și care e problema ta?

— Te plac, am făcut dragoste cu tine…

— Sex, și las-o baltă, dacă m-ai băgat în pat n-ai dreptul să mi te bagi și-n cap.

S-a prăbușit pe canapea.

— Eu cred că ți-e teamă.

Am reușit să-mi pun țigara între buze și să o aprind.

— Da, îmi e.

— Încerci să faci pe dura dar, de fapt, nu faci decât să te ascunzi de lume. Nu vrei să te arăți în toată splendoarea ta.

— Fenomenal, în ziua de azi toți sunt psihologi! Vrei să știi adevărul despre mine? Nu, mai bine stai jos, o să ți se facă rău. Am ucis trei oameni și mi-a plăcut. Iar asta îmi dă fiori dintr-un singur punct de vedere. Știi care? Habar n-ai, pentru că nu te poți gândi decât la infima ta persoană și la faptul că nu sunt în stare să mă exteriorizez, în vreme ce eu nu pot să-mi dau seama dacă sunt criminal sau polițist. Și dacă sunt suficient de nebună ca să ucid cu premeditare. La dracu', dar pe cel din urmă l-am ucis cu premeditare. Nu i-am dat nicio șansă. Și sunt pregătită s-o fac din nou.

Am tăcut. Buzele mi se uscaseră, iar țigara îmi mirosea acum a canal. Am stins-o. Nervii îmi erau întinși la maximum. În plus, mă simțeam neputincioasă. Străină de propria-mi persoană. Nu înțelegeam ce se întâmpla în jurul meu. Nu puteam să aleg asasinul. Iar dosarul Isabelei mă băgase și mai mult în ceață. În timp ce, desigur, toate informațiile îmi alergau prin fața ochilor. Și, absolut normal, privirea mea internă încerca să se oprească asupra a ceva, dar nu o făcea.

— Trei urme de pași, am șoptit.

— Poftim?

I-am făcut semn să tacă și a tăcut. Trei urme. Doi oameni fuseseră pe urmele bietului Rogoz. Presupuneam că unul îl ademenise, iar celălalt îl ucisese. Capul a început să-mi vâjâie. Nu mă mai puteam gândi la asta, pentru că urma să explodez.

Crina a dat buzna în cameră.

— Ești bine?

Întrebarea m-a surprins.

— Ca de obicei.

— Pot să-ți vorbesc o clipă?

Am aprobat din cap.

— Te aștept în bibliotecă.

A dispărut la fel cum apăruse. Am privit o clipă în urma ei și mirosul acelui parfum mi-a umplut nările. Parfumul de moarte cu iasomie.

Crina Dunca și Lucia Verona mă așteptau în bibliotecă. Abia atunci, privind pe fereastra mare, mi-am dat seama că începe să se întunece. În umbrele nopții se putea întâmpla orice. Și, din experiență, chiar avea să se întâmple.

Lucia arăta devastată și îmi puteam da seama și de ce. Colega ei de cameră tocmai fusese otrăvită. Probabil că scăpase doar dintr-un noroc, datorită cantității mici de otravă pe care o înghițise. Știam din experiență că trebuie să aștepți o zi întreagă pentru a ști cu siguranță dacă otrava s-a răspândit în sânge sau nu. În plus, habar n-aveam despre ce fel de otravă era vorba.

M-am apropiat de Crina ca să-i simt mirosul, dar n-am perceput aroma parfumului cu pricina. Să fi trecut cineva pe lângă camera mea chiar în momentul acela, împrăștiind moarte?

M-am postat lângă fereastră, încercând să cuprind cu privirea toată zona. Doar că, în afară de zăpadă, nu mai era nimic altceva de văzut.

— Ce e?

Crina s-a grăbit să răspundă:

— Lucia a auzit o discuție cu o zi înainte să ajungi tu aici.

Mi-am mișcat capul, lăsându-mi trupul în amorțeală. Cred că încercam să-i dau un moment de repaus, prevăzând o noapte agitată.

— Arhi și Vania se certau. La modul destul de urât, a spus Lucia.

I-am făcut semn să continue.

— Vania o tot dădea cu Maica Rusia și cu ce o să i se întâmple lui Arhi imediat ce va ajunge el la București. Nu pot reproduce ce a zis Arhi, e de-a dreptul vulgar.

— Dar Vania s-a certat cu aproape toată lumea, a intervenit Crina, doar că nu la modul violent. Aproape pe fiecare dintre noi ne-a amenințat într-un fel sau altul, mai puțin pe Shauki și pe Cella.

Am dat din cap.

— Da, a confirmat Lucia, doar că cearta dintre el și Arhi a răsunat de-a dreptul. Nu cred că era colț al cabanei în care să te ascunzi și să nu auzi răcnetele.

Crina a intervenit din nou:

— Eu nu cred că asta are vreo relevanță, dar Lucia spune că poate ajuta. În plus, mai e și faptul că Vania, când consuma mai mult decât putea duce, vorbea vrute și nevrute, iar Arhi nu se lăsa călcat în picioare orice-ar fi fost. El trebuia să aibă ultimul cuvânt. Să-și spună părerea clar și răspicat.

— Evident, am mormăit eu, aruncând priviri spre bibliotecă.

Lucia și Crina vorbeau una peste alta, în timp ce în mintea mea încolțise o nouă idee. Uneori cred că din încolțitul ăsta ar trebui să și înflorească ceva, dar de cele mai multe ori nu se întâmplă, lucru care mă scoate din sărite.

Așa că mă puteți înțelege că nici nu mi-am dat seama când am părăsit biblioteca, lăsându-le pe cele două cu gura căscată. Dintr-o întâmplare aproape idioată am dat nas în nas cu Arhi. L-am tras de mână și l-am vârât în apartamentul meu, acum destul de gol și de liniștit.

— Ești nebună, femeie?

— Stai dracului jos și taci.

S-a așezat, dar știam clar că n-avea de gând să tacă.

— Lasă-l pe Crivăț în pace, a spus el, lăsându-mă pentru o clipă fără cuvinte.

Am ridicat din umeri.

— E într-o situație dificilă și n-am chef să-i sucești mintea.

Presupuneam că se referea la faptul că era despărțit de soția lui pentru un timp.

— Prietene, dacă el nu are remușcări, nu le pot avea eu în locul lui.

— E slab, iar tu îți fâțâi curul prin fața lui.

— Și e problema mea că nu poate sta departe de curu' meu? Mai bine spune-mi de ce dracului te-ai certat cu Vania.

— Doar nu crezi că m-am certat cu el și mi-a venit să-l ucid.

Mi-am aprins o țigară mai mult ca să nu mă enervez.

— Încearcă să nu mă scoți din sărite.

— Că altfel ce?

— Uite care-i treaba, tâmpitule, nu știi nimic despre mine, despre faptul că dacă n-aș lucra în poliție acum aș zace în pușcărie pentru crimă! Crezi că-mi pasă de tine sau de oricare dintre voi? Încerc să rezolv un caz, așa că ori îmi spui de ce te-ai certat cu nenorocitul ăla, ori te dau pe mâna poliției. Cum dorești.

— N-am făcut nimic ca să mă dai pe mâna poliției!

Am zâmbit.

— Dovezile se pot fabrica, puiule. Nu e bine să te joci cu nervii mei, sunt destul de fragili.

— Vania era un bou, și nu pot spune că îmi pare rău că a murit.

— Sunt absolut convinsă de asta.

Mi-a aruncat o privire ironică.

— Și ce dacă m-am certat cu el, susținea tot felul de tâmpenii!

— Cum ar fi?

— Că o să ajung în Iad pentru că militez pentru ca femeile să aibă dreptul să intre în Biserică când sunt la menstruație.

Am râs.

— De ce dracu' susții asta?

— Dacă stai să te gândești, un gay intră nestânjenit în biserică, un criminal la fel, un nenorocit de violator idem, iar o femeie la menstruație nu?

Era prima oară când mă gândeam la asta. Destul de just.

— Presupun că Ioan Usca nu a fost de acord.

— Pe lângă faptul că m-a numit eretic și în alte feluri, cu siguranță nu a fost de acord! A fost o ceartă pe principii. În niciun caz nu aveam de gând să-l omor pentru asta, doar să-l umilesc! Numai că cineva mi-a luat șansa asta.

— Presupun că din punctul tău de vedere și-o merita.

A rămas o clipă pe gânduri.

— Poate că da, nu sunt convins. Dar nici nu pot să vărs lacrimi.

— Nu-ți e teamă că vei fi următorul pe listă? Că vei fi cel otrăvit?

— La mine nu m-am gândit, nu știu de ce ar vrea cineva să mă omoare.

— Pentru gura ta spartă.

A râs.

— Ei, fii serioasă.

— Sunt. Te-ai gândit la criminal?

— Da, așa cum m-am gândit unde au dispărut Victor, George și Darius.

Am ridicat din nou din umeri.

— Cine crezi că a ucis?

S-a ridicat.

— N-am nici cea mai vagă idee. Ăia trei au fost răpiți, nu? Adică, Crivăț mi-a spus ceva, dar nu a detaliat. Își dorește prea mult să te impresioneze.

— Ce s-a întâmplat cu cei trei nu e treaba ta.

A pornit spre ușă, eram sigură că va ieși val-vârtej, dar s-a oprit și m-a privit.

— Măcar e bun la pat?

— Încearcă-l și spune-mi tu.

A ieșit, trântind ușa în urma lui.

M-am prăbușit pe canapea încercând să gândesc, dar nu aveam în minte decât parfumul. Probabil că parfumul acela, care nici măcar nu era real, ar fi trebuit să scoată la suprafață o amintire, doar că ea se lăsa rugată și eu mă săturasem să o tot rog. Aproape că ațipisem când am auzit o ușă trântindu-se, un țipăt și o altă ușă trântită.

Am ieșit din cameră scoțând arma de serviciu, pistolul Carpați. Sigur că e o glumă de pistol și puteți, de asemenea, fi la fel de siguri că mai am și unul ilegal. Un S&W care nu mă dezamăgise niciodată. Dar Mihai îmi repetase mereu că trebuie să fiu prevăzătoare de față cu ceilalți și să nu le dau posibilitatea de-a mă acuza pentru posesie de armament ilegal. Așa că pistolul Carpați era la înaintare, dar cel de încredere era, de fapt, S&W.

De cum am ieșit am văzut ușa de la apartamentul Manei deschisă. Chiar în prag, Victor Blid zăcea cu nasul plin de sânge. Bădin se plimba de colo-colo nervos, fără

să-i dea atenție lui Blid, în timp ce Sorin și Chinezu se pregăteau să vină după mine.

— În bibliotecă, a spus Sorin.

M-am uitat spre Blid, care își ținea nasul în mâini.

— Cu tine discut mai târziu, roagă-te să mori.

Înțelesesem imediat că oricine ar fi fost, o luase pe Mana. M-am repezit în ușa bibliotecii, dar era, în mod absolut logic, încuiată. Am tras cu pistolul – Carpați – și glonțul aproape că s-a îndoit. Clanța n-a suferit nicio stricăciune. Am scos repede celălalt pistol iar clanța a fost spulberată.

Am găsit-o pe Mana în viață, legată fedeleș de scaun cu un căluș în gură. Lângă ea căzuse o poză. O poză cu ea legată în felul ăla. Am oftat și toți nervii pe care-i ținusem până atunci în frâu și-au făcut loc prin sângele meu.

13

— Nu mai avem nicio șansă, spuse Geocer. Nici cea mai mică șansă. O să ne omoare. Vom fi cu toții un fel de chisăliță.

— Ăsta o ține așa de o oră, spuse Ciutacu.

Darius ridică nepăsător din umeri. Geocer continuă:

— O să ne facă cele mai oribile lucruri. Dacă n-aș fi ratat glonțul ăla, acum am fi putut să ne sinucidem în liniște, unul câte unul, măcar așa n-am fi fost torturați psihic.

Darius ar fi vrut să-i spună de ce teoria lui nu stătea în picioare și să-i explice faptul că doar doi s-ar fi putut sinucide, dar nu o făcu. Îl lăsă să-și plângă în continuare de milă.

— E evident chiar și pentru voi că nu vom mai ieși în veci de aici. Doar că nu vreți să recunoașteți. În plus, e al dracului de frig.

— Ce crezi că se întâmplă sus? îl întrebă Victor pe Darius, făcând abstracție totală de Geocer.

Darius dădu din cap ca un tip de la știri care așteaptă să intre în direct.

— Nimic bun, cred.

Victor oftă.

— Timpul nostru e limitat. Nici măcar nu-mi dau seama cât e ceasul.

Darius aprobă tăcut, iar glasul lui Geocer se ridică din nou peste ei.

— Probabil că nu ne va găsi nimeni niciodată, poate doar dacă ne scoate el la suprafață ca să le dea de înțeles celorlalți că a făcut-o. Altfel, n-avem nicio șansă să fim înmormântați ca oamenii. Oricum, în curând o să murim de foame. Ce mai contează că vine aici și ne spintecă sau că ne înfometează?

Victor ridică unul dintre pistoale și îl țintì pe Geocer.

— Poate că ar trebui să-l scap de chinuri.

Darius făcu din mână un semn a lehamite. Începuse să-i fie indiferent. Victor putea să-i ucidă pe amândoi. Îi era foame și frig. Al dracului de frig. Dar și foamea contribuia la frig. Știa asta. Dacă nu primeau mâncare curând, niciunul nu avea să mai facă față.

Încercă să ațipească, alungându-l definitiv pe Geocer din urechile lui. Putea ignora sunetele pe care le producea, oricum nu-l mai lua în seamă de vreo oră. Aproape adormise când vreo trei pachete mici îi căzură în poală. Geocer parcă nu văzuse sau auzise nimic. Continua să vorbească și să vorbească, privind în tavan, de parcă pe acolo s-ar fi putut zări salvarea lui.

Apoi, peste Darius, căzură câteva fotografii. Victor îl privea cu nervozitate.

Ridică prima fotografie. Un bărbat cu un topor înfipt în cap. Închise ochii. Nu știa cine e bărbatul și de ce fusese ucis în felul ăsta. Aruncă fotografia spre Victor, lăsându-l pe Geocer să-și continue discursul despre propria moarte.

Darius privi următoarele fotografii. Inima îi rămase în loc. Aproape îi dădură lacrimile. Și el care-l bănuise! Cum putuse fi atât de prost încât să-și bănuiască prietenul că le-ar fi făcut asta? Roger Pop fusese otrăvit. Așa scria pe spatele uneia dintre fotografii. I-o aruncă și pe aceasta lui Victor, cu ciudă și ură. Nu era sigur pe cine ura sau dacă ura pe toată lumea. Dar în momentul ăla ar fi vrut să țipe, să urle, să înjure și să plângă. Apoi, cea de-a treia fotografie dintr-un set de patru îi apăru în fața ochilor. Mariana Ciutacu legată fedeleș de un scaun. Nu zăbovi asupra ei, ci le adună pe toate și le băgă în buzunar. Nu avea de gând să-i arate lui Victor așa ceva. Măcar el să rămână întreg la cap.

Rămase tăcut, lipit de zid, abia într-un târziu auzindu-l pe Victor spunând:

— Îmi pare rău pentru prietenul tău, dar nu te poți da bătut acum.

Darius clătină din cap, lacrimile i se opriseră la marginea ochilor, dar el nu le dădea voie să cadă.

Dintr-o dată, Geocer parcă își reveni în simțiri.

— Desfă pachetele alea.

Aproape că uitase de ele. Le privi cu suspiciune. Apoi le desfăcu unul câte unul. Conțineau câte un sandvici și un bilet adresat fiecăruia dintre ei. Îl citi mai întâi pe al lui: *E ora douăzeci și două. Tic. Tac. Tic. Tac.* Continuă cu al lui Victor: *Scrie-i lui Bădin să îmi dea documentul, altfel ea va muri până mâine la ora cincisprezece. Nu îți face griji pentru cum voi pune mâna pe bilet. O voi face*. Îl citi și pe cel destinat lui Geocer: *Ucide-i*!

Darius le aruncă sandviciurile și biletele. Victor citi mai întâi ce era scris în bilet, apoi pofta de mâncare aproape că îi dispăru. În schimb, Geocer făcu exact invers: întâi se îndopă, apoi citi.

— V-aș ucide, dar nu mai am cu ce, râse el.

Darius nu scoase niciun cuvânt. De fapt, nici nu-l auzise. Victor nu dădu nici el semne să-l fi auzit. Privea la sandvici și la bilet făcându-și planuri.

— Ce-ar trebui să fac? întrebă el.

— Nu știu, răspunse Darius. Eu zic să mai așteptăm până mâine.

— Nici nu știm cât e ceasul acum.

— Zece seara.

Pentru o clipă, liniștea se lăsă din nou. Victor mușcă fără chef din sandviciul lui, apoi Geocer își reîncepu recitalul, de parcă ar fi fost un misionar hărăzit să schimbe lumea.

✶

Era mascat. Asta spuseseră toți. Mascat atât de bine că nu-i văzuseră nici măcar ochii.

— Categoric avea unu optzeci sau pe acolo, a spus Mana tremurând din toate încheieturile. Era mare, masiv adică, și avea putere. Asta e sigur. Am vrut să trag de mască, dar n-am reușit. Apoi m-a legat fedeleș și mi-a făcut poze.

Eram singură în apartamentul meu cu Mana. Lui Victor Blid îi păstrasem chiar eu un pumn ca să-i uniformizez figura.

— Mana, pe unde dracu' a ieșit?

— Eram cu spatele, dar l-am auzit deschizând fereastra.

— N-a ieșit pe acolo. Pe terasa din fața bibliotecii e plin de zăpadă, iar în zăpada aia nu e nici urmă de încălțăminte.

Am tăcut amândouă.

— O fi vreun pasaj secret în bibliotecă! a spus Mana.

Am sărit în picioare de parcă aș fi fost împinsă de un resort. Mă gândisem la asta când stăteam de vorbă cu Lucia, doar că în clipa aceea nu puteam să-mi dau clar seama la ce mă gândeam. Am sărutat-o pe Mana pe frunte.

— Ești un geniu!

A zâmbit plină de speranță.

— Crezi că acolo e și Victor?

M-am încruntat. Nu credeam asta, dar era posibil ca pasajul să ducă și acolo unde erau prizonierii.

— Nu știu, nu mă pot pronunța.

M-am plimbat câteva clipe prin cameră, apoi am deschis ușa și am strigat după Crina. Roșcata și-a făcut apariția din camera ei.

— Ce-i?

I-am făcut semn să vină la mine.

Am închis ușa în urma ei și am verificat ferestrele. Apoi am scos de sub bluză pistolul cel bun și i l-am pus Crinei în mână.

— Vreau să rămâi aici cu Mana până mă întorc eu. Nu lași pe nimeni să intre. Indiferent cine ar fi. Poate să vină și Moș Crăciun – dă-l dracului. Dacă cineva forțează ușa sau fereastra, trage fără să întrebi cine e. Dacă se mișcă vreun perete, mai așteaptă o clipă. S-ar putea să fiu eu, am râs.

— Un perete?

— Casa asta a fost construită în o mie nouă sute douăzeci și ceva. E posibil să ascundă multe pasaje secrete. Pe atunci se foloseau. Trebuie să verific ceva, așa că stai lângă ea. Nu-i da voie nici cretinului de Blid să intre, ăla poate veni cu asasinul după el.

Au râs amândouă. Le-am lăsat destul de vesele. Întâi am așteptat să aud că se închide ușa în urma mea, abia apoi am plecat spre bibliotecă. Dar nasul spart al lui Blid mi-a apărut în fața ochilor.

— Cred că ești cel mai idiot criminalist în viață, i-am reproșat.

— Termină! Ți se putea întâmpla și ție.

— Cum așa?

S-a apropiat de mine și mi-a șoptit:

— Când a bătut prima oară, a spus „Deschide”. I-am recunoscut glasul.

Când mi-a spus al cui glas credea el că e, am înlemnit. Cu toate că mă așteptasem la asta.

— Erai singur în cameră?

Mi-a făcut semn că da.

— Chinezu și Sorin au apărut imediat după aia, dar n-au venit suficient de repede, totuși, pentru a se intersecta cu asasinul.

— Cretinule! Vino cu mine, trebuie să verific ceva. Apropo, ai un pistol?

— Vrei să spui în afara celui complet inutil?

— Aha.

A zâmbit.

— Poți fi sigură de asta.

— Măcar atâta te duce capul.

L-am împins în bibliotecă. Ușa nu mai putea fi încuiată, dar am luat scaunul de la birou și am blocat-o.

Mana fusese pusă cu fața la ușă, așa că pasajul trebuia să fie chiar în spatele ei. Ea și-ar fi putut mișca gâtul în lateral. În plus, în partea stângă era doar fereastra pe care o deschisese. Am urmat pista asta, mergând drept spre raftul ticsit cu cărți din pământ până-n tavan.

— Dacă ai fi un pasaj secret, cum te-ai deschide?

Blid nu mi-a răspuns, dar întrebarea nici nu-i era adresată. Adevărul e că vorbeam cu însuși pasajul. Mi se mai întâmplă. Nu trebuie să mă internați pentru asta.

Normal că am încercat șmecheria din filme, aceea cu cartea scoasă care îți dezvăluie pasajul. Cu coperta goală. Aiurea, a fost suficient să împing mai tare și raftul s-a mișcat. Blid a rămas cu gura căscată vreo două secunde, apoi și-a scos pistolul *cel bun* și m-a urmat. Nu îi văzusem niciodată pistolul secret. Cred că toată secția avea o astfel de armă. Îmi aduc aminte că pe al meu l-am luat de la Roma, chiar de la unul dintre puștii Mafiei. Mi l-a vândut ieftin: „Smith&Wesson din gama Sigma Series, mi-a spus el. Calibru de nouă milimetri". Tocmai bun pentru o doamnă. În plus, nu avea serie, tocmai bun pentru un polițist român. Din câte reușisem să-mi dau seama, Blid beneficia de un Beretta M92F, din cele cu țeavă mai lungă. Încărcătorul lui era de treisprezece cartușe. Un pistol destul de bun. Mai ales că toți numără până la șase sau până la doisprezece, de cele mai multe ori uitând de numărul treisprezece. Iar lucrul ăsta îți putea salva viața.

Am fost surprinsă să dau de un întrerupător. Când lumina s-a aprins, mi-a dezvăluit o altă încăpere. Una destul de normală, cu covoare, parchet și lambriuri. Pentru Dumnezeu! Un singur lucru era altfel. Desigur, era un fel de cameră de cercetare. Trebuia să aflu mai multe despre cel care construise cabana. Probabil fusese vreun alchimist sau așa ceva, ținând cont de toate eprubetele vechi acoperite de pânze de păianjen și de cuștile

primitive și de… borcane în care erau ținute văduve negre.

L-am căutat pe Blid din priviri.

— Măcar știm despre ce venin e vorba.

Probabil că mototolul nu observase văduvele, fiind mai preocupat de cobra din recipientul de lângă el. M-am îngrozit. Nu pentru că m-aș fi temut de șarpe, ci pentru că i-am simțit mirosul. Miros de moarte și iasomie. Miros lăsat de pielea pe care tocmai și-o schimbase.

— De aici ar putea proveni otrava, a spus Blid.

Am dat din cap în semn de aprobare.

— Și mai e ceva ciudat, continuă el. Camera asta e mică, poate prea mică. Crezi că mai e încă un pasaj de aici sau a așteptat să ieșim noi și a revenit în bibliotecă?

Și uite-așa, uneori, dragul meu coleg își arăta utilitatea.

14

Dacă am moacă de cretină, nu e greu de ghicit de ce. E chiar la mintea cocoșului, cu toate că lucrurile simple sunt cele mai complicate. Cu siguranță asasinul, răpitorul sau cum vreți să-i spuneți folosise o metodă simplă pentru a ieși din laborator sau din bibliotecă. Dar, după ce am cercetat laboratorul secret din muchie în muchie, ei bine, n-am găsit absolut nimic. Niciun indiciu, nicio altă intrare secretă, absolut nimic. Era normal să am figura unei idioate și să mă și simt ca atare.

Am pornit spre bucătărie cu gândul să beau o cafea. Blid era la fel de palid și morocănos ca mine, dar cred că era mai îngrijorat de nasul zdrobit decât de rezultatele nule. De fapt, așa era Blid. Un infatuat cu câteva idei bune – totuși, un infatuat.

M-am așezat pe treptele de jos încercând să-mi adun gândurile, dar și pentru că doream cu disperare să-i evit pe cei din bucătărie. Blid a rămas o clipă lângă mine, apoi a pornit spre living. Eram extenuată, iar glasurile din bucătărie mi se păreau împotriva firii. Doi oameni muriseră, iar ei abia dacă se sinchiseau.

Glasurile lui Andrei Crivăț și al lui Cetin s-au ridicat:

— Termină cu licoarea aia, l-am auzit pe Andrei, ți-am zis că Bădin nu bea decât un pahar! Oricum, nu ne lasă să-l vedem. L-au pus pe Chinezu paznic.

— Băi, trebuie să-l scoatem din starea asta, la dracu', până dimineață murim toți!

— Fiți serioși, nu moare nimeni!

Ăsta era glasul Georgianei.

— Mai toarnă un pahar, a spus din nou Crivăț.

M-am ridicat și am pornit spre apartamentul meu. Dintr-o dată, totul mi se părea respingător. Nici măcar moartea nu-i putea mișca pe unii. Moartea prietenilor lor. Aproape că-mi venea să vărs, dar am văzut-o pe Cella ieșind din apartamentul lui Sorin, lac de sudoare.

— Cum e?

Femeia s-a oprit, de parcă i-ar fi fost teamă să nu mai fie și altcineva pe hol.

— Nu e bine deloc. Pare din ce în ce mai rău.

— Am chemat o ambulanță, i-am spus, dar nu au cum să ajungă din pricina zăpezii. Și dacă ar lua-o pe jos, tot prea târziu ar ajunge.

Cella a înghițit în sec.

— Știu.

Am oftat îndurerată. Nu puteam face nimic pentru Simona. Dar Cella avea ceva ce nu-mi dădea pace. Toate femeile din casa aia aveau un aer misterios. Plictisitor de misterios.

În ultima clipă am decis să mă duc să-l văd pe Bădin. Am bătut în ușă și l-am anunțat că eram eu. Ușa s-a deschis destul de greu și ambii bărbați erau gata să sară pe mine în cazul în care eram altcineva. Măcar *cineva* își dădea seama de gravitatea situației.

Chinezu a lăsat pe masă cuțitul de bucătărie destul de bine ascuțit. Arăta rău. Foarte rău. Era tras la față și ochii aproape îi intraseră în orbite.

— Tu de când n-ai mai închis ochii?

— Cum se simte Simona?

Am ridicat din umeri, dar nu pentru că nu mi-ar fi păsat, ci pentru că gestul ăsta îmi intrase în reflex.

— Nu prea bine. Vrei să te duci la ea?

Chinezu a aprobat.

— Îl pot trimite pe Sorin aici.

— Nu, rămân eu cu Andrei un timp. Victor se va întoarce curând.

— Ăla-i un dobitoc, a spus Chinezu.

Am zâmbit, iar el s-a făcut nevăzut.

— Ți-e foame? l-am întrebat pe Bădin.

— Oarecum. În plus, m-am plictisit să stau aici.

— Bine, o luăm și pe Mana și coborâm.

A fost de-acord, cu toate că pe chipul lui se citea o oarecare teamă. În dreptul ușii, m-a oprit.

— Poate ar fi mai bine să-i dăm documentul.

— Nu ar fi. În plus, cel puțin pe unul îl am.

A rămas puțin mirat, dar nu m-a întrebat nimic mai mult.

Le-am chemat pe Mana și pe Crina în bucătărie, cei trei încă erau acolo, umplându-și paharele de whisky și fumând ca turcii.

Andrei s-a luminat la chip când m-a văzut, dar eu nu aveam timp de prostii.

— Ce dracu' se petrece aici?

Arhi s-a ridicat.

— Nu mi-ai plăcut niciodată, duduie.

— Ce, ai avut impresia că tu te numeri printre preferații mei?

A ieșit bombănind o înjurătură. Georgiana a chicotit.

— E băiat bun, dar îi sare țandăra cam repede.

N-am băgat-o-n seamă. La drept vorbind, de când ajunsesem acolo nu prea discutasem cu ea, așa că nu prea găseam ce să-i spun.

Ca tacâmul să fie complet, a apărut și Shauki.

— Mi-e foame, a spus el cu un chip naiv.

— Și nouă, am completat eu.

— Bine, a zis Crivăț ridicându-se în picioare. Atunci lăsați-mă să vă servesc.

L-am dat la o parte cu un gest al mâinii.

— Prefer să nu.

A rămas o clipă cu gura căscată.

— De ce nu?

— Pentru că am chef să gătesc eu, am spus surprinzându-mă.

Habar n-aveam să gătesc. Am surprins-o pe Crina zâmbind și pe Mana dându-și ochii peste cap.

— Nu trebuie să te răzbuni pe noi, a spus Mana.

— Nu, a intervenit și Crina, gătesc eu.

— Atunci eu te ajut, s-a oferit Crivăț.

M-am pus în fața lui.

— Aș prefera să pleci.

Fața i s-a alungit din nou.

— De ce?

— Prefer să pleci, pur și simplu.

— Ești imposibilă, știi?

Dar degetul meu nu făcea decât să arate o singură direcție: ușa.

Nimeni n-a spus nimic, cu excepția Georgianei:

— Hei, dar nu a făcut nimic!

— Și tu, i-am spus.

Crina a vrut să sară în apărarea prietenei ei, dar o singură privire a mea i-a spus că era mai bine să tacă.

— Fierbem tot, am spus după ce am rămas doar noi, singurul intrus fiind Shauki.

Crina, Shauki și Bădin chiar au preparat mâncarea. Era cam douăsprezece când ne-am așezat la masă. Mana

era prea agitată ca să facă vreo operațiune și, de fiecare dată când se apropiase de preparate, spărsese câte ceva. Situația era cu mult mai tensionată decât cu câteva ore în urmă. Din clipa în care Mana aproape fusese răpită, totul o luase razna. Asta dacă n-o puneam la socoteală și pe Simona Ionescu, care se zbătea între viață și moarte. Am mâncat în liniște, doar din când în când câte unul dintre noi cerând sarea, piperul sau pâinea, apoi Crina a pus de cafea.

— Ce facem? a întrebat Mana.

Shauki se uita în jur stingher.

— Douăsprezece și jumătate, am spus. Cred că trebuie să fac o plimbare.

— La ora asta? s-a isterizat Crina.

— Da, doar că nimeni în afară de cei de aici nu trebuie să afle că am plecat.

Bădin m-a privit cu suspiciune.

— Și cum dracu' facem asta?

— Am o idee.

Le-am spus tuturor să mă urmeze în apartament. Pe drum l-am cules și pe Blid. Am încuiat ușa, asigurându-mă că restul știau că eram cu toții acolo: Crina, Mana, Bădin, Shauki, Blid și eu. Am pus un scaun în ușă ca să fiu cu atât mai sigură.

— Unde dracu' crezi că pleci pe ninsoarea asta, singură, noaptea? s-a repezit Crina.

— Știu ce fac, stai liniștită.

— Ești pur și simplu dusă! Vin cu tine, altfel le spun tuturor că ai plecat.

M-am aplecat spre ea și i-am șoptit:

— Doar nu vrei să-l las pe idiotul de Blid singur cu ei.

— Termină, se descurcă.

Mi-am înfipt mâinile în umerii ei.

— Revino-ți! Nu pot să am grijă și de tine pe vremea asta. Abia o să mă pot mișca eu. Dacă nu mă duc acum să lămuresc niște lucruri, mâine va fi prea târziu.

— Și ce ai de gând să faci? Să treci valea pe jos?

Am deschis fereastra. Mana a venit lângă mine.

— Te întorci, nu?

— Mă mai gândesc, am râs eu.

Eram pregătită să sar când mi-am dat seama că-mi lipsea ceva.

— Blid, dă-mi pistolul tău, nu pe cel de jucărie.

Victor mi-a întins Beretta.

— Hei, voi stați cuminți aici și încercați să dormiți. Nu ieșiți decât dacă ia foc cabana.

Erau tăcuți și posomorâți. Dar trebuia s-o fac, așa că le-am trimis o bezea și am sărit de la etajul unu. Noroc că sub mine era un strat suficient de mare de zăpadă și că învățasem să sar de la înălțimi mari.

Stăteau nemișcați, de parcă orice gest i-ar fi făcut să-și piardă puținul echilibru regăsit. Geocer perora din când în când, dar parcă nici el nu voia să-și piardă vlaga. Victor privea din când în când spre Geocer ca spre un dușman. Darius avea impresia că, în curând, Victor o să-și iasă cu totul din minți, că urma să ia unul dintre pistoale și avea să-i facă lui Geocer o frumoasă gaură în cap. Sau poate că imaginația lui mersese prea departe. Încerca să-și dea seama cât timp trecuse de când primiseră biletele și mâncarea. Poate o oră sau două, dar lui i se părea un secol. Nu putea să-și ia gândul de la Roger și de la faptul că-l bănuise, iar acum era mort, probabil depozitat lângă Vania, asta dacă poliția nu împânzise deja locul. Spera să fie așa, dar dacă ar fi fost așa asasinul nu și-ar mai fi permis luxul de a le trimite bilete și mâncare.

Victor începu să se joace cu unul dintre pistoale, lucru destul de alarmant pentru Geocer, care nu-și putea lua ochii de la el. Din când în când, Victor îi azvârlea câte o privire rece, de parcă s-ar fi hotărât să-l ucidă. Apoi privea în altă parte, ca și cum nimeni nu ar mai fi fost în cameră. Ceva nu-i dădea pace ziaristului. Acel *Ucide-i*! nu-l lăsa să se odihnească. Era convins că sunt ascultați. Nu era mare lucru. Anunțase public că pleacă. Poate că spusese și unde, oricum nu conta. Cineva văzuse cabana înainte. O cercetase. Îi cunoștea secretele. Îi fusese la fel de simplu să pună și un dispozitiv de urmărire, video sau de alt fel. Era sigur de asta. Fusese trimis anume să găsească documentul sau să pună mâna pe el indiferent prin ce mijloace. Imbecilii de la guvern nu erau în stare să-și rezolve problemele de unii singuri, iar prim-ministrul era în rahat până-n gât. Bădin ar fi trebuit să-l asculte când îi spusese să predea documentația poliției. Acum, cel puțin, ar fi fost în siguranță, scandalul ar fi fost, oricum, la ordinea zilei, iar guvernul s-ar fi dus de

râpă cu Președinte cu tot. În clipa asta, însă, era posibil să nu mai fie capabili să o facă. Să nu mai poată porni atacul. Mana era în pericol, iar el era aproape gata să scrie rahatul ăla de bilet.

Și totuși, biletul lui Geocer nu-i dădea pace. Dacă psihopatul avea ceva prin care să-i supravegheze, atunci ar fi știut cu siguranță că pistoalele sunt la el. Atunci, ce rost avea îndemnul?

Se uită fix la Darius până când acesta îi întoarse privirea. Geocer nu-i mai urmărea. Îi făcu semn să-i dea pix și foaie. Darius privi spre Geocer înțelegând că nu ar fi cazul să afle și el. Se pregătea să-i arunce cele cerute când trapa se deschise și un bilețel căzu anemic. Geocer își reveni brusc:

— Altul? O să ne bage-n mormânt!

Nimeni nu-i dădu atenție. Pe măsură ce citea, chipul lui Darius devenea tot mai livid.

— Ce zice? se încruntă Victor.

Darius strânse biletul în pumn.

— Acum știm sigur că suntem urmăriți.

— De ce? insistă Victor.

Darius oftă.

— Ascultă, data trecută când ne-a trimis poze, ți-am ascuns ceva. Asta spune în bilet, că dacă nu-ți dau poza ne gazează.

Victor se ridică sprijinindu-se de perete.

— Dă-mi dracului fotografia!

— Nu vreau să intri în panică, spuse Darius.

— Am intrat deja în panică, dă-mi fotografia!

— Dă-i-o! țipă și Geocer.

Darius scoase fotografia din buzunar, o puse în carnețel, pe care-l prinse cu ajutorul agățătoarei pixului, și îl aruncă.

Victor dădu ușor din cap, amintindu-și că avea nevoie de ceva de scris. Privi fotografia fără să spună nimic. Apoi zâmbi.

— Ca să vezi.

Darius se încruntă.

— Ce glume proaste…

— Ce e? se isterizează Geocer.

Victor ridică din umeri.

— Un craniu uman.

Darius își înăbuși un „Ce?!”, în timp ce Geocer îl lăsă pe-al lui să-i iasă pe gură.

Darius își retrase privirea, spunându-și că Victor avea un plan și, dacă avea să se uite ca o curcă în lemne, urma să strice totul. Închise ochii pentru a-și alunga surprinderea. Apoi îi redeschise, parcă desfundându-și și urechile.

— Și de ce dracu' ar fi trebuit să te sperie un craniu în concepția domnului Filip?

Darius oftă.

— Nu e treaba ta.

Victor zâmbi, își păstra destul de bine sângele rece.

— Chiar nu e, prietene. În plus, cu cât știi mai puține, cu atât ai mai multe șanse să scapi.

— Scrie biletul ăla, începu Geocer. Dă-i ce vrea și ne va da drumul.

Darius ridică din sprâncene.

— Cum poți fi sigur?

Geocer își ieși din fire:

— Nu sunt sigur de nimic, dar vreau să ies de aici! Nu mai suport! Trebuie să ies!

— Termină sau îți zbor creierii! urlă Victor.

Geocer începu să râdă ca un nebun. Abia după un timp se lăsă din nou liniștea.

Geocer adormise de câteva minute, așa că Victor își permise să-și arate pentru o clipă îngrijorarea. Darius îl întrebă prin gesturi ce făcea. Victor scrise repede un bilet, apoi, privind spre Geocer, îl aruncă spre Darius. Acesta îl prinse și-l citi: *Poate că am luat-o razna, dar am impresia că dacă scriu acel bilet, acest Cernătescu ne va ucide şi va pleca bine merci.* Darius își dădu ochii peste cap. Cu siguranță o luase razna.

15

Picioarele mi se târau greu prin zăpadă, dar mobilul meu avea semnal maxim. Sigur că trebuia să vorbesc cu Isabela, indiferent de oră. În plus, omisesem cel mai important lucru: prim-ministrul.

Isabela mi-a răspuns aproape imediat.

— Tu nu poți dormi ca omul?

— Nu mi se pare că tu sforăiai, i-am replicat.

A râs.

— Nu, adevărul e că aveam treabă.

— Trec direct la subiect: l-ai trimis pe Blid cu un rahat de dosar ca să mă supravegheze, nu?

A tăcut o clipă.

— Oarecum, dar sunt și date folositoare acolo.

— Complet inutile.

— Ar trebui să citești mai mult printre rânduri, crede-mă.

— N-am timp să fac recenzii.

Zăpada îmi scârțâia sub tălpi, făcându-mă să tresar din când în când. Eram suficient de departe de cabană ca să aprind lanterna.

— Încă nu mi-am dat nici eu prea bine seama, a recunoscut ea. Am o teorie, însă am nevoie de dovezi.

— Nu poți să mi-o spui acum și apoi să aduci dovezile?

— De ce nu poți lucra niciodată după reguli?

— Pentru că sunt de căcat. În plus, am trei oameni care mai au timp până mâine la ora paisprezece. Ce să fac în cazul ăsta?

A spus ceva, dar n-am înțeles ce, apoi glasul i s-a auzit tare și răspicat:

— Am început să fac săpături cu privire la uciderea prostituatelor.

— Asta voiam să vorbesc cu tine. Dacă-i dau psihopatului documentul, avem destule dovezi să-l incriminăm pe prim-ministru?

— Nici în dosarul ăla nu sunt dovezi, doar teorii.

Am oftat, lăsând aburul să mi se lipească de nas.

— Bine, atunci crezi că poți face rost de dovezi?

— Dă-mi douăzeci și patru de ore și le vom avea.

— Ok, nu mai pot vorbi acum…

Am alunecat, dar n-am dat drumul nici telefonului, nici lanternei.

— Hei, unde dracu' ești?

Mi-am ridicat capul din zăpadă. Fundul mă durea îngrozitor.

— Să spunem că fac o plimbare prin zăpadă.

— Ești nebună?

— Da.

— Lala…

— Isabela, am nevoie de ajutoare și mai ales de un doctor. Simona Ionescu o să moară…

— Știu, la dracu', încearcă să avanseze, dar nu pot veni cu echipamentul trăgându-l după ei.

— Ar fi bine să găsească o nenorocită de soluție.

A fost rândul ei să ofteze.

— O să fac tot posibilul. Tu ai grijă și nu te lăsa ucisă.

Am închis înainte să înceapă cu morala. M-am ridicat greu, simțindu-mă ca la optzeci de ani. A dracului căzătură.

Crina ieși din apartament. Nu mai suporta tensiunea. Lala plecase de o oră și jumătate, iar ea se simțea urmărită de toată lumea. În living, Crivăț și Arhi încă se luptau cu sticla de whisky.

— Hei, te-a lăsat nebuna să ieși din pușcărie? râse Arhi.

Crina nu-i dădu nicio importanță. Se apropie de fereastră, încercând să vadă cât mai departe.

— Sper că știi că nebuna aia s-a culcat cu Andrei.

— Termină! sări Crivăț. E treaba mea!

— Sigur că e treaba ta, când îți va trage un glonț în cap, tot treaba ta va fi.

Crivăț râse.

— Sunteți niște dobitoci, zise Crina.

— Hei, răspunse Crivăț, toată lumea e stresată. Nu te ambala așa!

Crina ridică din umeri și porni spre bucătărie. Ar fi vrut să fie singură, în schimb dădu de Cella și de Sorin.

— Nu vreau să aud nimic, spuse roșcata.

O privi o clipă pe Cella – avea lacrimi în ochi –, iar Sorin arăta de parcă nu mai dormise de un an.

— Cum se simte?

— Rău, spuse Sorin. Rău și deliră. Facem cu rândul. Dar nu cred că va reuși.

Crina se prăbuși în scaun.

— Te rog, dă-mi o cafea, se adresă ea lui Sorin. Nu mai suport. Parcă aș fi într-un film de groază. Toată lumea a luat-o razna. Iar Arhi și Crivăț sunt cei mai răi. Parcă nici nu le pasă de ceea ce s-a întâmplat.

Sorin îi turnă cafeaua, iar ea își aprinse o țigară. Cella încerca să nu izbucnească în plâns.

— Trebuie să fac ceva, începu Crina. Lala m-a ținut departe de întreaga anchetă, dar simt că trebuie să fac ceva, altfel o iau razna.

— Crezi că o să moară? întrebă Cella.

Tăcură tustrei, de parcă răspunsul ar fi fost evident. Apoi Crina se ridică brusc în picioare.

— Dumnezeule! Trebuie să căutăm un antibiotic! Poate că nu e de un real folos, dar cu siguranță ar putea ajuta.

Cei doi o priveau ca pe o nebună.

— Unde am putea găsi un antibiotic? încercă Sorin să se facă util.

— Undeva aici, oriunde! Nu știu. Bănuiesc că proprietarul trebuie să aibă așa ceva, pe undeva pe aici, pentru orice eventualitate.

— A! făcu Sorin. În magazie am văzut o trusă medicală. Poate găsim ceva acolo.

Crina se ridică.

— Mă duc să-mi iau ceva gros și vin.

Sorin o rugă pe Cella să urce înapoi la Lucia și ceilalți. Nu era cazul să rămână singură.

Gerul o izbi pe Crina drept în față. Privi cerul. Probabil că în curând ninsoarea avea să se oprească din cauza frigului. Era aproape beznă. Dacă n-ar fi fost lumina care venea din sufrageria cabanei și lanterna pe care Sorin o căra după el, ar fi putut la fel de bine să meargă pe dibuite. Ușa magaziei se deschise cu un sunet sinistru, amândoi înghețară pentru o clipă, apoi începură să râdă. Dar nu era un râs din suflet, ci unul indus de

groază. Groază pe care încercau să și-o alunge. Intrară însoțiți doar de lumina lanternei. Locul arăta sinistru pe întuneric. Ambii fuseseră acolo după lemne pe timp de zi, dar niciodată noaptea. Închiseră ușa în urma lor. După ușă era o haină roșie atârnată în cuier. Sorin o dădu la o parte, mormăind un „ciudat”, dar din spatele ei ieși la iveală o trusă medicală fixată în peretele de lemn.

Sorin deschise ușița de PVC și lumină înăuntru. Găsi câteva fiole pe care scria *AMPICILINĂ.* I le dădu Crinei. Mai găsi și pansamente și alte câteva medicamente care conțineau ibuprofen, bune pentru orice fel de durere. Le luă și pe acelea, apoi o apucă pe Crina de braț și ieșiră.

— La dracu’, m-am simțit încolțit.

Crina tremura și de frig, dar și de spaimă, măriră pasul și nu se opriră până nu ajunseră în cabană.

— Al dracului de ciudat, spuse din nou Sorin.

— Ce?

Sorin se asigură că nu-i ascultă nimeni, apoi spuse:

— N-ai observat data trecută că după ușă erau două haine groase de fâș roșu?

Crina negă.

— Erau două, acum mai era doar una.

— Asta nu înseamnă nimic.

— Eu zic să-i numărăm pe cei din casă.

— Bine, acceptă Crina, ne împărțim. Dar nu intri în apartamentul Lalei, acolo știu sigur câți sunt.

— Ok, eu mă duc la Simona, tu încearcă să-i reperezi pe ceilalți.

Crina porni spre living, iar Sorin spre scări. Înainte să se despartă, Crina îi dădu fiolele și pansamentele. Cel puțin aveau o șansă cât de mică s-o țină pe Simona în viață până când avea să apară un doctor.

16

Pe lângă faptul că era un frig de abia reușeam să respir fără să-mi înghețe plămânii, picioarele mele se tot încăpățânau să alunece, ajungând astfel să-mi fac fundul arșice. Cred că a trecut în jur de o oră până am ajuns la casa roșie. În fine, cum am mai spus, roșul nu se mai vedea pe sub stratul de zăpadă. Drumul de la cabană până la casa proprietarului, chiar și pe jos, într-o zi normală, nu mi-ar fi luat mai mult de zece minute. Dar, uneori, întreg Cosmosul ți se pune împotrivă. Așa trebuie. Doar nu o să iei toate lucrurile de-a gata. Trebuie să te doară și fundul pentru asta.

Casa era luminată. Slab, dar luminată. Dinăuntru am auzit două glasuri feminine, poate trei. Îmi dădeam seama că ajunsesem la priveghiul mortului. Ar fi trebuit să mă simt ca o nenorocită, dar dacă începeam să mă simt astfel, nu l-aș fi găsit pe asasinul bărbatului, iar soția și cumnata lui trebuiau să înțeleagă. Câinele scheuna din când în când, dar nu făcea mare tărăboi. Așa că am deschis poarta și m-am îndreptat spre casă. Ușa era deschisă și prin ea venea miros de tămâie și ceară. Urăsc mirosul de ceară, de obicei mă face să vărs. În schimb îl ador pe cel de tămâie. Cred că e un paradox. Nasul meu se joacă cu mine, așa cum fac și picioarele, ba chiar și mintea. Sunt obișnuită ca propriul corp să-și râdă de mine. Presupun că de aia ne și înțelegem atât de bine – râdem unul de celălalt. Așa sunt eu făcută.

Una dintre femei m-a zărit și și-a dus mâna la gură de parcă l-ar fi văzut pe diavol. Mai avea puțin și leșina dacă în prag nu ar fi apărut cumnata mortului și nu ar fi tras-o în casă.

— Ai venit din nou, mi s-a adresat ea.

— Eh, am reușit eu să spun.

— Mă așteptam să vii. Nu ai încredere că poliția din Bran ar putea fi în stare să afle cine e nenorocitul, nu?

O adoram pe femeia aceea.

— Da, chiar așa.

— Intră, arăți ca un om de zăpadă.

Nu i-am spus cât de tare mă durea dosul. Aș fi putut să par nesuferită.

Mi-am făcut loc printre femeile care încercau să curețe prin casă pentru a primi trupul mortului, probabil de la autopsie. Eram sigură că nu le convenea situația, dar îndurau cu stoicism. Am aruncat o privire în camera din dreapta. Bătrâna Daniela Rogoz stătea așezată. În mâini ținea o cană cu ceva fierbinte, dar privirea îi era pierdută.

— E bine?

Ivana Dinescu a scos un fel de oftat printre buzele crăpate.

— Uneori e bine, alteori nu.

— Aș vrea să încerc să vorbesc cu ea.

— Îmi dau seama de asta, dar nu știu cât de mult te va putea ajuta. Abia înțelege că Mihai a murit.

O femeie a trecut pe lângă mine cu o oală mare de fiertură, intrând cu greutate în camera din stânga, mică și ticsită de femei.

— Vreau să încerc.

— Mie îmi convine, a spus Ivana. Pot să respir zece minute.

Am intrat și m-am apropiat de Daniela Rogoz. Nu avea peste șaptezeci de ani, dar arăta cam de o sută. Ba nu, acum încerc să distorsionez amintirea. Arăta de parcă s-ar fi trezit din morți. N-am văzut niciodată ceva mai slab. Oasele i se vedeau prin pomeți. Ochii îi erau adânciți în orbite, iar nasul era un oscior înfipt între ochi. Despre mâinile cadaverice nu vreau să vorbesc. Și așa aveam impresia că mă apropii de un zombie din filmele de groază.

M-am așezat pe pat, în fața ei. Femeia a dus cana la gură în mod mecanic. A sorbit. Dar privirea i-a rămas ațintită în tavan. Aș fi privit și eu într-acolo, dar sora ei a intrat pe nepregătite și mi-a pus în mână o cană de ceai.

— Să te dezgheți, mi-a explicat.

Abia atunci Daniela Rogoz a tresărit, iar ochii i s-au mutat asupra mea.

— Ești ca un înger.

Mâinile au început să-mi tremure automat. Și totul din pricina glasului cavernos, îmbinat cu un fel de bunătate infinită.

— O să-i pedepsești, nu?

Nu puteam să-i răspund, dar am dat ușor din cap.

Ea și-a sprijinit cana într-o mână, iar pe cealaltă a întins-o spre mine. Mi s-a zbârlit tot părul pe care-l aveam pe diferitele părți ale corpului. Și totuși, am stat

nemișcată. Mâna ei a atins-o pe a mea. Era mai rece decât moartea, dacă nu cumva moartea e fierbinte. Am tremurat.

— Trebuie să-i pedepsești. Pe blonda aia mică și pe omul care părea blajin.

— Blondă mică?

— Copila care a venit aici, cu chip de înger, dar ochi de diavol.

Și-a fixat privirea într-a mea, făcându-mă să mă zgribulesc din nou. Cu mâna ei firavă mi-a strâns degetele ca într-o menghină. Aș fi țipat, dacă nu mi-ar fi fost teamă că o sperii.

— I-ați văzut?

A dat ușor din cap.

— Pe el doar de la spate. Înalt, slab, cu părul ușor grizonat. Îmi părea că dacă se mai mișcă, se va rupe.

Mâna mă durea prea tare ca să procesez datele.

— Și fata?

— Ea întreba tot timpul de tainele cabanei.

— Le știți?

Brusc și-a mișcat capul spre ușă, aruncându-și privirea spre cealaltă cameră. Capul meu s-a întors automat spre același loc. Cu siguranță nimeni nu ne dădea atenție.

— În spatele magaziei și în baia de la parter.

— Ce?

Mâna ei s-a desprins de a mea, iar privirea i s-a îndreptat spre tavan.

Dorisem să-l văd și înainte, așa că mi-am aruncat și eu ochii pe tavanul alb și crăpat din pricina căldurii exagerate. Altceva nu vedeam. Sau nu știam eu unde să mă uit. Am zguduit-o pe Daniela Rogoz și i-am pus întrebări. Dar ea nu a mai făcut nimic altceva, doar din când în când, din automatism își ducea cana la gură și sorbea.

Am ieșit.

Soră-sa a venit după mine.

— Îmi pare rău, dar ți-am spus, nu mai e în toate mințile.

— Ce are?

— Bătrânețea, a zis ea.

Nu aveam răbdare s-o contrazic, în plus, trebuia să-mi rezerv forțele ca să mă întorc la cabană. Acum știam exact ce mă rosese în tot acest timp. Fotografia găsită în

baia comună. Acolo trebuia să fie un fel de canal de comunicare. Desigur, aș fi înțeles și singură până la urmă, dar ar fi putut fi prea târziu. La restul nu mă puteam gândi. Chiar dacă acceptasem ideea de ceva timp, nu voiam să mă gândesc. Desigur, mai era și faptul că nu se lega chiar totul. Așa că am pornit înapoi spre cabană, cu lanterna într-o mână și cu pistolul în cealaltă. Nu mai ningea atât de tare.

Se întâlniseră în living, chiar când ușa principală se deschise și apăru Georgiana, plină de zăpadă și înghețată toată.

Sorin și Crina o priviră intens. Ea începu să înjure:

— Să-mi bag picioarele în el de noroc!

Ridică telefonul mobil pe care-l ținea în mână.

— E plin de zăpadă. Nu se mai deschide. A murit, se smiorcăi blonda.

— Ce s-a-ntâmplat? sări Crina.

— Stăteam pe fereastră, fumam și mă jucam pe telefon. Mă gândeam să sun acasă, dar mi-am dat seama că e târziu, pur și simplu mi-a căzut telefonul din mână și s-a înfipt în zăpadă.

Blonda mai avea puțin și plângea.

— Dă-l încoa', îl rezolv eu, se oferi Sorin. Dacă uscăm bateria s-ar putea să funcționeze.

— Dă-i drumul și schimbă-te, ești leoarcă, o îndemnă Crina.

Blonda o luă la fugă pe trepte. Cei doi se așezară pe fotolii, față-n față.

— În afară de Georgi nu lipsea nimeni.

Sorin se uită câteva clipe la telefon.

— Da, asta mă intrigă și pe mine.

Tăcură, dar Crina înțelesese exact ceea ce voia Sorin să spună.

— N-are niciun sens să crezi asta.

Sorin dădu din umeri, apoi își făcu de lucru cu telefonul.

— Nu, serios, spuse Crina. Nu are logică. De ce ar face așa ceva? Toată chestia asta ne pune unul împotriva altuia. Ne bănuim prietenii și o luăm razna. Asta este. Te rog, las-o baltă, nici nu te gândi la Georgi. Ea nici nu-i cunoaște pe oamenii ăștia.

— Dar nu mă gândesc la ea. Pentru Dumnezeu!

— Ba da, am simțit asta în tonul tău. Motivul pentru care a ieșit e în mâna ta.

Sorin se ridică și porni spre etajul superior.

— N-am zis absolut nimic. Nu te mai gândi atât.

— Ba da, ai insinuat.

— Pentru Dumnezeu, dacă n-ai crede asta nu te-ai frământa!

— Nu mă frământ deloc.

— Da, sigur.

Sorin dispăru din raza ei vizuală și apăru, în schimb, Lucia.

Femeia se prăbuși în fotoliul pe care stătuse Sorin.

— Trebuie să închid ochii măcar câteva minute.

Crina nu spuse nimic. Încă se gândea la cât de nebun putea fi Sorin s-o bănuiască pe Georgi. Dar el n-o cunoaște pe blondă, așa că își dădea cu părerea doar ca să se afle în treabă. Ca să se simtă important.

— …a adormit, auzi Crina ultima parte a discursului Luciei.

Bănuia că era vorba despre Simona.

— Asta e bine, nu? Se liniștește.

— Habar n-am. Presupun că e destul de bine. Chinezu nu vrea să plece de lângă ea.

— E normal, Chinezu e prietenul ei de mult timp.

Tăcură o clipă, apoi Lucia atacă:

— Mă simt ca dracu'. Am impresia că noi putem muri, doar Mana și Bădin sunt sub protecție. Nu sunt idioată, îmi dau seama că Darius, Victor și George au fost răpiți, totuși polițista aia platinată ar putea să se îngrijească puțin și de noi.

Crina aprobă din priviri, chiar dacă în sinea ei știa că Lucia nu avea dreptate.

— Situația e complicată.

— Îmi dau seama, spuse Lucia. Dar nici noi nu suntem saci de încasat. În plus, nu pot și nu vreau să încasez în locul altora.

— Nu încasezi nimic.

— Pot fi eu otrăvită data viitoare!

Crina se ridică.

— Nu va mai fi o dată viitoare. Deja se joacă ultimele cărți.

— Cine spune asta? întrebă Lucia. Am impresia că asasinul se joacă de parcă am fi niște marionete. Trage

sforile cum poftește și nimeni nu e capabil să facă nimic. Nici măcar nebuna aia de polițistă.

— Serios, te inflamezi prea tare.

Lucia se îmbufnă.

— Prea tare? Doi morți și trei dispăruți ți se pare că ar fi doar o inflamare? Mie nu. Dar poate că tu știi ceva ce eu nu știu.

Fu rândul roșcatei să-și iasă din minți.

— Uite care-i chestia, nu ești singura care e în pericol. În plus, n-ar trebui să umbli singură prin cabană ca o fantomă, s-ar putea să te împuște careva din greșeală.

— Și pe tine nu?

Crina dădu din mână și porni spre scări.

17

Vedeam cabana, dar picioarele mele refuzau să înainteze. Dar nu ele erau de vină, ci ideea care mi se încolăcise pe creier. Am scos mobilul din buzunar și m-am uitat la ceas. Trei patruzeci și patru. Chiar atunci mobilul îmi sună în mână, speriindu-mă de moarte. Și eu care credeam că sunt tare de inimă! La dracu'.

Era Isabela. Se pare că nu eram singura cu dureri de fund.

— Tu nu dormi niciodată?

Simțeam din respirația ei că era nervoasă.

Mi-a spus în câteva cuvinte mai multe decât aș fi putut spune eu într-o oră întreagă.

— Doar doctorul, i-am răspuns. Ai încredere în mine, doar doctorul.

— Te joci cu focul.

— Te rog.

— Bine.

— Până la douăsprezece, la prânz.

A făcut o pauză.

— Îți bați joc de mine?

— Te rog!

— La dracu'!

— Ești cea mai tare. Și până atunci ce să le spun să facă?

— Nu sunt director de distracții, găsesc ei.

Puteam s-o văd înjurând printre dinți. Mi-a spus „pa" și a vrut să închidă. Dar am oprit-o.

— Ascultă, am nevoie de o mică favoare.

— Nu, pe dracu'! Tocmai ți-am făcut una. În plus, va trebui să-i dau câteva explicații lui Mihai!

Dinții au început să mi se lovească violent. Între timp am reușit să mai fac cinci pași.

— Asta n-are treabă cu Mihai. E doar între noi.

— Să aud, dar nu promit.

Am înjurat printre dinți. Poate că n-avea să o facă. Era prea cinstită pentru asta.

— Ok, las-o baltă, nu-i o idee bună.

I-am închis. Știam exact la cine puteam apela fără să-mi pună întrebări. Cu toate că era posibil să nu vrea să-

mi mai vorbească.

Eram aproape de ușă când i-am format numărul. Telefonul a sunat în gol un timp, apoi mi-a răspuns un glas de femeie.

— Vreau cu Bogdan, i-am spus.

— La patru dimineața?

— Trebuia să sun mai devreme?

Cealaltă n-a apucat să-mi răspundă. Probabil că Bogdan îi luase telefonul din mână.

— La dracu', ești complet dusă, Iolanda!

Iolanda?! Nu îmi aduceam aminte să-mi fi spus vreodată așa. Cred că era o chestie din aia psihologică din care trebuia să înțeleg că era foarte supărat pe mine. Din fundal am auzit glasul ei:

— Iolanda Știreanu?

— Oh, sunt vedetă în patul vostru?

L-am auzit pe Bogdan dându-se jos din pat sau doar mi l-am imaginat.

— Ce dracului mai vrei?

— O favoare.

— Nu, pe dracu'!

Deja dansam în focul iadului. Abia mi-am șters zâmbetul cretin de pe față, dar asta doar de teama să nu-mi înghețe dantura.

— Știu că poți să-mi faci rost de câteva S&W, fără serie.

— Ce ai de gând să faci?

— Îți faci griji pentru mine?

— Eu nu, dar Ruxandra da.

Numele îmi spunea ceva. Și dintr-o dată în minte mi-a venit imaginea femeii mignone și blonde din biroul lui Mihai. Informatorul.

— Oh, ea era?

Bogdan s-a înecat.

— Nu știai?

Am surâs.

— Las-o baltă. N-am timp acum. Te rog, am nevoie de vreo șase arme, diferite. Poți să faci rost de ele până mâine? Trimite-le la mine acasă, fără să afle nimeni. Cu calibru cilindric, am specificat.

— Bine, dar nu mai vreau să aud de tine.

— Oh, s-o lăsăm baltă! La prima problemă o să apelezi la mine târându-te în genunchi.

Am auzit glasul Ruxandrei:

— Vreau să vorbesc cu ea.

Dar am închis.

✶

Nu puteam escalada cabana ca să intru în apartament. Eram înghețată bocnă. Trebuia să-mi revin. Luminile erau aprinse peste tot și mirosea a pește prăjit. Am intrat, iar Arhi a fost cel care m-a întâmpinat:

— Ce dracu'? Am crezut că dormi dusă.

Nu puteam să ridic nici din umeri, nici din sprâncene.

— Ce-ai făcut la ora asta afară, un om de zăpadă?

— Dumnezeule! Tu nu taci niciodată?

— Îți deranjez cumva urechile fragile?

Bine, asta o puteam face. Mi-am strâns degetele în pumn și i l-am servit drept în nas. Spre surprinderea mea n-a urlat, nu s-a văitat, n-a zis decât:

— Cred că mi-o meritam.

Abia acum am reușit să ridic din umeri.

M-am dus lângă șemineu. Zăpada de pe mine se topea, scurgându-se pe covor în stropi mari de apă. În curând aveam să fac un ocean la picioarele mele. În plus, degetele mă dureau ca naiba din pricina faptului că începeau să se dezghețe.

— Lala? l-am auzit pe Crivăț. Ce naiba?

Eram fleașcă din cap până-n picioare. Și, în ciuda faptului că eram lângă foc, tremuram toată. El m-a cuprins în brațe, nepăsându-i de starea mea. Apoi a început să râdă.

— La dracu', l-ai redus bine pe Arhi.

Am râs și eu.

— Și-o cerea de când am venit.

— Unde-ai fost?

— Aveam chef de o plimbare.

— Hai să te schimbi.

L-am lăsat să mă împingă până la ușa apartamentului. Am strigat un „sunt Lala" chiar înainte de-a ciocăni. Crivăț a dat să mă urmeze, când Crina a apărut în cadrul ușii cu pistolul îndreptat spre mine.

— Scuze, i-am spus lui Crivăț, petrecere privată. Cu orgii și pistoale.

N-a zis nimic, dar pe chipul lui se vedea un fel de răceală.

Am intrat, iar Crina a încuiat ușa după mine. Shauki adormise pe canapea, Bădin și Mana stăteau la măsuță fumând țigară după țigară.

M-am repezit spre baie și am dat drumul dușului.

— Lăsați-mă o jumătate de oră. Unde e Blid?

Mana mi-a făcut semn spre dormitor.

— Oh, am înțeles, era obosit.

Mi-am dat haina udă jos și am pornit nervoasă spre dormitor. Am deschis ușor ușa și l-am văzut întins în patul meu, dormind ca un bebeluș. Am desfăcut haina, am pus-o pe el, apoi l-am înfășurat bine. Când s-a trezit, aproape că a sărit din pat.

— Ești nebună, sunt ud fleașcă!

— Cretinule!

I-am văzut pe ceilalți abținându-se să râdă, dar eu m-am băgat direct sub duș. Am lăsat apa să-mi limpezească gândurile și să-mi mângâie pielea. Aveam nevoie de o mică pauză. Între timp, în mintea mea s-au derulat câteva discuții. Am simțit că mi se pune un nod pe inimă. Știusem, știusem de când îl privisem prima oară. Atunci de ce n-am vrut să cred? M-am prăbușit sub duș și, pentru prima oară, mi-a venit să plâng.

Crina a intrat după mine în baie. S-a așezat cu spatele la mine și a început să-mi vorbească:

— Lucia se teme pentru viața ei.

— Mda, cum să nu.

— Nu ți se pare că se poartă ciudat?

Am lăsat apa să se amestece cu lacrimile.

— De unde să mi se pară, nu o cunosc suficient de bine pentru asta.

— Crezi că ascunde ceva?

— Spune-mi cine *nu* ascunde ceva.

Era ora cinci și zece minute. Ei bine, până la urmă pierdusem ceva timp sub duș și îmi era al dracului de somn. Mai întâi m-am pus la punct cu situația Simonei.

— Doarme de vreo trei ore, a spus Crina. Am impresia că e bine. Dar nu pot ști.

— În cel mult o oră va fi aici un doctor, i-am anunțat.

Shauki s-a întors cu fața la spătarul canapelei. L-am privit o clipă cu toții, apoi am continuat:

— O să fie bine, ba chiar cred că o să ne spună o poveste. Domnule Blid, e cazul să-ți miști fundul ăla adormit lângă Simona.

A vrut să riposteze, dar în momentul în care i-am aruncat pistolul în brațe și-a dat seama că n-avea rost.

A plecat arborând o moacă de zile mari. Aș fi vrut să am nenorocirea aia de aparat foto ca să-l imortalizez. Dar bănuiam că trebuia să mă mulțumesc doar cu amintirea.

— De ce nu vine și poliția? a întrebat Mana.

— O să vină și poliția, după ce termin eu.

— Ce mai înseamnă și asta?

I-am făcut semn să se potolească. Apoi am ieșit din cameră fără să spun nimic. Avusesem grijă să am cu mine un carnețel și un pix. Trebuia să văd dacă teoria mea stătea în picioare. Dacă bătrâna cadaverică îmi spusese ceva adevărat sau nu. Așa că, fără să le bag în seamă pe Cella și pe Lucia, care stăteau în living, am pornit spre baie.

Am încuiat ușa după mine apoi, cu piciorul, am început să ating gresia. Aproape imediat am simțit golul. M-am aplecat și mi-am vârât unghiile în piatră. Acum unghiile mele aveau să se rupă una după alta, iar pentru asta, la dracu', cineva trebuia să plătească. Bucata de gresie s-a mișcat imediat, dar nu era chiar ușor de ridicat. Pentru că trebuia să-mi bag degetele pe sub ea. Mi-am privit unghiile și aproape că am blestemat toată criminalistica de la un capăt la altul. Fără să mă mai gândesc, mi-am vârât deget după deget în gură și, cu o profundă durere, am tăiat unghie după unghie. Fără să-mi privesc opera, mi-am vârât buricele degetelor sub bucata de gresie. Pătratul s-a ridicat, iar eu am văzut lumina de la capătul tunelului. Îmi dădeam seama că tavanul era foarte gros, doi sau trei calupi, și destul de bine izolat. Atunci mi-a venit în minte focul de armă pe care mi se păruse că-l aud. Ar fi putut proveni de acolo, oricum n-ar fi fost un zgomot puternic. Mi-am dat seama că mai aveam nevoie de ceva. Pentru prima oară iubeam pantalonii de stofă.

Mi-am rupt pantalonii și prima sforicică pe care am văzut-o în fața ochilor a căzut victimă. Am deșirat-o până când am considerat că era suficient. Am rupt-o cu dinții și am privit din nou prin trapă. Nu era prea mare, dar suficient cât să arunc o sticlă de doi litri pe acolo. M-am întins pe jos și aproape că mi-am băgat capul în gaură. Trebuia să-mi dau seama cu cine comunic. În cele din

urmă s-a mișcat un cap, apoi s-a răsucit și s-a uitat la mine. Era Darius. Cu siguranță el nu mă vedea. Era bine. Darius era cel pe care îmi doream să-l apelez. Am scris repede un bilet și l-am legat, apoi am pus și pixul lângă el, dându-i indicații să scrie pe verso. I-am spus cine sunt și să nu vorbească cu ceilalți. L-am asigurat că în curând aveam să fiu acolo. Trebuiau să fie tari. Am lăsat sfoara să coboare. Am simțit când Darius a luat biletul. După câteva clipe, am simțit că trage de sfoară. Am tras biletul și am citit: *Ce se întâmplă*? *De ce nu le pot spune și lor*? *Grăbește-te*! I-am trimis un nou bilet, asigurându-l că știam exact ce fac. Apoi am pus totul cum fusese înainte și m-am asigurat că nu lăsasem urme.

Am ieșit din budă scoțând întâi capul. Nu mai era nimeni în jur. Se lăsase liniștea. Cred că majoritatea cedaseră oboselii. Am luat-o la fugă pe scări, dar până să ajung în apartament l-am întâlnit pe Sorin. Mi-a făcut semn să-l urmez în bibliotecă.

— Arăți de parcă te-ai fi luptat cu un taur, a spus Sorin după ce a închis ușa în urma lui.

Am observat imediat că ușa secretă era deschisă.

— Cred că e vorba de veninul viperei.

— Mda, am zis. Asta voiai să-mi spui?

M-a privit din nou. Îmi dădeam seama că jumătate din pantaloni nu arătau chiar ca noi. Am zâmbit.

— Simțeam nevoia să-mi schimb garderoba.

— Da, frumos. Ai putea crea haine.

— Eh, cred că da.

Am râs amândoi, apoi el a redevenit serios.

— Cred că e Georgiana, a spus.

I-am făcut semn să tacă. Apoi am ieșit. Era momentul să mă schimb și să mă pun pe treabă. Pentru asta, aveam nevoie de Chinezu.

18

A fost doar o amintire. O scurtă străfulgerare în mintea mea albă. Dar de aici am ajuns să-mi amintesc totul, de parcă încă aș mai fi fost acolo, cu picioarele goale scormonind nisipul umed și cleios care mi se lipise de tălpi. Cred că aveam șase ani, poate șapte. Meme, mama mamei, bunica, un fel de văduvă neagră a Bucureștiului, mă privea de la fereastra casei mici. Avea o casă cu trei camere și o curte cât să poți da drumul unui câine de talie mică. Soțul ei a intrat pe poartă, m-a privit, mi-a zâmbit. Dar a trecut pe lângă mine fără să-mi zburlească părul, așa cum făcea de obicei. Își ținea mâna la inimă, părând că și-ar fi dorit să și-o înfigă în carne. Nu m-am uitat după el, pentru că parfumul care mi-a rămas în nas aproape m-a paralizat. Mirosea a moarte și iasomie. Una rece, alta caldă. Două mirosuri care se apropiau ca într-o intersecție plină și la un moment dat se ciocneau, umplându-mi plămânii de aromă, de greață, tristețe și fericire. Trei ore mai târziu, întins în patul lui, a închis ochii pentru totdeauna. Mirosul s-a răspândit pe întreaga stradă, mi-a intrat în piele și în păr.

Același miros era și în camera unde stătea întinsă Simona. Dar nu la aceeași intensitate. Cella ațipise lângă ea, absorbind parcă izul morții și lăsându-l pe cel de iasomie să dăinuie. Am privit-o atent pe Simona. Respira slab, pieptul i se ridica din când în când. Dincolo, Lucia ațipise pe canapea. Blid stătea lipit de fereastră, iar Chinezu încerca să-și facă de lucru demontând și montând telefonul.

I-am făcut semn să mă urmeze. Nu voiam să le stric celorlalți odihna. Pentru o singură noapte, trecuseră deja prin prea multe.

Nu i-am spus încotro mergeam, doar i-am luat haina care trona în cuierul de lângă ușă și i-am aruncat-o în brațe. Mesajul era clar.

Imediat ce am ieșit la aer, mirosul morții s-a risipit. Nu mai ningea, dar mi-a luat ceva timp să-mi dau seama ce anume lipsea din peisaj. Omătul de pe jos se întărise în unele părți, formând o pojghiță de gheață. Gerul era cumplit, iar eu nu aveam nici măcar o amărâtă de pereche

de mănuși, dacă nu le puneam la socoteală pe cele de latex – și nu le puneam. Mai întâi am intrat în magazie și am luat coasa. Imediat mi-a sărit în ochi că lipsea una dintre hainele roșii. Abia atunci am zărit și cutia farmaceutică fixată în peretele de lemn. Urma să cer lămuriri cu privire la ambele lucruri. Îmi era clar că cineva căutase ceva în cutie.

— Ce facem cu asta? a întrebat Chinezu, referindu-se la coasa mea.

— Sper să nu fie nevoie, dar în lipsă de altceva vom sparge gheața.

Sigur că era nelămurit, dar nu m-a întrebat nimic. Ne-am dus în spatele magaziei și mi-am vârât mâinile în zăpadă. Chinezu s-a zbârlit când m-a văzut.

— N-aș vrea să te întrerup…

— Atunci taci.

Dădeam zăpada la o parte cu mâinile goale. Interesant e că, după un timp, oricum nu mai simți nimic. Chinezu mi s-a alăturat.

— Vrei să știi părerea mea? m-a întrebat el.

— Cu privire la ce?

— La ce se întâmplă.

— De ce nu?

Stăteam cumva spate în spate, eu neștiind sigur ce anume speram să găsesc, el neștiind nici ceea ce eu nu știam.

— Cred că totul ține de nebunie. Cine face toate astea e complet dus.

Gâfâiam. Și, cu toate că era frig ca dracu', pe fruntea mea curgea transpirația.

— Nu e dus, adică nu în felul pe care-l înțelegi tu. Mai bine spus e îndoctrinat politic. Crede cu tărie că face bine ceea ce face. Desigur, aici nu punem la socoteală și motivele psihologice. Poate fi orice. Ar putea la fel de bine ca unul dintre ei să fie obligat, amenințat să facă asta.

— Unul dintre ei?

— Sunt trei.

— Știi cine?

S-a oprit, încercând să se uite la mine.

— Dă-i înainte cu zăpada aia. Da, știu, dar încă nu știu cum să dovedesc. Dar știi care-i problema? Chiar dacă ei au ucis, nu ei sunt adevărații criminali.

— Te gândești la prim-ministru?

— El e deja în rahat până-n gât, nu cred că ar fi fost capabil să gândească până la Bădin și Ciutacu.

A continuat să dea zăpada la o parte.

— Crezi că Pre…

— Un inel de fier! m-am entuziasmat eu.

Chinezu s-a uitat la inelul metalic.

— Ce dracu-i acolo?

Am început să dau cu coasa în fier ca să sparg gheața. A durat vreo trei minute până când am reușit să îndepărtez pojghița. Chinezu a prins inelul cu ambele mâini și a tras de vreo cinci ori înainte ca pătratul de beton să se deschidă și o avalanșă de zăpadă să fie înghițită de pământ.

Am scos pistolul din buzunarul hainei și i l-am pus în mână, lăsându-l să mă privească perplex. I-am arătat cum se folosește și i-am spus clar că nu avea decât douăsprezece gloanțe.

— Trebuie să faci asta pentru mine.

— Nu înțeleg nimic, mi-a mărturisit el.

Eram pregătită. Îmi făcusem un plan. Mintea mea crease o poveste datorită căreia urmau să iasă la iveală, speram eu, adevărurile supreme. I-am explicat pas cu pas ce avea de făcut și cu ce anume urma să se confrunte. La fiecare cuvânt al meu, el scotea o înjurătură. Până la urmă planul a fost pus la punct. Așa că am scos lanterna din buzunar și am vârât-o în deschizătură. Scara de fier abia se zărea și bănuiam că era înghețată ca dracu'.

— Dacă lucrurile nu merg cum trebuie, nu face pe eroul. Dar dacă simți că trebuie să tragi, fă-o.

L-am văzut cum a dispărut sub pământ. Eram sigură că avea să se descurce. Acum urma să-mi pun în scenă piesa. Eram ușor nehotărâtă asupra numărului de acte. Îngândurată cum eram, nici nu mi-am dat seama că medicul trimis de Isabela era lângă mine, înfofolit bine și cărând după el un fel de cutie metalică.

✶

O ambulanță a reușit să se apropie după aproximativ o oră, luând-o pe Simona pe targă. Între timp n-am făcut decât să observ, fără să vorbesc cu nimeni, fără să-mi dau seama ce se întâmpla cu adevărat în jurul meu. Poate o singură dată să-l fi auzit pe doctor zicând că femeia urma să supraviețuiască – cantitatea de venin fusese infimă, dar

mai era vorba și de noroc. Nu îi lăsasem, în schimb, să intre în camera cadavrelor, așa cum o numisem, mai aveam treabă cu ei. Și încă multă. Desigur, între timp primisem și alte informații, cum ar fi planul casei și ce anume se ascundea sub ea. Nu, nu mă mirase absolut nimic. Eram pregătită să joc și în *Dr. Jekyll și Mr. Hyde.* Jucasem deja de prea multe ori în piesa asta ca să mă mai surprindă ceva.

Am așteptat liniștită pe canapeaua din living ca toată agitația să se sfârșească. Aș fi preferat să renunț la doctor pentru un timp. În plus, aveam de pus în scenă o piesă și nu știam de unde să încep.

Am ațipit de câteva ori, văzând-o în fața ochilor pe bunica Meme. O vedeam stând în prag, cocoțată pe o scară, cu picioarele strânse sub ea și cu mâinile încolăcite în jurul trupului. Privind undeva unde numai ea avea acces, fără să-mi povestească din experiențele ei. Uneori vorbea rar și apăsat, scoțând pe gură miros de mucegai. M-am trezit de două ori cu sentimentul că îmi spunea ceva. Și poate că aș fi crezut asta dacă ar fi fost moartă. Dar era cât se poate de în viață, la a noua căsnicie fericită. Până când neghiobul avea să dea colțul lăsându-și toată averea în mâinile bunicii Meme. Încercam să mi-o amintesc pe Meme și în alte situații, dar nu reușeam. Nu știam de ce era așa de important să mi-o amintesc și să-i miros amintirea. În mine se năștea ceva. Un fel de groază, iar ea, cumva, avea menirea să mă lămurească.

Când Lucia și Georgiana s-au așezat în fața mea, lăsând mirosul de cafea să-mi intre în nări, m-am trezit de-a binelea. Pentru un scurt moment m-am gândit la Chinezu, apoi mi-am dat seama că nu se întorsese. Nu știam dacă era cazul să pun sceneta în aplicare sau să mă duc după el. De altfel, eram sigură că nimeni nu plecase din cabană. Dar cum puteam fi sigură din moment ce ațipisem visând cai verzi pe pereți?

— O să vezi, am auzit-o pe Lucia spunând, n-o să se audă nimic la presă. Chiar dacă Simona e ziarist.

Georgiana a dat din cap mai mult ca să fie lăsată în pace decât ca să arate că îi păsa cu adevărat.

— În plus, nu cred că ar trebui să se afle ce s-a întâmplat aici. Chiar dacă încă nu s-a terminat. Oricum, peste câteva ore vom pleca. E ultima zi, iar drumarii, din câte am înțeles de la șoferul de pe ambulanță, mai au

puțin și-și termină treaba. Nu cred că mai pot sta o noapte aici.

— Nimeni nu mai poate sta, a răspuns Georgiana.

Crivăț, cu un aer afectat, a apărut lângă mine.

— L-ai văzut cumva pe Cristi?

Am negat, scuturând cu putere din cap. Moment în care mi-am dat seama că mă încearcă o durere crâncenă. Dar, în același timp, din trupul lui Crivăț s-a ridicat un miros sinistru: moarte și iasomie. Am scuturat de câteva ori din cap și l-am tras lângă mine, mirosindu-i hainele. Nici urmă de acel parfum. Și atunci?

— Pot să mă duc la bucătărie? m-a întrebat el zâmbind.

— Nu! Și nici nu te atinge de apă sau mâncare!

Un „De ce?” disperat stătea pe buzele lui, dar Sorin și Cella tocmai coborau, făcând o gălăgie infernală.

— Lala, a zis Sorin, trebuie să vezi asta.

M-am ridicat anemică și l-am urmat pe Sorin în bibliotecă. Cella ne-a urmat. Nu m-am așezat, deja aveam amorțit tot trupul. Sorin mi-a făcut semn spre un laptop. M-am apropiat, iar imaginea s-a derulat brusc prin fața ochilor mei. Era camera în care erau ținuți cei trei. Nu aveam sunet, dar îmi dădeam seama că cineva încerca să deschidă ușa.

— Al cui e laptopul?

Sorin m-a privit pieziș.

— Al lui Roger Pop.

O cauză pierdută?

— Ascultă, mi-am adus aminte de ceva, a spus Cella. Ieri, cu omul de zăpadă… Mi-am adus aminte că l-am văzut pe Shauki intrând în camera lui. M-am dus să iau o carte pentru Lucia. Apoi am auzit apa de la duș pornind. Atunci nu m-am gândit la asta, dar când am coborât spre bucătărie am văzut-o pe Georgiana luând-o spre sat, iar Roger se grăbea după ea. Părea că nu prea îi convenea situația.

Știam dinainte toate astea. Adică le bănuisem. Desigur, după ce Shauki îmi spusese că intrase în cabană cu puțin înaintea celor doi și că făcuse un duș. Nu știa să-mi spună cât durase dușul, dar știa cu siguranță că Roger se întorsese în cameră, pentru că îl văzuse de la spate când intrase. Și era greu să nu-l recunoști, fiind singurul pletos.

Eram, de asemenea, convinsă că Roger se grăbise spre camera lui ca să facă un duș, pentru că hainele îi erau pline de sânge. De sângele lui Mihai Rogoz. Atunci de ce fusese ucis Roger? Explicația era simplă – întotdeauna e așa. Dar nu voiam să mi-o repet la nesfârșit. Aveam un întreg public care voia să trăiască alături de mine, la cote maxime.

— Privește! s-a mirat Sorin.

Mi-am aruncat din nou privirea spre monitor. Chinezu intrase triumfător în camera subterană. Din câte îmi dădeam seama, arma îi fusese de folos, trăsese de cel puțin două ori în ușa metalică. Dar am mai văzut și altceva, ceva ce mă așteptam să se întâmple.

— Scrie nenorocitul ăla de bilet! striga Geocer. Scrie-l! Ascultă! E la ușă! Ne va ucide pe toți!

Darius înghețase. Privirea îi rămăsese ațintită asupra ușii, iar trupul îi tresărea din când în când. Încerca să audă glasul celuilalt, dar nu se auzea nimic. Era ca un scrijelit metalic sau, în orice caz, un zgomot foarte, foarte îndepărtat. De un singur lucru putea fi sigur: omul înjura și nu era tocmai calm. Îi aruncă o privire rugătoare lui Victor, dar el nici nu se gândea. Dădu categoric din cap.

— Nu trebuie să faci pe deontologul acum! țipă din nou Geocer spre Victor. Nu vreau să mor! Scrie idiotul ăla de bilet!

— Dacă-l scriu, eu și Darius suntem morți oricum.

Geocer continuă să țipe, apoi, dintr-o dată, parcă își dădu seama de gravitatea vorbelor lui Victor.

— Și eu n-o să fiu mort?

— Am dubii, ținând cont că tu ești călăul.

Darius mări ochii, dar când privi spre Geocer își dădu seama că acesta era calm și că accepta ceea ce tocmai spusese Victor. Începu să caute prin buzunarele hainei, apoi scoase o cheie mare cu un model ciudat. Își desfăcu cătușa care-i chinuia glezna, sub privirea speriată a lui Darius și zâmbetul demonic al lui Victor.

— Cum ți-ai dat seama? începu Geocer.

Darius înghiți în sec.

— Nu cred că trebuie să fii geniu ca să înțelegi un ordin direct: „Ucide-i!”

— Habar n-ai prin câte trece familia mea din cauza asta! Am fost nevoit s-o fac! Nu sunt un criminal! Dar între ei și voi…

— Sistemul a învins, spuse Victor, cu un glas calm de parcă abia se trezise după ore de somn.

Cătușa grea căzu cu zgomot pe pământ. Dincolo de ușă încă se făceau eforturi disperate. Darius se ruga să fie Lala.

— Ce vrei să spui? Că ai fost aici cu noi ca să-l convingi pe Victor?

Geocer se îndreptă spre Darius.

— Cine e la ușă?

— Eu de unde să știu?

— Tu ești cel care primește bilete și dă răspunsuri, nu?

Darius nu spuse nimic. Dacă intenția lui era să-l țină cât mai mult de vorbă, își dădea seama că nu avea rost. Geocer scoase din buzunar două seringi.

— O să încep cu Victor, stai liniștit. Veninul cobrei te va ucide imediat.

Victor ridică pistolul și-l îndreptă spre atacator.

— Oh, făcu Geocer, doar nu credeai că ți-aș da un pistol cu gloanțe adevărate. Sunt oarbe.

— Mda, făcu Victor, mi-am dat seama, dar de la distanța asta sunt totuși periculoase.

Darius se ridică ușor. Își dădea seama că dacă își lua avânt putea să-l prindă pe Geocer de picioare și să-l încetinească. Măcar pentru un timp. Avea mâinile bocnă și trupul îi era slăbit, dar trebuia să încerce. Victor îi văzu intenția.

— Apropie-te cu seringa aia și îți jur că o rană, cel puțin, tot îți fac.

Geocer zâmbi.

— Poate că așa e, dar tu vei fi mort înainte să-ți dai seama ce s-a întâmplat cu mine.

Darius se lipi de zid și-și luă avânt. Se aruncă asupra lui Geocer, prinzându-l de mijloc și punându-l jos. Glezna începu să-i zvâcnească. Cătușa grea parcă intrase la apă, strângându-l cu putere, chinuindu-se să-l tragă înapoi. Cheia din mâna lui Geocer căzu la picioarele lui Ciutacu. Bărbatul o luă și-și desfăcu repede cătușa. Atunci se auziră două focuri asurzitoare și ușa cedă.

— Ține-l! strigă Darius, abia zărindu-l pe Chinezu.

Se târî lângă perete. Glezna îi pulsa într-un ritm amețitor. Nu avea curaj să se uite la ea. Abia îl vedea pe Chinezu. Doar când îl văzu pe Victor venind spre el își dădu seama că în curând avea să fie liber, dar leșină înainte de-a simți că fierul îl eliberează.

Victor îi desfăcu cătușa și îi luă pulsul.

— E cam accelerat, i se adresă Chinezului.

Geocer râse înfundat.

— Otrava a intrat în rană, idiotule.

Chinezu îi aplică lui Geocer un pumn.

— Cred că l-am liniștit.

— Dă-l în mă-sa pe ăsta, arătă el spre George, să-l ducem pe Darius.

Tocmai atunci pe lângă ușă trecu o umbră grăbită, o alta o urmă, iar o a treia se opri gâfâind.

— Pe toți dracii, trebuie să mă las de fumat!

Chinezu rânji.

— Treci și cară-l pe ăsta cu Victor, Darius cred că tocmai s-a otrăvit.

Umbra intră în lumina camerei, iar Victor îl descoperi pe Sorin.

— Ești în regulă? îl întrebă Sorin.

— Mai bine ca tine, cu siguranță! râse el.

— Eu fug cu Darius, zise Chinezu, aplecându-se și luându-l pe bărbat în brațe. Urmați-mă!

19

Am avut un singur minut până când picioarele mi-au luat-o la fugă. Sorin a pornit după mine, știam pentru că îi auzeam pașii. Mă dureau urechile din pricina călcăturii lui, iar de afară venea miros de moarte. Doar o clipă cred că m-am oprit și am zărit chipurile uimite ale celorlalți. Cumva auzisem ușa de la bibliotecă închizându-se, cu toate că eu eram la parter. Alergam și mă gândeam la lucrul ăsta. Cum am putut să aud o ușă închizându-se de la o asemenea distanță, dar când trăsesem cu pistolul în psihopatul ăla nu auzisem nimic? Voiam să trec de barierele anormalității creierului meu, dacă exista așa ceva. Așa că nici în timp ce coboram scara de metal nu mă puteam gândi cu adevărat la ceea ce se întâmpla acolo jos. Apoi am văzut o umbră îmbrăcată în geaca roșie care ar fi trebuit să fie în magazie. Am grăbit pasul, dar nici persoana îmbrăcată în roșu nu era chiar un melc.

Am trecut pe lângă ușa unde se aflau cei trei, dar n-am avut timp să mă opresc. Știu sigur că Sorin se dăduse bătut acolo. Abia după încă un metru mi-am dat seama că singura armă de care dispuneam era și cea mai proastă din lume, adică pistolul Carpați. Am început să cred că am probleme. Probleme adevărate.

Culoarul era din ce în ce mai îngust și se făcea din ce în ce mai frig. Mâna mi-a înghețat pe lanternă, așa că în scurt timp am pierdut-o. M-am lovit destul de violent de zidul din stânga, strivindu-mi mâna între zid și propria-mi greutate, așa că lanterna a fost o pierdere acceptabilă. Celălalt alerga ca vântul sau doar obosisem eu? Doar lumina lanternei lui și pașii hotărâți îmi mai ajutau privirea. Alergam călcând în rahați de șobolani și lovindu-mă, din când în când, destul de violent. Cu siguranță că aveam ce să pansez odată terminată nebunia asta.

Un șobolan mi-a trecut grăbit printre picioare, făcându-mă să mă gândesc la un maraton: „Hei, ciudatule, alergi cu mine sau după mine?” Cred că până la urmă rozătoarea își pusese în cap să-mi arate că e mai bună ca mine. Și era. Dintr-o dată, lumina lanternei, de

fapt punctul de pe pereți, a dispărut, lăsând, în schimb, un alt fel de lumină să-mi inunde ochii. Era lumina răsăritului. Doar că era un răsărit gri, anevoios, supărăcios. Oare soarele de ce se trezise cu dosul în sus? El ce probleme mai avea?

Mi-am dat seama că s-a terminat culoarul când am pus piciorul pe o treaptă. M-am lipit de perete și am ascultat. Am înțeles imediat în ce direcție o apucase cel pe care-l urmăream, nu era așa greu să-i auzi pasul hotărât. Apoi s-a împiedicat. Sau, în orice caz, a produs un zgomot infernal, ca de fiare aruncate la grămadă. Am luat-o într-acolo, dându-mi seama că mă durea și fundul. Am scos pistolul și m-am uitat o clipă la el. Puteam totuși să-i trag una în cap, materialul era bun. Dar asta numai dacă îl ajungeam din urmă.

Am urcat pe o treaptă îngustă. Dacă aș fi fost claustrofobă, aș fi murit acolo. Noroc că nu mă pot lăuda și cu această minunată abilitate. Am intrat într-o cămăruță ceva mai mare, unde se aflau un divan, un covoraș și câteva obiecte de artă.

Futu-i! Eram în Bran. Trebuia să fac ceva ca să atrag atenția celor care păzeau castelul, dar oare de ce eram convinsă că erau cu toții beți morți pe undeva? La ce frig era în castelu' ăla, nici nu m-aș fi mirat să fie altfel.

Am ieșit din camera aceea și am dat în alta, mai mică, apoi alta, mai mare, și tot așa până am ajuns la treptele care dădeau în curtea castelului. Am făcut greșeala să mă uit o clipă peste parapetul de piatră. Eram la o înălțime năucitoare. Atunci am simțit un pumn în coaste și pentru o clipă aproape că m-am dezechilibrat.

Degetele mele s-au încolăcit pe balustradă și aproape imediat mi-a venit să vărs, dar un al doilea pumn, în piept, mi-a oprit aerul, ca de altfel și voma. În schimb, amețisem îngrozitor. *La dracu', Lala*! *Să mori ca proasta în Bran*! Am auzit pașii celuilalt îndepărtându-se. Măcar strânsesem pistolul între podul palmei și balustradă. Trebuia să-mi amintesc cum se folosește arma, asta înainte să-mi iau una și în pifometru.

Sigur că nu ofeream cea mai bună imagine, ținând cont că încă eram urmăritorul. Mă țineam de burtă și încercam să schițez alergarea. Dacă aș fi reușit să mă văd chiar și pentru o clipă din exterior, probabil că aș fi râs de m-aș fi prăpădit. Dar așa nu mi se părea deloc amuzant. Pentru că durea ca dracu'. Până atunci nu înțelesesem de

ce insul cu geacă roșie nu-și terminase treaba, dar când l-am văzut pe paznic, tardiv ce-i drept, holbându-se la mine cu un baston de cauciuc în mână, am reușit să-mi dau seama.

I-am tras bastonul din mână și i-am oferit pistolul. Oricum era mai mult decât arma aia care ar trebui interzisă prin lege. M-am avântat pe urmele celuilalt strângând din dinți. Închipuiți-vă că aleea care ducea la poarta de ieșire era, de fapt, un fel de patinoar. Așa că mi-am luat elan, mi-am văzut ținta și m-am aruncat în fund, alunecând spre individul pe care-l urmăream. Sigur, calculasem dinainte durerile ulterioare, dar răzbunarea parcă era mai bună.

Fundul meu, cu toate că nu e mare, s-a dovedit util. Am păstrat direcția și am dat peste omul cu geacă roșie, culcându-l la pământ. Ei, eu eram deasupra, iar bastonul nu a vrut să-mi asculte porunca. Așa că am dat până când am simțit că omul nu mai avea suflare. Paznicul încerca să vină spre mine, ținându-se de fiecare copac de pe margine. În ritmul ăsta urma să aștept o lună. Așa că m-am prăbușit peste atacatorul meu. Aș fi vrut să dorm.

I-am explicat destul de greoi paznicului că trebuie să cheme poliția. I-am spus indicativul meu, apoi am scos cătușele și le-am înfășurat în jurul mâinilor atacatorului. Gluga încă îi cădea pe chip, n-aveam chef să-l văd față-n față. Cu mâinile înghețate și răni peste tot, simțeam nevoia să fumez o țigară. Așa că mi-am aprins una, așezându-mă comod pe pieptul bărbatului.

A început să tușească sub mine, dar nu se putea mișca. Mă simțeam datoare să-i vorbesc.

— Dacă știam că relația noastră te va demoraliza în așa hal, nu m-aș fi băgat.

L-am auzit râzând, cu toate că tusea a pus de îndată stăpânire pe el, zguduindu-mă cu forță.

— Serios îți spun. Nu că m-aș fi așteptat ca după o noapte să ne mai întâlnim. Nu-mi plac relațiile lungi, provoacă suferință. Dar tu nu rezișți nici o zi. Ești mai rău ca mine.

A încercat să spună ceva, dar nu a mai reușit, porțile s-au deschis și o armată de polițiști a înaintat spre mine.

— Nu e ca și cum aș fi prins un terorist, i-am spus agentului care s-a apropiat de mine și m-a ajutat să mă ridic. Mai cu milă, tinere, m-a căsăpit bine băiatul ăsta.

Era ciudat, dar nu eram furioasă. Îmi părea rău pentru el, iar mintea mea înțelegea fiecare motiv în parte. L-am rugat pe unul dintre agenți să mă ducă înapoi la cabană, nu-mi terminasem treaba. Voiam și eu un moment al meu *à la* Hercule Poirot. Așa că circulam cu mașina poliției, cu sirena pusă, sub privirile somnoroase ale turiștilor abia ieșiți de la căldură. În mașină era cald, dar ăsta nu era un lucru bun, pentru că simțeam amplificat durerea din fiecare vânătaie și julitură și scrâșneam din dinți în zadar.

Am pus mâna pe telefon, pe care Dumnezeu știe cum îl salvasem, și am sunat-o pe Crina. A răspuns imediat:

— Ești bine?

— Se poate spune că am fost și mai bine, dar presupun că n-o să mor.

A oftat.

— Darius a fost otrăvit, doctorul tocmai s-a întors cu antidotul.

— Cum dracu' a fost otrăvit?

— Cătușa lui conținea otravă pe interior, în cazul în care ar fi încercat să scoată piciorul. La cea mai mică julitură, veninul urma să intre în sânge. A sărit pe George ca să-l salveze pe Victor și inevitabilul s-a produs. Dar acum e mai bine.

— Aha.

— Ce se întâmplă, Lala?

— În zece minute ajung la voi și povestim.

Am rămas cu privirea ațintită pe fereastră. Nu mă uitam la drum, ci rememoram scurtele mele vizite la Meme. Cred că începeam să-mi dau seama de un lucru. Unii oameni miroseau a mucegai și iasomie, adică a moarte. Îmi aminteam că Meme mirosea mereu așa, respingător și plăcut în același timp. Era parfumul ei de văduvă neagră. Doar îngropase opt bărbați, iar celui din urmă nu-i dădeam mai mult de patru sau cinci luni.

Îmi amintesc că mă sunase într-o dimineață la cinci. Era în Maui și de cinci minute era măritată cu un polonez al cărui nume nu mi-l amintesc. Nici măcar pe ceilalți opt nu mi-i amintesc după nume. Dar câteva chipuri au rămas. Doar pe bunicul nu l-am cunoscut, dar îmi aduc

aminte că Meme îmi spusese într-o zi, când stăteam în cada de aluminiu, cu picioarele pe dinafară și cu apa până la gât:

— *Bunicul tău spunea că miros a moarte și că aș putea fi o văduvă neagră perfectă.*

Râsese atunci, după care se întristase imediat. Îmi mai spusese și că bunicul lucrase atâta timp în poliție încât totul îi mirosea a moarte, dar ea credea că avusese un dar. Sau o blestemase să fie nefericită. Nu-și dădea seama. Tocmai de aceea, cu fiecare soț se încăpățâna să-și demonstreze sieși că nu era o văduvă neagră. Dar, la drept vorbind, fusese și un lucru bun în toate morțile alea, pentru că strânsese o avere bunicică. Și toți muriseră de moarte naturală.

Când am ajuns la cabană abia mi-am târât picioarele până la ușă. Polițistul mi-a spus că rămâne să aștepte afară. Și, într-un fel, îi eram recunoscătoare. Încă un pumn și deveneam un fel de chisăliță. Nici nu-mi mai aminteam de când nu mai fusesem cotonogită în halul ăla. Dar acum eram sigură de un lucru, trebuia să-mi schimb culoarea părului, platinatul nu-mi adusese decât probleme. Era prima pe lista de priorități imediat ce aveam să ajung acasă. Chiar înaintea doctorului.

Ușa s-a deschis cu un scârțâit sinistru, ceea ce i-a făcut pe ceilalți să întoarcă automat capul spre mine. Cella a sărit înaintea Crinei să mă dădăcească.

— Ești bine? Te doare? Aduc gheață și antibiotice. Doamne, ce-ai pățit?

Am împins-o ușor. Cred că arătam dezastruos, dar încă mă mai puteam ține pe picioare.

— Puți ca dracu', a spus Crina.

— Când o să te târăști și tu în căcat de șobolan, îți garantez că n-o să mai fii așa amuzantă.

M-a strâns tare în brațe, făcându-mi întregul trup să urle de durere.

— Da, profită și ucide-mă!

M-am așezat pe canapea și am cerut o tărie. Nu beau aproape niciodată, dar de data asta știam că era singura metodă de-a rămâne în simțiri. Trebuia doar să-mi trag suflul și șarada putea începe.

20

Că erau toți acolo, vedeam bine. Cu toate că pleoapele îmi jucau feste și abia se mai țineau într-o ață invizibilă, fiind gata-gata să-mi pice în gură. Am tras pachetul de țigări lângă mine și mi-am aprins una. Îmi dădeam seama că aveam să-mi aprind mult mai multe, nu numai una. Am savurat primul fum, înecându-mă aproape imediat, ca o începătoare.

— Povestea asta e atât de sinistră că și fumul de țigară îmi stă în gât.

— Dar s-a terminat, a comentat Lucia.

— Pentru voi, am mormăit eu.

Mi-am mai luat un mic răgaz. Mă simțeam epuizată. Despre durerile care îmi frământau corpul nu pot vorbi, pentru că încă le mai simt în toată ființa mea.

— Celor cărora nu li s-a comunicat că Ciutacu, Filip și Cernătescu au fost răpiți, desigur, și-au dat seama și singuri că s-a întâmplat ceva. Dar marea prostie a fost să-i dezvălui acest fapt însuși capului acestui joc.

Toți m-au privit cu sufletul la gură. M-am ridicat în picioare, încercând să nu mă strâmb din pricina durerilor atât de diferite. Mi-am privit mâna dreaptă. Un sentiment de neapartenență m-a cuprins subit. Unghiile mi le rosesem, iar degetele îmi erau jupuite, lăsând sângele uscat să se afișeze în toată splendoarea lui. Cred că grimasa mi-a apărut automat pe chip, făcându-mă să mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine să fac un duș înainte. Șarada asta, totuși, poate nu-și avea locul.

— Când am venit aici, am început trăgând în același timp din țigară, lucrurile mi s-au părut oarecum normale. Chipuri peste chipuri, firi peste firi. Chiar dacă nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea, tot v-ați fi mâncat între voi. Dar, pentru mine, situația s-a complicat repede, lăsându-i pe cei mai mulți dintre voi în exterior. Asta până când Ioan Usca a auzit o discuție nepotrivită.

Trebuia să fac o pauză teatrală. Se impunea.

— Îmi e greu să cred că și-a dat seama despre ce era vorba. Dar, să fim serioși, până și eu i-am studiat blogul, toți știm că omul avea să povestească acolo lucruri reale împletite cu fantezie. Iar discuția aia ar fi putut ieși în

evidență, până la urmă. Nu era un pericol imediat, dar nu te puteai încrede că nu avea să-i scape nicio vorbă. Mai ales dacă se enerva și-și amintea orice mic amănunt. Totuși, vorbim despre o ceartă.

Crina a oftat.

— Mi-am dat seama, oarecum, că cele două personaje care nu cădeau de acord într-o anumită chestiune doreau să evite chiar și apropierea dintre ei. Pentru că, o să vă dați seama, nimeni nu i-ar fi putut bănui că se cunoșteau de mai bine de trei ani.

I-am lăsat să se privească. Erau cu toții conștienți că acolo mai era încă cineva care ar fi trebuit să fie în arest.

— Hei! a strigat Arhi. Unde e Crivăț?

— Ai răbdare și-o să afli. Cum spuneam, cearta dintre două personaje a dus la otrăvirea lui Vania. Am fost aproape convinsă, la început, că era vorba de o victimă la întâmplare. Felul în care Crivăț a luat paharul din fața lui Bădin, întrebându-l dacă vrea să bea, nu admitea altă concluzie. Dar, într-o seară, când mergeam spre bucătărie, l-am auzit pe Crivăț spunându-i lui Arhi că Bădin nu bea niciodată mai mult de un pahar. Din câte-mi amintesc, și Georgiana e martoră.

Blonda s-a gândit o clipă apoi, a dat ușor din cap în semn de confirmare.

— Atunci mi-am dat seama că totul fusese deliberat. Nu era cazul să-l ucidă pe Bădin, mai ales că era – și este – singurul care știe unde e documentul. Chiar eu i-am cerut să nu-mi spună nimic. Era singura șansă de a-l ține în viață cu orice preț.

— Și Roger? a întrebat Darius, abia ținându-și capul pe umeri.

— Ajung și la el. Mai înainte a fost Mihai Rogoz, adică proprietarul cabanei. Am aflat între timp că bunicul lui a construit această cabană pentru că suferea de mania persecuției. Toate tunelele care duc la Bran erau, credea el, șansa lui de-a se salva de urmăritori. A fost unul dintre puținii oameni ajunși în America pe vremea aia. Când a revenit în țară, era mult prea bogat și convins că toată lumea îl urmărește ca să-i fure averea. În cele din urmă, omul și-a împrăștiat singur avutul, apucându-se de băut și de jocuri de noroc. Singurul lucru care i-a mai rămas a fost cabana. Trebuie să țineți minte că pe vremea aia aici erau două sau trei case, iar locul era foarte retras. Sigur că Mihai Rogoz știa povestea și o dată sau de două ori a fost

chiar el prin tunele. A păstrat cheile cămăruțelor de acolo, care odinioară erau ca niște fortărețe. Bunicul lui avea depozite de mâncare, haine și pături. Se gândea că, dacă ar fi fost obligat să se ascundă acolo, urma să aibă nevoie de toate astea. Își făcuse trape peste tot în casă, într-un scop numai de el știut. În plus, omul era și alchimist – pentru asta și-a construit laboratorul secret din bibliotecă. Pe care nici el nu-l considera prea secret. Înainte ca voi să veniți aici, câțiva au avut misiunea să inspecteze cabana.

— Mda, a mormăit Sorin. Nevastă-mea.

— Și eu, a mărturisit Lucia.

Am dat ușor din cap.

— Doar că nimeni nu a recunoscut că a venit. Și totuși, aici au fost două persoane. Au vizitat cabana și tunelele, oferindu-i, probabil, ceva bani în plus bătrânului. Dar când eu am început să cred asta, bătrânul a trebuit să fie, bineînțeles, ucis. Mi-aduc aminte clar că la locul crimei am văzut trei perechi de urme de pași. Două fiind ale atacatorilor.

Mi-am aprins o nouă țigară, așteptând ca vorbele mele să-și facă efectul.

— Aici, trebuie să recunosc, m-am pierdut. Tocmai primisem niște informații de la București, iar lucrurile nu se legau cu informațiile. Știam sigur că erau trei. Dar unul nu era aici, pentru că era închis cu Ciutacu.

Toți au privit spre Cernătescu, care stătea în fața șemineului, legat de un scaun.

— Din dosarele acelea am înțeles că Cernătescu era băgat până-n gât. Între timp, am aflat că familia lui era ținută ostatică.

George Cernătescu a căscat ochii la mine.

— Stai liniștit, sunt bine, acasă.

— Îmi pare rău, murmură el.

Am ridicat din umeri.

— Problema mea era una singură: dacă erau trei, de unde două perechi de pași, ținând cont că domnul Crivăț era cu mine?

— Crivăț? a urlat Arhi.

Mi-am ridicat bluza ca să-i arăt vânătaia din jurul coastei drepte.

— Asta e capodopera lui. A fost arestat și e dus la București; nu va rezista mai mult de douăzeci și patru de ore. Mă voi ocupa chiar eu de interogatoriul lui.

— Ești nebună! a țipat Arhi. Spui că știai asta când ai fost cu el la proprietar. Atunci de ce te-ai futut cu el?

Era cazul să-mi aprind o nouă țigară.

— Atunci doar îl bănuiam, iar dacă l-am băgat în pat a fost din motive pur științifice. L-am bănuit, de fapt, când mi-a spus că dacă lucrurile ar fi fost altfel… ei bine, ceva de genul ăsta. Mi s-a părut că ar fi vrut să-mi transmită ceva. Ceva de genul: „N-ai vrea să faci sex cu un criminal?”

Crina a rânjit.

— Eram curioasă să știu cum e cu un asasin.

Crina a râs cu poftă.

Am râs și eu.

— Sigur, sunt convinsă că și el voia să știe același lucru.

În afară de mine și Crina, respectiv Crivăț, nimeni nu știa că ucisesem un om. De fapt, trei. Dar astea sunt detalii, iar eu eram prea obosită ca să le ofer glume cu sex.

— Să mergem mai departe. Cum am spus, lucrul ăsta m-a uimit și m-a întors din drum. Adevărul e că în seara aceea Blid a venit cu dosarele, dar tot nu găseam firul. Chiar dacă în dosar scria că trei dintre personaje se cunosc, nu înțelegeam cine e cel de-al patrulea. Încercasem toate variantele, asta până când Cella și-a amintit, cum stătea, de fapt, treaba cu omul de zăpadă pe care „copiii”, cum a spus ea, îl făcuseră. În ziua aceea a murit Roger și Simona era cât pe ce să-l urmeze. Eram convinsă că Roger fusese ucis cu un anume scop, dar nu înțelegeam de ce ar fi vizat-o și pe Simona. Mai ales că Lucia mi se părea a fi suspectă. Dar nu credeam că ar fi fost în stare s-o ucidă pe Simona. În plus, de ce tocmai pe ea?

I-am cântărit pe fiecare din priviri.

— Mi-am dat seama că Cella fusese, de fapt, ținta. Dar Simona, din greșeală, a gustat din ceaiul ei. Era normal ca până la urmă Cella să-și amintească acel amănunt. Următorul pe listă, desigur, ar fi fost Shauki. Pentru că el a fost ultimul martor. Doar că puștiul nu știa prea bine ce informație deține. Bine, nici eu n-am insistat. Așa că Cella mi-a povestit cum toți au intrat în cabană, mai puțin Shauki, Roger și Georgiana. Doar că, la un moment dat, Shauki a intrat în cabană ca să facă un duș. Când a coborât, Roger și Georgiana erau în living. Așa că

el a crezut că cei doi îl urmaseră imediat. Numai că n-a fost așa.

Georgiana a mărit ochii.

— Doar nu crezi că…

I-am făcut semn să tacă. Crina mă certa din priviri. M-am adresat direct blondei:

— Tu, Crivăț și Pop v-ați cunoscut acum trei ani la Cluj. Așa spun dosarele președinției. Atunci ați fost racolați și învățați să combateți tot ceea ce amenință capul încoronat al țării.

Crina s-a întors cu tot trupul spre prietena ei.

— Spune-mi că nu-i așa!

Blonda n-a spus nimic, dar privirea îi era arogantă.

— Ba e, am spus eu. Așa că puteam înțelege cât de ușor le-a fost celor trei să se integreze în acest grup, să-i urmărească pe Ciutacu și Bădin și să pună la cale un plan „cu orice preț”. Mi se părea absolut normal ca Președintele să trimită pe cineva care să pună mâna pe document – până la urmă, prim-ministrul îi e cumnat. Doar nu l-ar fi lăsat să se facă de râs. Unde mai pui că ar fi căzut amândoi. Doar că ceva a mers prost. Bănuiesc că Roger a fost cât de cât de acord cu otrăvirea – iar veninul nu provine de la cobra din bibliotecă, e un extract mai ușor, făcut, probabil, în laboratoarele guvernului. Dar nu a putut fi de acord cu crima directă. Când Georgiana l-a văzut că ezită, a luat problema în propriile mâini și i-a spintecat chiar ea capul bătrânului. Însă Roger începuse s-o condamne pentru asta.

Am privit-o fix, dar nu părea să se sinchisească de mine.

— De fapt, acest proces durează de trei ani. Crivăț a fost învățat să se bage în inima Ciutacilor, să le ceară să-l nășească. Georgiana, desigur, a fost integrată la *Gazetă,* iar pe Roger, pentru discreția de care dădea dovadă, l-au ținut lângă ei, la București. Totul a făcut parte dintr-un joc bine pus la punct. Cred că nici ei nu s-au gândit că se va ajunge aici. Trebuiau doar să dea rapoarte. Și să supravegheze anumiți oameni. Așa că puteți înțelege nedumerirea mea când am văzut două urme de pași. Pentru că atunci când am ajuns cu Crivăț la locul crimei, știam că cei doi nu plecaseră de mult. Poate că nu plecaseră deloc. Așa cum am fost convinsă că domnul Crivăț m-a însoțit la bătrân ca să verifice ce știa acesta. Azi-noapte, în nebunia mea, m-am dus din nou la casa

proprietarului, ca să aflu de la nevasta mortului că nu Crivăț fusese acolo înainte de-a veni toți ceilalți, ci Georgi și George. Desigur că am fost din nou bulversată, negăsindu-i locul lui Crivăț. El a făcut o singură greșeală, altfel, probabil, singura probă pe care o aveam împotriva lui ar fi fost nesemnificativă. Crivăț și-a pus în cap să-l urmărească pe Chinezu atunci când a ajuns în tunel și să-i ucidă pe toți.

— Ești nebună, a mormăit Arhi. Nu-i adevărat… Nu poate fi…

M-am prăbușit în fotoliu. Deja îmi era tot mai greu să fiu logică.

— Poți să crezi că sunt nebună, ce-mi pasă mie! Doar că prietenul tău a mai făcut o greșeală, din păcate pentru el. În camera unde i-a ținut pe cei trei a pus camere video, și încă una în tunel. În plus, după uciderea lui Roger, și el, și Georgiana au uitat de laptopul lui Pop, iar aici au făcut o nouă greșeală. Pentru că în acel moment eu mă uitam pe acel laptop și îl vedeam pe Crivăț pe hol, nehotărât. Atunci a început întreaga nebunie și tot atunci toate s-au declanșat în mintea mea. În drum spre voi am primit un telefon prin care mi se confirma totul. A, a mai fost și Blid, care i-a recunoscut glasul atunci când a răpit-o pe Mana.

Georgiana a scos un pistol și l-a îndreptat spre mine.

— O să plec, a spus ea, iar tu nu mă poți opri.

— Dar nici nu vreau.

S-a uitat la fiecare și a pornit spre ușă, cu fața spre noi. Nici n-a apucat bine să deschidă ușa că doi polițiști au pus-o la pământ, pistolul alunecându-i din mână.

— Dezleagă-l pe Cernătescu, i-am spus lui Sorin.

Apoi cred că am ațipit.

O jumătate de oră mai târziu, întreg locul era înconjurat de poliție. Lui George Cernătescu i s-a propus libertatea în schimbul declarației lui la tribunal. Presupuneam că o să accepte. Crina și Darius erau terminați. Stăteau unul lângă celălalt fără să scoată un sunet. Îmi puteam da seama cum se simțeau. Cei mai buni prieteni ai lor erau niște criminali. Arhi, pentru prima oară, tăcea. Nici Mana nu părea să fie mai veselă, dar în privirea lui Victor nu citeam decât ură.

Bădin m-a îmbrățișat dintr-o dată.

— O să public documentul imediat ce ajung la București.

— Nu, am spus, mi-l dai mie. O să-l publici, dar nu chiar imediat. Nu s-a sfârșit, iar tu încă ești în pericol. Cu document cu tot.

M-am uitat pe rând la fiecare.

— O să mergeți la București până se termină treaba asta și o să stați într-o casă conspirativă.

Victor Ciutacu m-a tras deoparte.

— Nu pot să-l las să scape.

Am zâmbit. Plănuisem totul cu atâta migală, încât nu-i puteam oferi lui Victor niciun fel de satisfacție. Era al meu.

— Nu o să scape, i-am promis. Ai încredere în mine. N-o să scape.

Câteva mașini de poliție au venit să-i ia pe cei rămași în cabană. Darius, Crina și Arhi au plecat împreună. Nu le-am putut spune nimic, nici ei nu păreau să-și dorească să-mi spună ceva. Cella și Lucia au fost singurele care m-au îmbrățișat cu lacrimi în ochi. Shauki mi-a zâmbit copilăros.

— Eu merg cu Chinezu, cu mașina mea, m-a anunțat Sorin.

Am aprobat din priviri. Oricum poliția avea să fie în spatele lor. Chinezu mi-a strâns mâna într-a lui.

Blid a plecat cu familia Ciutacu și Andrei Bădin. Eu am rămas încă o oră cu echipa de legiști.

21

Primul lucru pe care l-am făcut odată ajunsă la București a fost să mă opresc la birou. Dormisem vreo două ore în mașină și mintea mi se împrospătase. Când am intrat în sediul Criminalisticii, mai întâi m-am dus la baie. Încă arătam ca după război, așa că n-aveam de ales, trebuia să încerc un fel de duș. Norocul meu era că întotdeauna păstram o pereche de blugi și o bluză în birou. Așa că, după ce m-am stropit cu apă, mi-am făcut loc printre colegii mei care mă priveau ca pe una proaspăt scăpată din ospiciu, și m-am încuiat în birou. L-am auzit pe Mihai îndreptându-se spre mine. Era greu să nu-l aud, ținând cont că nu existau decât două birouri adevărate și o anticameră în care stătea Ioana, secretara. Restul erau așezate ca într-un vagon de tren. Birouri peste birouri, de unde gălăgia se ridica în susul halei și se oprea în timpanele mele.

Mihai a bătut de două ori la ușă înainte să-i pot deschide. Eram sigură că arătam cât de cât uman. Dar când am trecut pe lângă oglinda mică și rotundă care trona pe un perete lateral, mi-am dat seama că eram mai albă decât varul.

— Te-ai hotărât să-mi deschizi, mi-a zâmbit Mihai.

— Eram în chiloți.

I-am arătat spre hainele purtate. El a făcut o grimasă.

— Să înțeleg că te-ai distrat de minune.

— Dacă asta vrei să înțelegi, n-ai decât.

Mi-a prins cotul în mâna lui. Bluza avea mâneci scurte și vânătăile răsăreau de peste tot.

— Ehe, stai să-mi vezi coapsele! am zâmbit eu.

— Andrei Crivăț vrea să stea de vorbă cu tine, a spus el fără să-și ia ochii de la vânătăile mele. Și vreau să ajungi la doctor. Inclusiv la Stan.

N-aveam chef să mă cert cu el, așa că n-am ripostat. Cu nebuna aia urma să rezolv eu. Dar Mihai a continuat pe aceeași idee:

— Dacă nu te duci la ea, îți promit că-ți fac raport nefavorabil. Sunt sigur că pui ceva la cale.

— Exagerezi.

A ridicat din sprânceană.

— Spune-mi ce ai aflat.

— Cam ce te-ar interesa? m-a întrebat el cu tâlc.

Știam că se aștepta să-l întreb despre prim-ministru, dar nu voiam să cad în capcană.

— Cazul meu s-a oprit aici, Mihai. Nu te ambala. N-am de gând să merg mai departe.

M-am suit pe birou în timp ce el s-a așezat pe scaun.

— Au recunoscut?

— Georgiana Păduraru și-a recunoscut toate crimele cu o seninătate care te sperie. Se pare că domnul Crivăț nu e vinovat decât de complicitate.

Mi-am aprins o țigară, dându-mi seama că era prima cu gust de tutun din ultimele trei zile.

— Niciunul n-o să spună nimic despre cei care i-au angajat.

Am dat ușor din cap.

— Trebuie să înțelegi, a continuat Mihai, că nu avem nicio șansă să ajungem la ei și să-i dăm în vileag. În plus, cred că ar fi mai bine să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

Am aprobat din nou. Dar atât eu, cât și el știam că nu urma să stau liniștită până când problema nu se rezolva.

— La ce te gândești, Lala?

— Dacă ți-aș spune, nu m-ai crede.

— Încearcă-mă!

— La Charles Dickens.

A râs.

— Ai dreptate, nu te cred.

Am ridicat nepăsătoare din umeri. Dar chiar la Dickens mă gândeam, fără vreo legătură cu ceva anume. Mi se așezase din senin pe creier și nu mă puteam gândi la altceva.

— Angela Cotor, a spus Mihai după un timp, e la doctorul Stan. E destul de afectată de cele întâmplate, nu se aștepta ca vacanța ei să se termine în felul ăsta.

— Și ceilalți?

— Păi, n-ar fi multe de spus. Familia Ciutacu și Andrei Bădin sunt la secție, în biroul procurorului. Li se iau declarații. Urmează Filip și Cernătescu.

— Ce se va întâmpla cu Cernătescu?

Mihai a ridicat din umeri.

— Nu știu sigur, bănuiesc că i se va oferi o înțelegere. Cu toate că asasinatul psihologic ar trebui pedepsit.

Eram perfect de acord, cu toate că situația fusese una destul de ciudată.

— Pe Cristian Birta și Sorin Stoica i-am lăsat să plece deocamdată, o să vină mai târziu pentru declarații. Lucia Verona ne-a dat declarația ei, așa că am lăsat-o să se ducă acasă să se odihnească. Cetin, în schimb, nu vrea să plece de la sediul poliției. Așteaptă să vorbească cu Crivăț.

— Ar putea fi în pericol, știi?

M-a aprobat din priviri.

— Știu, dar am câte un agent pe urmele lor.

— Mda, ce minunăție!

— Știi bine că nu-i pot ține aici.

Era corect.

— Și puștiul?

— A, Shauki, a zâmbit Mihai. L-am trimis la hotelul poliției. Era destul de afectat. Sper ca după un duș și un somn bun să ne poată spune versiunea lui.

Am tăcut câteva clipe, ascultând cum tocurile Ioanei mușcau din gresia dintre biroul meu și al lui Mihai.

— A fost venin de cobră, a spus Mihai după un timp. Cred că luat din laboratoarele guvernului. Cobra din camera secretă și văduvele negre probabil au fost puse acolo ca să te inducă în eroare.

— Mi-am dat seama, Crivăț se aștepta să găsim camera.

— Da, ți-am spus că vrea să stea de vorbă cu tine.

— O să-i ofer și ocazia asta. Până atunci, însă, aș vrea să fac un duș și să dorm puțin. Nu cred că o să plece. Nu?

Mihai a zâmbit.

— Ar fi trebuit să te duci direct acasă, Lala. Oricum nu prea avem ce mai face.

— Mihai, Crivăț a ucis cel puțin un om: pe Ioan Usca. O fi pus Georgiana veninul în pahar, dar el i l-a oferit în mod conștient.

M-am ridicat să plec, dar brusc mi-am amintit:

— Și Simona Ionescu?

— Va fi bine, a spus Mihai, care mă urma. Va depune mărturie.

Era tot ceea ce voiam să știu.

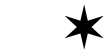

Ca să ajung acasă, am luat mașina lui Mihai. Între timp, am dat câteva telefoane, stabilindu-mi o întâlnire pe seară cu Isabela și asigurându-mă că Bogdan îmi făcuse rost de pistoale. Mintea mea a luat-o razna imediat ce m-am văzut singură. Mirosul morții era peste tot în jurul meu, iar chipul lui Meme mă obseda. Îmi dădeam seama că făceam un joc periculos, dar nu mă puteam abține. Voiam să pun capăt acestei afaceri cu orice preț. Orice-ar fi fost, voiam să-l dau în vileag pe prim-ministru și să-l fac pe Președinte să recunoască. Voiam toate astea cu atâta ardoare încât eram în stare să risc orice ca să-mi îndeplinesc visul.

Poate că era o nebunie, dar eram, de asemenea, sigură că era singurul lucru corect pe care-l puteam face. Nu puteam da înapoi. Aveam un plan și nu voiam să-l las deoparte. Planurile trebuie urmate până la capăt, bune sau rele, altfel nu făceam decât să mă duc spre pierzanie, ca adolescentul lui Dostoievski. Oare de ce-mi veneau în minte toți nebunii? Nu-mi dădeam seama. Poate că Amalia Stan, totuși, era o opțiune ca să-mi descarc nervii.

Am intrat în casă. Carmen m-a întâmpinat din ușa bucătăriei cu un surâs amplu.

— Ce vrei să faci mai întâi? m-a întrebat ea.

— Să-mi schimb culoarea părului! am râs eu.

Privirea i-a căzut asupra mâinilor mele.

— Dumnezeule, arăți groaznic!

— Și încă nu m-ai văzut în întregime.

— Bogdan a fost aici azi-dimineață și ți-a lăsat un colet.

M-am dus spre baie.

— Lasă, poate să aștepte.

Operațiunea a fost simplă și relaxantă. Când am ieșit din baie eram deja altă persoană. Doar vânătăile mai rămăseseră din vechea Lala. A, și mintea întortocheată. Când m-a văzut, Carmen aproape că nu m-a recunoscut.

— După ce că ești albă ca varul…

— O să-mi revin, am asigurat-o eu.

Am mâncat în liniște, apoi am luat pisica și am dormit câteva ore, până când în ușa mea a apărut Isabela.

O cafea adevărată, o țigară aproape gustoasă și companie plăcută. Ce-și poate dori mai mult o fată ca să-și revină? Până să ajungem la subiectul prim-ministru, am vorbit nimicuri. Trebuia să ies oarecum din starea aia care

mă consuma. Apoi, fără nicio introducere, Isabela mi-a aruncat în față un dosar.

— Italienii și portughezii au trimis toate datele referitoare la prostituatele moarte.

A zâmbit.

— L-am prins.

Am răsfoit dosarul. Într-adevăr, la Roma și într-un orășel portughez se găsiseră două obiecte ale prim-ministrului român. Ceasul și verigheta. Dumnezeule, tribunalul avea să-l condamne fără doar și poate, chiar și numai cu probele alea.

— SIE încearcă să obțină informații din celelalte țări, a zis Isabela. N-are cum să scape.

— Știi că Mihai nu-i de acord cu treaba asta.

Isabela a dat ușor din cap, abia perceptibil. Tocmai atunci, Carmen ne-a adus cafea proaspătă și pișcoturi. Nu pricep ce-i în capul femeii ăleia. Pișcoturile se dau la nunți și la botezuri, așa știu eu!

— Mihai se teme, dar nu trebuie să știe, nu?

Zâmbetul meu mișelesc și-a făcut apariția.

— Știi bine că nu m-aș fi dat bătută.

— Ascultă, nu știu ce ai de gând să faci, dar orice ai în cap, ai grijă să te acoperi bine. Ceilalți din secție abia așteaptă să te vadă măturată.

— Nu sunt chiar preferata lor, nu?

— Asta n-ar fi nimic, dar Președintele e dispus să te ucidă cu mâna lui, i-ai stricat toate planurile.

Am arătat spre dosarul pe care mi-l adusese.

— O, da, de parcă tu ai fi pe lista preferaților!

— În afară de tine și de Mihai nimeni nu știe absolut nimic. Nu sunt în niciun pericol.

Soneria ne-a făcut pe amândouă să tresărim. Carmen s-a dus la ușă și a privit pe vizor.

— Doamna Dunca.

Am răsuflat ușurată.

— E-n ordine, am spus.

— Știu că e-n ordine, a zis Isabela.

Crina s-a repezit spre mine. Vorbea repede, încurcat, nu avea nicio noimă. Nu înțelegeam nimic. Apoi a dat cu ochii de Isabela și a tăcut brusc.

— A, nu știam că o cunoști pe Isabela.

Blogurile, cum de uitasem? Mi-am dat ochii peste cap.

— Bea cafeaua asta și liniștește-te, am îndemnat-o pe Crina. Poate așa pricep și eu ce-mi spui.

S-a așezat pe canapea și a sorbit din cafea.

— Pur și simplu nu pot să cred. Am impresia că tot timpul…

Am întrerupt-o. Arăta mai obosită decât mine și mai speriată decât toți ceilalți. Am convins-o în cele din urmă să se ducă în dormitorul meu și să se odihnească. După ce Isabela a plecat, am adormit pe canapea cu o mie de gânduri în cap.

22

Când sunt trezită la patru dimineața, de obicei jubilez. Vă rog să consemnați că sunt ironică. Desigur că telefonul lui Mihai nu mi-a făcut niciun fel de plăcere. Mai ales că o visam pe bunică-mea, îmbrăcată într-un furou negru de dantelă, cu colții ieșiți, devorându-și soțul. Visul mi se părea de-a dreptul fantastic și îl preferam cu siguranță telefonului. Dar n-am apucat să-i spun că nu toleram situația pentru că era din cale-afară de agitat și nervos. Tot ce-am apucat să înțeleg a fost că în jumătate de oră SRI-ul avea să vină să-i ia pe Bădin și familia Ciutacu în custodie. În plus, îi voia și pe Crivăț și Păduraru. Al doilea lucru pe care l-am înțeles imediat a fost că trebuia să fac orice, acceptând el însuși orice mijloace de a-i face dispăruți până rezolvam situația. Mi-a spus clar și răspicat:

— Dacă pe ziariști îi fac să se sinucidă, Păduraru și Crivăț nu mai prind zorii.

Asta îmi arăta cât de disperat era Președintele. Dar mai grav era că eu eram și mai disperată. O jumătate de oră să-i fac să dispară. Poate că nu era chiar așa greu. Dar Mihai avea să-mi plătească serviciul ăsta pentru tot restul zilelor lui.

Îi mutasem pe Ciutaci și pe Bădin într-o casă conspirativă, promițându-le că a doua zi totul avea să fie rezolvat. Dar se părea că nu aveam timp să rezolv situația așa repede. Deja mă gândeam dacă nu cumva greșisem. Poate ar fi fost mai bine să fac publice documentele. Poate că, totuși, trebuia să am răbdare. În orice caz, acum nu mai aveam timp. Am pus mâna pe telefon. Știam că era riscant. Era posibil ca telefonul meu să fie ascultat acum. Dar nu vedeam ce altă șansă avem.

— Idiotule…

— Joker?! E patru dimineața, pentru Dumnezeu!

Idiotul e un interlop bucureștean. Uneori mai închideam ochii, iar el îmi dădea diverse informații. De data asta era complet diferit. Avea să-mi ia și pielea de pe mine.

— E al dracului de important, iar telefonul meu s-ar putea să fie ascultat.

— Palpitant, i-am auzit glasul gâtuit, dar calculat.

Niciodată nu părea să intre în panică. Mi-l închipuiam tuciuriu – fără a fi de etnie rromă – cu trabucul în dinți și cu degetele mângâind patul pistolului foarte scump pe care-l purta tot timpul sub haină. Și mult prea arătos ca să nu fie băgat în seamă de o femeie singură cu ceva probleme la mansardă.

— N-am timp să stau la tocmeli, dar știi că îți dau și pielea…

— Joker, spune cu ce te pot ajuta.

I-am spus dintr-un suflet ce aveam nevoie: să facă cinci oameni să dispară. Repede, fără urme. Să nu-mi spună nici mie unde-i duce. I-am explicat clar că va fi simplu să-i fure pe cei din casa conspirativă, dar cu ceilalți va fi mai greu, pentru că nu vor putea intra pur și simplu în sediul poliției să ceară deținuții. Așa că vor fi nevoiți să-i răpească din duba care venea să-i ia.

— Hei, chiar crezi că asta-i o problemă?

Nu eram convinsă, așa că n-am zis nimic.

— Joker, stai calmă. În zece minute nici nu vei ști că oamenii ăia au existat.

— Idiotule, poartă-te frumos cu ei.

— Se înțelege, Față Dublă.

Îmi spunea Joker sau Față Dublă pentru că era un împătimit al filmelor cu Batman. Când l-am arestat prima oară, mi-a spus clar și răspicat că puteam la fel de bine să fiu un infractor de primă clasă. Ba chiar că aș putea juca la dublu. Cred că mi-a devenit imediat simpatic. Doar că, pe parcurs, am fost nevoită să-l acopăr de prea multe ori iar acum – eram sigură – avea să comită una groasă cu aprobarea mea. Nu avea să-mi fie bine și eram conștientă de asta. Dar Mihai trebuia să-și asume jumătate de vină.

M-am îmbrăcat, mi-am pus pistolul Carpați la cataramă și am fugit spre sediul Criminalisticii. Trebuia să fiu acolo când se instalau tâmpiții. Spre propria-mi satisfacție, ascunsesem destul de bine dosarul de la Bădin și pe cel de la Isabela. Acum nu trebuie decât să trag de timp.

Am ajuns în cinci minute la birou. E aproape inimaginabil cum prinzi aripi atunci când te simți în pericol. Mai ales ținând cont de faptul că am alergat pe jos preț de cinci străzi și două bulevarde. Aproape că-mi venea să râd când mi-am dat seama că în sediu nu eram

decât eu și trei ofițeri de serviciu, abia treziți, buimăciți și cu scuzele pe buze, fără să apuce să le rostească.

— Alarmă, alarmă! am țipat la ofițerul care înregistra cererile.

El știa exact ce însemna asta așa că, frenetic, fără să-mi arunce vreo privire, cu mâinile tremurând și cu șoapte rămase pe buze, s-a apucat să dea telefoane. Sigur că era alarmă. Pentru Dumnezeu, orice idiot care-și avea biroul aici păstra câte un secret iar guvernul, acum, când era amenințat, cu siguranță nu avea să aibă niciun fel de scrupul ca să demonstreze națiunii cât suntem cu toții de corupți.

Am fugit spre celule. Nu erau celule adevărate, dar îi puteam ține acolo pe suspecți până îi prelua Judecătoria. Când am dat cu ochii de Arhi aproape că mi-au explodat plămânii.

— Ce dracului cauți aici?

Era buimăcit. Se vedea că nu dormise de când se întâmplase toată nebunia.

— Nu-l pot lăsa singur.

L-am prins de guler și l-am zguduit cu forță.

— Pleacă acum, e al dracului de important s-o iei la fugă fără să privești înapoi.

Eram conștientă că-l zgudui, dar intrasem în panică.

— Ascultă-mă, dacă te găsesc aici ești mort!

Dar era prea târziu. Am auzit motoarele mașinilor și câteva cauciucuri oprind pe asfaltul nins. L-am tras după mine și l-am aruncat într-o celulă goală.

— Ai încredere în mine.

Cred că mi-a citit disperarea, pentru că n-a scos niciun sunet și nici nu s-a gândit să opună în vreun fel rezistență.

Virgil Mareș era un om dat dracu'. Era un pion important al SRI-ului, unul dintre ștabi, dacă vreți. Slab ca o trestie, avea mișcări mlădioase ca ale unui contorsionist. Nici nu-ți dădeai seama când își dădea mâinile peste cap, când își împletea picioarele sau își sucea gâtul într-un fel neomenesc. Figura de nutrie vicleană îl cam trăda, la drept vorbind. Cu siguranță era un om șiret. Genul care se dădea drept prieten, gata oricând să te prindă pe picior greșit. Mai întâi le-a dat

ordin trepăduşilor să-i ia pe cei doi prizonieri. La drept vorbind, se cam servea cum dorea. Mai ales că venise cu un ordin judecătoresc de ridicare şi percheziţie. A doua echipă de trepăduşi avea sarcina să verifice fiecare act. Noroc că idioţii mei de colegi se mişcaseră repede, iar în scurt timp aveai impresia că nimeni nu plecase vreodată acasă de-acolo.

Mi-a făcut semn cu un deget să-l urmez în biroul lui Mihai. Ioana abia ajunsese. Mă privea întrebătoare. Mai mult ca sigur era speriată, dar nu o arăta.

— Să ne aşezăm, domnişoară, mi s-a adresat el, pictându-şi zâmbetul ăla de vulpe pe întreaga faţă.

M-am aşezat, încercând să-mi păstrez cumpătul. Trebuia să rămân calmă, să nu dau de bănuit. Ioana a intrat.

— Adu-mi o cafea, i-a cerut Mareş.

Femeia şi-a pus mâinile în şold ca o precupeaţă.

— Adu-ţi servitoarea de acasă, domnule! Eu nu fac parte din *staff*-ul chelnerilor.

Şi i-a trântit uşa în nas.

Sigur că-mi venea să râd, dar am rămas serioasă. Atunci a apărut şi Mihai.

— Iartă-i pornirile Ioanei, a început el conversaţia. Dar nu discută decât cu mine şi cu L… Iolanda.

Mareş a continuat să zâmbească, de parcă nu l-ar fi supărat reacţia Ioanei, în schimb s-ar fi bucurat de coloana lui Mihai, încovoiată ca a unui cocoşat. Mihai s-a aşezat într-un colţ al biroului, parcă preferând să nu fie luat în vizor. Aşa că, pentru moment, Mareş l-a lăsat în pace, concentrându-se cu toată puterea asupra mea.

— Domnişoară Ştireanu, eşti fericită?

Asta era o întrebare capcană? Sau ce mama mă-sii…

— Domnule Mareş, Voltaire spune că cel mai bine e să întrebi un om dacă a fost fericit, pe patul de moarte.

— Voltaire? s-a mirat el, ştergându-şi zâmbetul cretin de pe figură.

— Doar un scriitor, l-am liniştit eu. Nu vă faceţi griji. Alţii nici de Eminescu n-au auzit. Voltaire poate scăpa uşor printre degete.

Ochiul drept i s-a mărit mult mai mult decât cel stâng. Cred că-l jignisem.

— Domnişoară, ar fi spre binele dumneavoastră să colaboraţi. Doar nu vreţi să redeschidem cazul de săptămâna trecută. Aţi ucis un om…

A zâmbit.

— Mă amenințI, domnule Mareș? Sau e doar un fel de a te asigura că dau din coadă până vă faceți voi de cap?

— Aș vrea să înțelegi ce dorești.

M-am ridicat.

— În cazul ăsta…

Dar tocmai atunci telefonul i-a sunat, iar el a scăpat de „du-te dracu'" pe care-l pregătisem. I-am văzut figura schimonosindu-se din ce în ce mai tare. Nutria devenise o cizmă zbârcită. Mi-am arătat toată dantura.

— Probleme?

A dat cu pumnul în masă, făcând-o pe Ioana să bage capul pe ușă.

— Familia Ciutacu și Bădin au dispărut.

Am ridicat din umeri.

— Magie?

El a continuat:

— Iar acum cinci minute oamenii mei au fost atacați și prizonierii – răpiți.

— Nenorociții! am continuat eu.

El și-a fixat privirea într-a mea.

— Tu ești de vină!

Mihai a tresărit.

— Domnule Mareș, nu acuzați fără probe.

— Toți sunteți în cârdășie! a țipat el. Sunteți trădători de țară! Veți ajunge la Curtea Marțială! V-o jur! Asta dacă nu mi-i dați pe cei cinci în liniște!

M-am așezat din nou pe scaun.

— Omule, ești nebun. Am fost aici tot timpul. De ce mă acuzi?

— Știu că tu ești în spatele afacerii ăsteia, mi-a zâmbit el viclean. Un joc interesant. Dar la mijloc e soarta țării, duduie.

O, Doamne, tocmai făcuse greșeala vieții lui. Mi-am păstrat cumpătul. Am zâmbit, dar voiam să-și dea seama că zâmbetul ăla era unul malițios.

— Aha, soarta țării… Până acum nu s-a gândit nimeni la soarta țării. Mă întreb cu ce-i ajută pe cetățenii simpli faptul că au dispărut cinci oameni. Mă întreb, de asemenea, cum ar fi ei mai fericiți dacă ar afla că prim-ministrul și-o trage cu toate târfele din Europa și multe altele.

— Don’șoară, să ne-nțelegem: ăsta e atentat împotriva Președintelui!

Eram calmă la exterior, dar în interior eram o bombă cu ceas.

— Ei, să fim serioși, de ce? Și Președintele s-a servit din aceleași târfe?

— Știi bine de ce, a venit răspunsul tăios. Sunt cumnați, dacă pică unul, pică și celălalt.

Am ridicat nepăsătoare din umeri.

— Și ce pot să fac?

S-a ridicat și mi-a vârât un deget în față.

— E vital să mușamalizăm totul.

Mihai a oftat.

— Mai mult, sunteți obligați să colaborați. Așa că lăsați gluma și spuneți-mi ce-ați făcut cu cei cinci. Altfel vă arestez.

Am întins mâinile în față.

— Te rog, arestează-mă.

— Duduie, pentru tine va fi mult mai rău. Vreau să te văd cum te târăști…

Vă rog să mă credeți că, dacă aș fi putut să-mi strâng degetele de la picioare în așa fel încât să mai am o pereche de pumni, aș fi făcut-o.

— Bine, domnule Mareș. Ținem pariul.

— Nu e niciun pariu, e o promisiune.

— Aha, ok. Acum mă duc să dorm.

A rânjit.

— Spune-i nebunei ăleia să-mi aducă o cafea.

Eram cu mâna deasupra clanței.

— Dar spune-i singur, că nu m-ai angajat purtător de cuvânt.

Am ieșit trântind ușa. Ioana mă privea îngrozită. I-am făcut cu ochiul și am ieșit în hala cu birouri tip vagon. Trepădușii lui Mareș dădeau totul peste cap, lăsându-i pe colegii mei cu fălcile încleștate și pumnii gata de atac. Blid alerga spre mine.

— Idiotul de Cetin e în celulă.

— Scoate-l, i-am spus. Prin spate. Cu grijă. Te duci la Chinezu – ai grijă să nu te urmărească – și-i spui să dispară o vreme. O suni pe Carmen, îi spui s-o trezească pe Crina și vă întâlniți la Chinezu. Ai grijă, cretinule, să nu duci tot SRI-ul cu tine.

A dat din cap, apoi a pornit spre celule. Știam că avea să se descurce. Mereu se descurca în condiții de

stres. Mâna lui Mareș mi-a căzut pe spate.

— Domnișoară, veți fi anchetată, vă rog să nu părăsiți secția.

Am dat din cap și am zâmbit. Apoi ideea mi-a venit aproape mașinal. De ce să mușamalizăm? De ce să nu le dau ziariștilor un subiect? Zâmbetul machiavelic îmi stăruia pe chip. Zece SMS-uri și acțiunea lor strict secretă se ducea dracului. SMS-urile au pornit spre redacții. Acum urma să ne distrăm.

23

— Cine e informatorul? a țipat Mareș la mine.

În toată nebunia aia uitasem complet de Ruxandra. Dar, oricum, oamenii erau dobitoci, iar informația asta n-aveau s-o obțină prea ușor. M-am gândit repede cine știa: Crina, Chinezu, Darius – la dracu' – Mihai, Isabela și eu.

— Care informator?

— Cel de la guvern, desigur.

Mi-am aprins o țigară.

— De unde dracului să știu eu?

Un trepăduș a intrat în birou. Avea fața ca un borcan de gogoșari și transpira abundent.

— Domnule, presa…

Am crezut că Mareș avea să facă apoplexie, dar s-a calmat repede.

— Spune-le că avem informații conform cărora sunt polițiști corupți în secție, a zâmbit el mișelește.

Nu i-am dat satisfacția de a-l scuipa, cu toate că-mi trecuse prin minte s-o fac.

— Asta ai de gând să faci? Să mă scoți coruptă?

— Ai ajutat la evadarea prizonierilor. Ai ascuns martorii principali. Probabil că ai apelat la vreun găinar pentru toate astea. Tu cum ai numi acest comportament?

Era o șmecherie drăguțică. Am dat fumul afară printre buze, concentrându-mă asupra unui cerculeț.

— N-am făcut nimic din tot ce-ai spus.

— Tăinuiești niște documente strict secrete, continuă el.

— Eu știam că tăinuirea are alt sens, cred că verbul „ascunzi" ar fi fost mai potrivit, dar cine sunt eu să te contrazic? Oricum, nu fac nici asta.

A dat cu pumnul în masă, sperând, poate, să obțină o reacție din partea mea. Dar am continuat să fumez de parcă m-aș fi aflat într-o bodegă oarecare cu ceva Mozart în urechi.

Și-a apropiat fața hidoasă de a mea.

— Prea bine, faci pe dura. Dar o avem pe Amalia Stan, care ne-a spus că ai încercat s-o șantajezi culcându-te cu ea.

— Iartă-mă, dar n-am înțeles fraza.

A scuipat într-un fel cu totul grosolan.

— Amalia Stan, a spus el apăsat, susține că te-ai dat la ea. Apoi ai amenințat-o.

Doctorul Stan, cu siguranță, avea să-și ia un pumn în plină figură. Dar, de asemenea, eram conștientă că această declarație fusese obținută în urma unor amenințări.

— Ei bine, Amalia a uitat să-ți spună că i-am și tras-o.

Ochii i s-au mărit cât cepele. Îmi dădea impresia că era gata să facă un atac cerebral. Dar rezista cretinul.

— Te pot acuza de multe lucruri, don'șoară!

— Acuză-mă de ce vrei.

— Eu aș zice că mai bine ai colabora. Ce-ți pasă de niște infractori? Ce aștepți de la ei de i-ai răpit?

— Domnule, serios, cred că ar trebui s-o vizitezi și dumneata pe Amalia, și nu pentru partida de sex gratuită, ci pentru câteva consultații. N-am nicio legătură cu evadarea lor. Dar mărturisesc că mă bucur. Mă poți aresta pentru asta. Nu mă opun.

A dat cu pumnul în zid, încercând să-și calmeze bătăile inimii.

— Bine, sper ca șeful tău să-și folosească mai mult din creier.

— Mai mult ca tine în orice caz, am șoptit eu în timp ce el dispărea pe ușă, îndreptându-se spre biroul lui Mihai.

Ehe, eram în rahat până-n gât. Trebuia să acționez repede, altfel mă duceam dracului cu tot cu cei din departament. Am scos repede telefonul din buzunar și am apelat-o pe Isabela pe una dintre cartelele neînregistrate. A răspuns imediat.

— Nu spune nimic, doar ascultă. Mă anchetează ca pe dracii ăia răi. Au mințit presa că au găsit polițiști corupți în secție și cine știe ce le-au mai spus. Dă drumul exemplarului și pune-i pe ziariști în gardă. Încă nu vreau ca informațiile să apară în presă. Așa că alege persoana potrivită care să-l sperie pe Mareș și să fie de încredere.

Am închis imediat telefonul și l-am vârât în buzunar. Îi auzeam pașii lui Mareș îndreptându-se spre mine. Ușa s-a deschis, iar eu mi-am aprins, calmă, o nouă țigară.

— Șeful tău nu va fi aici să te ajute, mi-a zâmbit Mareș. Te-a ținut prea mult în brațe, așa că-i dăm liber vreo două zile.

Am ridicat din sprânceană, prefăcându-mă că nu-mi pasă. Speram doar să-și dea seama cineva de ceea ce am eu în cap. Măcar Idiotul. Cu toate că nu-l credeam în stare să meargă atât de departe ca să-mi salveze mie fundul. Mareș vorbea, dar eu nu-l auzeam. Adevărul e că mă gândeam la Idiot. Ultima oară când mă ajutase îmi ceruse să-i acopăr o crimă, iar eu o făcusem. Nu regretam, pentru că de-atunci stătuse cuminte-cuminte, fără să-mi mai iasă în față. Mă gândeam doar ce urma să-mi ceară acum, asta dacă nu cumva se gândea să mă dea de gol. N-ar fi fost prima oară când Idiotul mă amenința cu o chestie de genul ăsta. Alesesem destul de prost jucătorul din echipa mea, dar nu prea avusesem de ales.

— Așadar, cine e informatorul?

Probabil până atunci îmi ținuse vreun discurs, pentru că eu abia această întrebare am reperat-o de la cap la coadă.

— Informatorul cui?

Și-a pus labele alea anemice pe masă și m-a fixat în ochi. Un joc simplu, psihologic. Te uiți așa ca boul în ochii interogatului, știind sigur că în cele din urmă va ceda. Doar că Mareș nu trăise cu mama și nu știa câtă rezistență pot avea. Ani de antrenament psihic. I-am întors privirea în același fel.

— Vrei să citim manualul psihologic al polițistului împreună?

— Du-te-n pizda mă-tii!

Am tras din țigară fără să-i dau vreo clipă senzația că aș fi afectată.

— Lasă, că nici pe tine nu te-așteaptă virgine în Rai.

— Într-o jumătate de oră voi obține mandat și-ți voi întoarce casa pe dos, ca să nu mai vorbim de calculatoare!

— Fă cum îți place dar, te rog, dacă tot ajungi acolo, nu te uita la chiloții mei.

Din fericire pentru mine, nu țineam nimic compromițător în casă sau în computere. Sigur, dacă n-aș fi fost inspirată să las pistoalele de la Bogdan lângă ghenă, pe scară, la parter, atunci cu siguranță aș fi avut de ce să-mi fac griji. Dar așa, eram perfect acoperită. Singurul lucru de care-mi era teamă era plantarea dovezilor. Iar asta se întâmpla mai tot timpul.

— O să ajungi la tribunal, domnișoară Știreanu.

— Presupun că tot trebuia să ajung și eu acolo. Domnule Mareș, dacă ai impresia că vorbești cu o tâmpită de pe stradă, mai gândește-te. Până una-alta, n-ai nicio dovadă în cazul meu. Așa că ori mă arestezi, ori mă lași să merg să dorm.

M-a privit cu un oarecare interes.

— La hotelul poliției, domnișoară.

— Îmi e egal cu zero, atâta timp cât mi se oferă trei ore de somn.

Doi agenți SRI m-au condus la hotelul poliției și s-au postat în fața camerei pe care am solicitat-o. Îmi era ușor să scap de ei, dar chiar aveam nevoie de somn. Mai întâi i-am dat mesaj Idiotului, apoi lui Chinezu și Crinei. Era obligatoriu să-l ducă pe Darius de-acolo, să se ascundă. Să nu iasă la iveală. Nu mă puteam gândi la toți ceilalți. Mă gândeam la ce știau Lucia și Cella. Nu mare lucru. N-aveau informații prea valoroase de oferit, așa că în privința lor n-am făcut nimic. Dar mă temeam pentru Simona, care era încă în spital, și pentru Sorin. Speram doar că SRI-ul nu avea să meargă atât de departe. În plus, în fața ochilor o vedeam pe Amalia Stan rânjind ca o tută notorie de farsa pe care mi-o juca. Ce rol avea în toate astea? Am dormit două ore și m-am trezit fără niciun zgomot. Era ora prânzului. Camera mea se afla la etajul unsprezece, dar asta nu însemna că nu puteam ajunge pe afară în camera alăturată.

Așa că mi-am luat mobilul și pistolul și am deschis fereastra. Marginea era destul de îngustă, dar nu cât să nu poată fi trecută. Bine că nu aveam pantofi cu toc. Am ieșit fără să privesc în jos. Noroc că nu era zăpadă și nici ghețuș. M-am lipit de zid, făcându-mă una cu el. Fereastra de la următoarea cameră era blocată. Dar, spre norocul meu, geamul celeilalte camere s-a deschis și un bărbat brunet, cu un zâmbet sinistru pe buze, m-a privit și mi-a întins mâna.

— Probleme, Joker?

Sigur că aș fi vrut să-l înjur, dar nu puteam să fac asta pentru că tremuram din toate încheieturile.

Idiotul m-a prins și m-a tras înăuntru. Era un bărbat bine, în jur de treizeci și cinci de ani. Tot timpul îmbrăcat

la patru ace, cu o privire care uneori te făcea să îngheți, alteori să-l dorești cu fiecare por.

— Putem să ne ținem în brațe toată ziua, dacă dorești.

M-am desprins de el, aproape aruncându-l. Ochii aceia mă făceau să disper, iar în mine se înghesuiau sentimente multiple.

— Termină, Idiotule.

— Mă gândeam că o să ai probleme, a spus el. Te-am urmărit. I-am furat deșteptului de Blid legitimația și m-am cazat la două camere de tine.

M-am prăbușit pe pat.

— Până aici a fost simplu, dar idioții ăia stau pe hol.

— Ei, aș, a făcut el cu un zâmbet larg pe chip. Doar nu ți-ai închipuit că am venit să te salvez fără să am și asul cu mine.

— Ce fac „răpiții”?

Mi-a atins chipul cu două degete. Îi plăcea să facă asta. Știa că e al dracului de frumos și că mă îmbolnăvește de nervi.

— Ziariștii chefuiesc, cu vin, evident. Ăia de i-am săltat din dubă îi ținem la răcoare, dar îi tratăm frumos.

Am zâmbit.

— Aș fi vrut să-i vezi fața lui Mareș când a aflat că au dispărut toți.

S-a așezat lângă mine, făcându-mă să tremur.

— De cât timp ne cunoaștem noi, Lala?

Asta nu era bine. Când mă lua cu „Lala” era clar că voia ceva de la mine. Ceva ce, de obicei, nu-i puteam oferi.

— Flavius, nu face asta, nu-i momentul. Ne facem socotelile după.

M-a cuprins de mijloc.

— Ba ni le facem acum, dacă vrei să ieși de-aici.

— Ești un idiot.

— Da, dar tu mă iubești. Încă nu vrei să recunoști.

M-am tras de lângă el cu violență.

— Bine, să punem cărțile pe față. Ce dracu’ vrei?

S-a dus spre fereastră și și-a pironit privirea undeva în depărtare. Încercam să nu-l privesc cu prea multă luare-aminte, altfel riscam să mă arunc în brațele lui. Lucru pe care-l evitam de șase ani și aveam de gând să-l evit până la moarte.

— Joker, îl vreau pe Mareș.

Am rămas trăsnită. Acolo, lângă ușa de la baie, simțeam cum picioarele mi se înmoaie și nu mai pot să respir.

— Domnule Mărculescu, cred că glumești.

— Fii serioasă, s-a întors el spre mine cu o expresie calmă, nici tu nu-l placi. Ai da orice să-l vezi mort.

— Nu te pot lăsa să-l ucizi, Idiotule. Pur și simplu nu pot.

— El ar face-o.

— Eu nu sunt el.

— Dar eu nu vreau să-l omor. Mi-l lași douăzeci și patru de ore, apoi îți aduc și dovezi împotriva lui, ți-l dau și cuminte ca o pisicuță.

Mă speria perspectiva asta. Sigur, puteam să ucid un criminal diabolic, dar nu puteam să ucid un cretin, fie el și de la SRI. În plus, știam eu cam cum ies cei care intrau pe mâna Idiotului.

— Dacă n-o fac?

A zâmbit malefic.

— O să te iubesc în continuare, dar o să-ți las protejații la ușa SRI-ului.

Cu el întotdeauna eram între ciocan și nicovală. De fapt, nu mă așteptam la ceva bun. Doar era un nenorocit – al dracului de frumos – de interlop.

— Douăzeci și patru de ore, nu mai mult.

Mi-a prins mâna într-ale lui și mi-a sărutat-o.

— Bine, atunci e cazul să te scot de aici.

— Înainte de asta, am nevoie de ceva de-acasă.

— Se duc oamenii mei.

I-am spus despre cutia cu pistoale și de unde o putea lua.

— Poți să-mi spui ce ai de gând?

M-am ridicat pe vârfuri, pentru că era cu un cap mai înalt ca mine, și l-am sărutat pe frunte.

— Dacă-ți spun ce am de gând, va trebui să te ucid.

24

Am ieșit simplu din hotel, îmbrăcată în alte haine, cu un șal pe cap, prefăcându-mă încântată că petrecusem toată noaptea cu un polițist. Agenții SRI, din câte mi-a spus Idiotul, doar au zâmbit înțelegători. Ceea ce-mi dă de înțeles că e simplu să-i mulțumești pe bărbații din ziua de azi. Am ajuns la casa Idiotului aproape imediat. Nu știu cum făcea mereu de evita traficul din București de parcă nici n-ar fi existat. I-am găsit pe cei din familia Ciutacu și pe Bădin la șpriț cu amicii Idiotului. Păreau să se distreze de minune. Crivăț și Păduraru erau într-o cameră alăturată. M-am dus direct la ei, pentru că trebuia să le explic.

De cum m-a văzut, Andrei a sărit în picioare. Era o cameră mică și întunecată. Doar o fereastră normală pe un perete, dar și asta era acoperită cu o hârtie colorată. Mi-am dat seama că fuseseră bine tratați. Din cameră nu lipseau băutura și mâncarea. Într-un colț, una dintre fetele de consum ale Idiotului stătea cu ochii pe cei doi. S-a ridicat și a ieșit aproape imediat ce am intrat eu.

— Mi se pare absurd! a țipat Crivăț la mine.

Georgiana părea de gheață. Crivăț a continuat:

— Eram sigur că tu ești la mijloc! Pentru Dumnezeu, ești polițistă, indiferent ce vină avem nu ne poți da pe mâna interlopilor!

— N-am făcut decât să vă salvez viața, tot la pârnaie veți ajunge. Nu trebuie să vă faceți griji.

Georgiana a ridicat o mână.

— Scuză-mă, dar mai bine mă omori.

— Poate că am s-o fac.

Crivăț m-a prins de mână.

— Ce dracu' se-ntâmplă?

— Președintele vă vrea morți. Aveți prea multe dovezi împotriva lui ca să vă lase în viață. E simplu, nu? Sau ați crezut că scăpați de toate astea cu un simplu proces?

Cei doi și-au încrucișat privirile.

— Nu înțeleg, a spus Georgiana.

— Păi nu, că e greu. SRI-ul anchetează cazul vostru, deci cred că v-ați prins, nu?

— Vreau să ne dai drumul imediat! a sărit Georgiana.

— Ei, lasă-mă, nu mai spune!

Andrei m-a tras de o parte.

— Chiar crezi că ne-ar ucide?

Am ridicat din umeri.

— Poate doar v-ar băga în programul de protecție a martorilor. V-ar scoate pe ușa din dos și n-aș mai auzi niciodată de voi. Oricare ar fi varianta, eu n-o accept. Mai bine vă omor cu mâna mea.

Privirile pe care ni le aruncam, cu siguranță, nu aveau nevoie de interpret.

— Dar nu vă faceți griji, până mâine seară totul se va rezolva, iar voi o să mergeți la închisoare. Și, credeți-mă, veți spune și ce nu știți.

Am dat să ies, dar Andrei m-a oprit.

— Să știi că n-am făcut… știi tu… ca să mă scot. Chiar am simțit…

— Știu, nu te chinui cu asta.

M-am prăbușit pe primul fotoliu care mi-a ieșit în cale.

— Nu-mi spune că-ți place mai mult de tipul de acolo decât de mine, a spus ironic Idiotul.

N-am spus nimic, doar am aruncat o privire la cutia de pe masă. Era cutia cu pistoalele mele.

— Dă-mi un telefon sigur, i-am cerut Idiotului.

Mi-a oferit imediat aparatul său. Am format celălalt număr al Isabelei, iar ea mi-a răspuns aproape imediat.

— Au interogat-o două ore pe Simona, a început ea.

— Doamne!

— Le-a spus tot.

Simțeam că-mi cade tavanul în cap.

— Ești declarată dezertoare, Lala.

— Asta-i o veste bună, am zâmbit eu.

— Lucia și Cella dau declarații cu privire la tot ce s-a întâmplat. Amalia Stan te-a acuzat de viol.

Am aruncat o scurtă privire spre Flavius.

— Eu cred că aia își dorește ce n-are.

— Lala, acum îți cotrobăie prin apartament. Blid e cu ei, nu cred că au curaj să pună ceva acolo.

Am oftat.

— Fii serioasă, pe Blid îl amețesc imediat.

A oftat și ea.

— Oricum, am și o veste bună. Am dovezi cu privire la Mareș. Dar nu sunt prea concludente.

Îmi dădeam seama că trebuia să-i mulțumesc lui Flavius pentru că avea să scoată de la Mareș dovezi dintre cele mai urâte.

— Nu-ți face griji, o scot eu la capăt. Până atunci, ascultă ce am de gând să fac.

Idiotul a întins gâtul să audă mai bine.

— Vreau să mă duci la numărul unu pe ușa din față, să mă prezinți și să mă lași singură cu el.

— Ești nebună? Și cum vrei să fac asta?

— Sunt convinsă că poți trage câteva pârghii. Ascultă, în joc e viața tuturor. În plus, fă în așa fel încât nimeni să nu poată face legătura între tine și mine.

Cred că a înjurat, dar înainte de asta a îndepărtat telefonul.

— Mă bagi în mormânt. Sună-mă mâine.

Mi-a închis, lăsându-mă cu un zâmbet amar pe buze.

— Cine e numărul unu? a cerut Flavius să afle.

— Ai vrea tu să știi.

Am dormit prost, simțind tot timpul ochii Idiotului asupra mea. Chiar dacă știam bine că nu se ascunsese în dormitorul meu, imaginea lui îmi dădea fiori dintre cei mai neortodocși. Adevărul e că îl cunoscusem într-o perioadă destul de proastă pentru mine. Fusese simpatic la început. Mă invitase la cină de câteva ori, iar eu acceptasem, fără să știu atunci că e fiul celui mai mare interlop al urbei. Nu făcuse nimic să mă bage în pat, ceea ce-mi crea un oarecare disconfort. Abia mai târziu am înțeles că el nu făcea decât să culeagă informații de la mine. Mi-a jurat de mii de ori că nu-i așa, dar atunci eram altfel. Credeam cu tărie în lege. Pe parcurs, lucrurile s-au schimbat. M-a sărutat o dată în fața sediului poliției. M-a prins de mână pe nepregătite și m-a sărutat, spunându-mi apoi că acel sărut ar trebui să mă convingă că nu mă folosea. Dar eu nici nu voiam să aud. Trebuie să recunosc, însă, că de multe ori mă gândisem la buzele noastre apropiindu-se violent. La felul în care mă strânsese lângă el, la emoțiile infinite pe care le simțisem. Și, cu toate astea, nu avusesem niciodată puterea să-l accept.

După ce am ucis al doilea om, Flavius a apărut pe neașteptate la ușa mea și mi-a spus că nu suntem, până la urmă, prea diferiți. Chiar și lucrul ăsta m-a urmărit un timp. Apoi mi-a oferit ocazia să-l arestez, dar avocatul lui l-a scos nevinovat. Mi-a zâmbit pe treptele tribunalului și mi-a spus că și eu ar fi trebuit să dau câteva explicații în fața legii. Desigur, avea dreptate. Și între timp devenisem chiar mai rea decât el. Dar oricine știe cum merge legea în țara asta își dă seama că ori ești total indiferent, ori devii criminal, cot la cot cu ei. Într-un fel, întotdeauna fusesem îndrăgostită de el. Și știam că, indiferent ce făceam, până la urmă tot dădeam de el. Așa că îl tot reîntâlneam, fie că voiam, fie că nu.

M-am trezit în jurul orei șase și până la ora nouă, când am auzit prima mișcare, m-am tot jucat cu pistoalele mele. Eram nehotărâtă în privința lor, așa că am încercat încă o dată să le dau de cap. Cam greu, sinceră să fiu, văzusem faza în câteva filme, dar mi se părea destul de dificil. Un firicel rece de transpirație mi-a trecut pe șira spinării. La dracu', nu puteam să mă dau bătută.

Am mers direct în bucătărie. Mana stătea cu o cană de cafea în mână. Mi-am turnat și eu o cană, zărind cu coada ochiului o fetișcană de vreo șaptesprezece ani trecând în fugă pe hol.

— Târfe, i-am spus Manei, care surprinsese silueta.

A scos o țigară și a aprins-o.

— Nu mă gândeam că o să fiu ascunsă de un pește, a murmurat ea.

— Nu e pește. Iar ele o fac pentru că asta vor. Nu le bate, nu le obligă, nu le ia banii. Le folosește, în schimb, pentru șantaj.

A rămas o clipă cu gura căscată.

— Doamne, de ce nu-l arestezi?

Idiotul a intrat chiar atunci pe ușă.

— Dacă m-ar aresta, voi ați fi morți acum. În plus, mă cam iubește.

A dat să mă atingă, dar m-am ferit.

— Termină cu prostiile. Într-o zi o să te bag acolo unde-ți e locul.

A zâmbit.

— Da, dar va trebui să vii cu mine.

Mana a făcut o grimasă.

— Mă scuzați, doamnă, a spus Idiotul, dar sper că nu credeți că Lala e vreo sfântă.

Mă încruntam din ce în ce mai tare.

— Te rog să pleci dracului de aici și să nu mai spui prostii!

A făcut o plecăciune, rămânând la fel de șarmant.

— Cu toate că sunt în casa mea, voi pleca.

Când l-am văzut ieșit, am răsuflat ușurată.

— Despre ce vorbește? m-a întrebat Mana. Nu mi s-a părut că o face doar așa, ca să te discrediteze.

— Las-o baltă, e un cretin oarecare.

Am văzut-o că-și frământă mâinile. A spus dintr-o dată:

— Victor crede că vrei să-l omori pe Președinte. Și face tot posibilul să te ajute.

Am rămas șocată.

— Ce? E nebun? Nu vreau să omor pe nimeni!

— Sper că așa e, a spus ea amenințător.

Mi-am făcut semnul crucii.

— Ați înnebunit cu toții.

— Spune!

Telefonul Idiotului era bun pentru orice fel de conversație. Folosea diverse aparate ca să bruieze semnalul SRI-ului, așa că eram perfect acoperită. Glasul Chinezului mă liniștea.

— Nu o să te recunoască blondă. Nici măcar n-au apucat să-ți facă poză. Cred că nici nu și-au dat seama că ți-ai schimbat culoarea părului. În plus, Isabela a găsit pârghia. Ne vedem la ora șaisprezece, la ușa din față.

A râs.

— Ceilalți?

— Sunt bine, nu-ți face griji.

Era complicat. Firea mea era una din acelea care dădeau naștere grijilor.

— Ruxandra?

A tăcut o clipă.

— Nu s-a ajuns până acolo. Nu cred că-i vor da de urmă.

— Da, plapuma lui Bogdan ascunde orice. La dracu'! Ar trebui să-și ia măsuri de precauție.

— Simona nu știa de ea, nici Lucia sau Cella, așa că stai calmă.

— Tot stau calmă. Oricum, ce dracu' să fac până la șaisprezece?

— Trebuie să plec. O să mă vezi la timpul potrivit, mi-a spus el.

Și iată cum ajungeau toți spioni, în timp ce eu rămâneam un simplu pion.

Mâinile Idiotului s-au înfipt în mijlocul meu.

— Ce treabă ai la șaisprezece?

I-am desfăcut palmele de pe mine.

— Te rog, vezi-ți de treburile tale.

A râs. Mi-a luat bărbia între degete și și-a cufundat privirea într-a mea.

— Știi că o să te aresteze până când îți furnizez dovezile.

— Cred că ți-am dat destul, Flavius. Te las să-l și omori, dar nu acum. M-ai face părtașă.

— Nu vreau să-l omor. Vreau să-și aducă aminte de mine toată viața.

Se tot apropia de chipul meu, iar transpirația aceea rece mi-a cuprins tot trupul. Îmi dădeam seama că nu mai aveam glas, totuși am vorbit:

— Ce ți-a făcut?

Buzele lui le-au atins pe ale mele. M-am smucit cu ultima forță care-mi mai rămăsese. A râs ca un nebun.

— Cât o să te mai chinuiești de una singură?

— Cretinule! Nu mă mai atinge!

— Libertatea ta în schimbul unui sărut, e prea mult?

Fierbeam de furie. Tocmai pentru că-l doream, îl doream cu disperare de șase ani. Iar el știa asta.

— Ce ți-a făcut? am încercat eu să schimb subiectul.

M-a privit dulce. Așa cum mă privise odinioară, atunci când eu nu știam cine e, iar el încerca să mă iscodească.

— Destule, mi-a răspuns el misterios. Totuși, eram la alt subiect.

— Nu suntem la grădiniță, nu o să te sărut. Faci ce vrei. Dacă vrei, trimiți probele poliției, dacă nu – nu. Nu-mi pasă.

Mi-a trimis un sărut de pe vârful degetelor și a pornit spre ușă.

— Păstrează telefonul, o să fie greu să-ți reperezi amicii la Cotroceni.

Cum făcea să afle întotdeauna totul?

25

Îl aveau pe Cernătescu. Îl înșfăcaseră de la Procuratură și îl interogau. Pornisem deja spre Cotroceni când Mihai mă sunase disperat să-mi dea vestea. Nu-mi ieșise din minte George Cernătescu, dar fusesem prea sigură că nu vor dori să stea de vorbă cu el. Nu eram foarte îngrijorată pentru că, în realitate, eram convinsă că bărbatul nu știe prea multe. Cu toate astea, îmi era teamă că aflase despre Ruxandra. Era o șansă la un milion să știe și, cu toate astea, nu o puteam lăsa să se expună. Am sunat-o, dar nu mi-a răspuns. Am încercat și la Bogdan, dar parcă intraseră amândoi în pământ. Speram doar să fi intrat de bunăvoie. Oricum, era prea târziu să alerg după ei. Și apoi, o aveam pe Isabela, îl aveam pe… dar nu, Mihai era supravegheat. N-avea niciun rost să-l implic. Mai ales că nu-l implicasem de la început în povestea asta. Dacă ar fi știut că eram din nou în cârdășie cu Idiotul, n-ar mai fi stat pe gânduri când mi-ar fi dat șutul în fund.

Am pus-o pe Isabela în gardă, oricum n-aș fi avut de ales. N-a fost prea fericită. Cu siguranță nu-i place să facă muncă de teren.

M-am apropiat de intrarea principală a Palatului Cotroceni. Bărbatul de la poartă a luat repaus și mi-a zâmbit. Apoi a redevenit serios. Mi-a făcut semn să intru. Porțile erau larg deschise. Trebuia să rezolv misterul ăsta. Ori toți interlopii din București mă cunoșteau, ori Isabela era cu adevărat fenomenală. Aș fi vrut să-mi întorc privirea ca să-l studiez cu atenție, dar aș fi făcut o prostie. Așa că am continuat să merg. La ușă mă aștepta o domnișoară: mică, blondă, cu chip rotund. N-am stat s-o întreb despre viața ei, eram agitată. Le-a făcut semn SPP-iștilor să mă lase să trec fără să mă verifice. Apoi a dispărut, lăsându-mă singură pe coridoare. Nu prea știam încotro s-o apuc. Planul fusese făcut pe genunchi. Nici măcar nu mi se spusese cum să ajung la biroul Președintelui. Un moment mi s-a părut că-l văd pe Chinezu, dar nu puteam fi sigură.

M-am fâțâit pe holuri vreo jumătate de oră până când Isabela a apărut de nicăieri.

— Hai, din câte-mi aduc aminte ai o întâlnire. Doar e ziua audiențelor.

M-am lăsat târâtă pe hol până la camera audiențelor. Nu era nimeni acolo în afara câtorva agenți SPP și a unor dudui care plimbau mape de colo-colo. Isabela m-a strâns de mână și s-a făcut nevăzută. Jur că mă enervasem într-un hal fără de hal. Ce dracu', toți erau de la Hogwarts?

Când ușa s-a deschis, toate gândurile mi-au fugit din căpățână. Capul meu era vid. Gol. Nada. Priveam în cameră, dar nu o vedeam cu adevărat. Capul chel al președintelui era acolo, dar nu îi reperam și figura. Una dintre duduile care plimbau mapa m-a scos din transă.

— Intrați?

Îmi amintesc perfect zâmbetul ei. Dar și mirosul. Mirosea a moarte. Deși nu eram sigură că izul vine de la ea. Am intrat, iar ușa s-a trântit în spatele meu. Președintele stătea în spatele biroului, avea ochelarii pe nas și zâmbetul tâmp pe buze. Mi-a făcut semn să iau loc. În încăpere erau și doi agenți. Nu era bine. Dar nu crezusem cu adevărat că urma să ajung atât de departe. Când m-am uitat mai bine la chipul unuia dintre agenți, mi-am dat seama că-l cunoșteam. Îl văzusem de câteva ori în preajma Idiotului. Nu știam dacă să răsuflu ușurată sau nu.

Primul lucru pe care l-a observat Președintele au fost mănușile mele. Desigur, afară era un ger de crăpau pietrele, dar era destul de ciudat să intri cu mănuși pe mâini într-o audiență. Sigur că nu mi le-am scos, doar nu eram nebună să las vreo amprentă. Începeam să prind curaj. Cei doi, cu siguranță, erau oamenii lui Flavius, probabil mă puteam desfășura în voie. Dar încă nu eram în apele mele.

— Domnișoară?…, mi-a întrerupt Președintele gândul.

M-am ridicat.

— Iolanda Știreanu.

— Ce?

— Știu, ar fi trebuit ca Mareș să mă ardă pe rug până acum.

A căutat privirile celor doi SPP-iști.

— Nu e nevoie de violență, i-am garantat. Am venit doar să vă spun că am dovezile.

S-a ridicat și s-a așezat.

— Ce dovezi?

— Cele care-l vizează pe prim-ministru. Le are și presa. Într-o jumătate de oră, dacă nu dau un telefon, probele vor fi peste tot.

L-am văzut năduşind. Chelia i s-a umplut de broboane mici. Am zâmbit.

— Și ce vrei?

— Am putea începe prin a-l lua pe Mareș de pe capul meu.

— Imposibil, a spus el dând cu pumnul în masă. Azi la tine acasă s-au găsit droguri.

Am rămas cu gura căscată.

— Îmi pare rău, dar informația a scăpat deja în presă.

— Eh, atunci o să scape și a mea!

Am dat să plec, dar aproape că s-a aruncat peste birou.

— Stai, ne-am putea înțelege. Îți pot oferi o grămadă de bani. Te scot din țară și nu mai știe nimeni de tine.

— Domnule Președinte, tot așa l-ați scos din țară și pe arăboiul ăla nenorocit? Cu ce vă are la mână?

Fața lui se transforma.

— Nu vorbim despre asta. Bani, mulți bani.

— Cam cât cred boașele dumneavoastră prezidențiale că valorează informațiile despre cumnatul dumneavoastră?

S-a așezat. Părea ceva mai calm. Era limpede – credea că banii pot să rezolve totul. Dar ceea ce nu știa încă era că prim-ministrul Italiei nu avea de gând să-l lase pe al nostru nepedepsit. Însă, cumva, Isabela îl convinsese să nu dea declarații. Femeia aia era un mister pentru mine. Îi știa pe toți și îi ieșeau toate.

— Cinci milioane de euro, a propus Președintele.

Am fluierat impresionată.

— Sper că din banii poporului!

— E o ofertă generoasă.

— E, am spus eu, doar că nu mă interesează. Vreau să fiu reabilitată, chiar dacă asta înseamnă să cadă capul lui Mareș.

A îngălbenit.

— E clar, și ăsta vă are la mână.

N-a spus nimic. Atunci i-am zâmbit, m-am așezat în fața lui și, cu gesturi calme, am scos pachetul de țigări și bricheta. Mirosul de tutun s-a răspândit în încăpere. Poate

ca să-mi dea de înțeles că era de acord, a deschis sertarul din dreapta și și-a aprins și el o țigară.

— În cazul ăsta, domnule Președinte, n-avem decât să ne jucăm viețile.

S-a înecat cu fum.

— Doar nu vorbești serios! Ce dracu-ți trece prin cap?

Am scos pistolul din buzunar. Un Smith&Wesson model M&P 340. Mic cât palma mea. L-am pus pe masă. Am remarcat amândoi că agenții SPP nu schițaseră nicio mișcare.

— Ce-i asta?

— Ruleta rusească.

I-am desfăcut încărcătorul și i l-am arătat. Un singur glonț. Mai multe șanse.

— Nici nu mă gândesc, ești nebună!

— Avem șanse egale, nu?

A scuturat energic din cap.

— Nu, nu accept așa ceva! Nu pot!

— Laș, hoț, tăinuitor de asasini. Ok, o să ne ducem dracului amândoi.

Am râs cu poftă și am continuat:

— Dar tu vei fi șifonat bine.

A rămas o clipă nemișcat, uitându-se la mine.

— Dar dacă mori și nu dai telefonul ăla…

— Vezi? E vorba de soartă.

— Ha ha, tu ieși în câștig oricum, domnișoară!

Am râs și eu.

— Moartă? Serios? Stai liniștit, dacă mor câștigi, băieții – am arătat spre SPP-iști – vor opri totul.

Zâmbetul care i-a apărut pe chip era plin de durere.

— Mi s-a părut mie că sunt cam ciudați.

— Tinerii din ziua de azi…, am spus.

Am rămas câteva minute unul în fața celuilalt.

— Bine, accept, și-a dat el în cele din urmă acordul.

Nu în zadar îi cerusem din timp lui Bogdan mai multe pistoale. Știam că dacă voiam să am o șansă să câștig jocul trebuia să cunosc arma. Smith&Wesson model M&P 340 e un revolver. Mic și bun pentru o damă, dar și mai folositor atunci când vrei să-l ascunzi pe propriul trup. Gloanțele stau în butoiașul cilindric, ceea

ce permite rotirea acestuia. De fapt, e unul dintre revolverele foarte bine cunoscute în lumea interlopă. Ruleta rusească încă e o chestiune de mândrie printre cei care încalcă în mod frecvent legea. La vreun an după ce l-am cunoscut – și, în același timp, renegat – pe Flavius, drumurile noastre s-au întâlnit din nou, oarecum. Un informator mi-a dezvăluit că cei mai mari capi ai lumii interlope bucureștene organizaseră o întâlnire de „pace". Nu știam exact ce însemna asta, așa că informatorul îmi spusese că fac legea între ei jucând ruleta rusească. Țin minte că atunci am pălit. Ce a înțeles sau nu informatorul din reacția mea, nu știu. Dar era sigur că Flavius urma să câștige, pentru că știa mecanismul pistolului. Flavius a câștigat, într-adevăr, dar nu m-am gândit niciodată că ar fi reușit să pătrundă în mecanismul pistolului. Și totuși se putea.

Nu eram sigură de ceea ce făceam, nu eram sigură nici că planul meu avea să dea roade. Pe biroul prezidențial puteau la fel de bine să ajungă și creierii mei. Reușisem să mă joc câteva ore cu revolverul. Avea o anumită mișcare, ce-i drept. Dar nu eram sigură că i-o înțelesesem pe deplin. Ideea e simplă. Încărcătorul cilindric trebuie să facă trei rotații consecutive ca să ajungă în același punct de unde a plecat.

Ca să fiu mai precisă: se pornește de la un locaș gol, fără glonț, și se învârte; dacă butoiașul face trei rotații, ajunge în același punct. Dar ca să se învârtă de trei ori și să ajungă tot la locașul gol, e nevoie de o anumită mișcare a degetului. Iar în acel moment nu puteam decât să mă felicit pentru lipsa unghiilor.

Președintele mi-a zâmbit. Era nervos și transpira abundent.

— Și dacă n-aș fi acceptat? m-a întrebat el.

I-am arătat revolverul.

— E pe viață și pe moarte. Domnule Președinte, lumea interlopă nu vă e străină. Știți cum se fac cărțile acolo. Poate că amândoi facem parte din lumea asta.

Am basculat butoiașul ca să-i confirm că exista un singur glonț. Apoi l-am fixat la loc și am rotit. Mișcarea mi-a ieșit. Cilindrul s-a învârtit de trei ori. Mi-am pus arma la cap.

— Rugați-vă, domnule!

Transpira abundent. Eu am zâmbit și am tras. Nu s-a întâmplat nimic. I-am înmânat arma.

A cercetat-o o clipă. Se vedea clar că îi pierise curajul. Nu că aș fi crezut vreodată că era capabil de o asemenea cinste. A privit spre cei doi SPP-iști, apoi a luat pistolul, a învârtit cilindrul, l-a pus la cap și a tras. Nimic. Mi l-a înmânat din nou. Începuse să prindă încredere. Am procedat la fel. Mergea. Tehnica era bună. Totul era din deget.

— Știți ceva? Nu sunt pregătită să mor azi.

Am tras. Doar o liniște nesfârșită s-a întins între noi. El a strâns din ochi și a oftat când a văzut că nu mi s-a întâmplat nimic. Cred că s-a rugat să mor. Dar nu i-a ieșit. Nici nu avea să-i iasă. Pentru prima oară vedeam cum planul meu devine realitate.

I-am întins revolverul și l-am lăsat să învârtă cilindrul. Între timp am scos de sub sacou dosarul cu probele împotriva prim-ministrului. S-a uitat la dosar și a tras. Zgomotul mi s-a părut surd, iar sângele mi-a împroșcat chipul. Cei doi agenți SPP au tresărit, apoi au venit lângă Președinte. Capul îi căzuse pe masă. Avea ochii închiși, bine strânși. Teama îl învinsese. Eu mi-am scos repede mănușile și le-am băgat în buzunarul hainei. Doar o secundă a durat să mă dumiresc dacă peisajul era așa cum trebuie. O secundă până când ceilalți agenți s-au repezit în încăpere. O secundă în care chipul meu s-a transformat în unul îngrozit. Cred că ochii îmi ieșiseră din orbite.

— S-a sinucis, a spus agentul SPP pe care-l văzusem în compania lui Flavius.

Cu toate astea, m-au luat pe sus și m-au scos din încăpere, ducându-mă într-o altă cameră unde m-au pus sub pază.

Mihai a fost primul om pe care l-am văzut după o jumătate de oră. Chipul îmi era încă plin de sângele Președintelui. Îmi revenea în minte fiecare detaliu. Fiecare nenorocit de detaliu. Vedeam totul, din clipa în care îl ucisesem pe nenorocitul ăla la Bruxelles, fiecare secundă petrecută la Moeciu, fiecare detaliu care-mi scăpase atunci, până în clipa în care glonțul pornise de pe țeavă și împrăștiase creierii Președintelui. O vedeam și pe Stan, stând pe scaunul ei directorial, cu fusta până la fund, zâmbindu-mi mișelește.

Mihai mi-a luat mâna într-ale sale.

— Cei doi SPP-iști au declarat că, după ce ai scos dosarul, Președintele a scos pistolul pe care-l ținea în birou și s-a sinucis.

Nu era convins că ăsta era adevărul, dar nu îndrăznea să mă întrebe mai mult. Până la urmă, știa că-mi dăduse mână liberă să fac orice. Iar de atunci fusese și el convins că jocul trebuia dus la capăt. Dar, pentru integritatea secției, știam amândoi, el trebuia să rămână în afară.

— Pe fiecare post de televiziune, a continuat el, se vorbește numai despre ororile prim-ministrului. Celelalte țări europene susțin că probele din dosar sunt reale. A fost arestat acum zece minute. L-au prins la fix, era hotărât să se sinucidă.

Am dat din cap. Cred că pe obraz mi se prelingea o lacrimă. Mihai m-a îmbrățișat.

— Știi că ai fost acuzată că deții droguri?

Am aprobat din cap.

— Chiar înainte să intru la tine, cineva mi-a pus un dosar cu probe în mână. Probe care îți dovedesc nevinovăția și îl acuză la modul cel mai urât pe Mareș. Trebuie să-ți spun că Mareș a dispărut. Știi ceva despre asta?

Am negat din cap.

— Lala, nu știu cine te-a ajutat. Nici măcar nu îndrăznesc să gândesc până acolo. Dar vreau să-mi promiți că, cel puțin pentru un timp, o să încerci să te porți ca un om normal. A, să nu uit. Ai avut dreptate în privința Amaliei Stan. Era omul SRI-ului. Blid a găsit împotriva ei probe că e coruptă. O să angajăm alt psihiatru.

N-am spus nimic. Nu puteam să scot o vorbă. Îmi dădeam seama că eram cu adevărat șocată. Nu mă crezusem în stare de așa ceva. Nu înțelegeam cum de nu descoperiseră că agenții SPP nu erau ceea ce spuneau că sunt. Nu știam cum făcuse Flavius să-l strângă atât de repede pe Mareș cu ușa și să mă scoată din rahat. Dar știam că urma să plătesc asta cu vârf și îndesat. În plus, aruncasem o bombă pe piață. Țara era în haos. Fără Președinte, fără guvern – totul era o nebunie. Declanșasem o criză politică.

L-am lăsat pe Mihai să mă scoată de-acolo. Era plin de ziariști peste tot. S-au năpustit asupra mea ca ciorile:

— E adevărat că dumneavoastră i-ați dus probele Președintelui?

— V-ați dat seama că avea să se sinucidă?

— Credeați că va reacționa așa?

Îi auzeam din toate părțile. Erau cu toții în capul meu, cu glasuri metalice, ciugulind din mintea și creierul meu. Nelăsându-mi o clipă de gândire. Când mașina poliției a parcat în fața mea, mi-am simțit picioarele moi. Am aruncat o privire spre oamenii care se strânseseră ca muștele la miere. Chipul lui Flavius mi-a sărit imediat în ochi. Îmi zâmbea. Era un zâmbet sincer, așa cum rar întâlneai pe chipul Idiotului. N-am avut puterea să-i răspund. Mihai m-a împins în mașină. Zgomotul a dispărut imediat ce portiera s-a închis. Aveam de dat multe explicații.

✶

Când am intrat în sediul secției Criminalistică, primul lucru a fost să răspund la telefonul mobil personal. Nu cunoșteam numărul și nici măcar nu părea să fie din țară, dar eram prea bulversată ca să iau în calcul vreo variantă. Cu ocazia asta am ratat și singura formă de afecțiune pe care colegii mei mi-o arătaseră vreodată, aplauzele. Asta pentru că le salvasem pielea. Chiar dacă niciunul dintre ei – cu excepția lui Blid – nu voia cu adevărat să stea lângă mine.

Glasul ei, fericit, tânăr, neastâmpărat, m-a luat prin surprindere. Părea că vorbește din capul pieptului, cu o putere pe care nu o mai avusese niciodată până atunci.

— Lala, e minunat!

Cred că mi-am scuturat capul ca un câine ud.

— Meme?! Ce s-a-ntâmplat?

— Lala, nu-i adevărat! Nu sunt blestemată!

Dacă până atunci eram bulversată, în clipa aia am fost și lovită în moalele capului.

— Meme, nu te înțeleg.

— Nu sunt blestemată! Nu sunt o văduvă neagră!

Toate amintirile mele reveneau. Mi se împleteau în minte. Iar subconștientul se deschidea, ducându-mă până în anii copilăriei, până la moartea celui de-al cincilea soț al bunicii. Îi vedeam ochii pleoștiți, chipul tras, înspăimântat, iar mirosul care se ridica din ea era același: moarte și iasomie.

— Meme, îmi dau seama că ești foarte fericită, dar aș vrea să-mi explici ca unui prost. Nu m-ai prins tocmai într-un moment bun.

— Am cancer, Lala! a spus ea cu o bucurie care m-a făcut să tresar.

— Și asta e bine?

Râdea din toată inima.

— Bine? E minunat! O să mor înaintea lui!

Am rămas o clipă pe loc, fără să-l văd pe Ciutacu postat în fața mea, cu un zâmbet larg și machiavelic întipărit pe chip. Abia mai târziu mi-a apărut în minte detaliul acesta. Am rumegat o clipă informația. Sinceră să fiu, n-aș fi băgat mâna-n foc că avea să moară înaintea soțului ei. Dar speram să fie așa, altfel ar fi părăsit lumea mult prea dezamăgită.

— Meme, pentru Dumnezeu, n-ai fost niciodată blestemată! Toate se întâmplă cu un scop. Nu te teroriza singură. Te rog. Te simți bine?

De ce oamenii pun întrebări stupide când află de moartea iminentă a cuiva?

— Mă simt minunat! Peste două săptămâni venim din luna de miere. Vreau să te văd.

— Sunt acasă, Meme.

Când am închis telefonul, încă eram zăpăcită. Tot ceea ce se întâmplase până atunci îmi ieșise complet din minte. Am trecut pe lângă Ciutacu și Bădin fără ca măcar să-mi dau seama că sunt acolo. Mihai a venit imediat după mine.

— Nu știu ce-ai făcut – era negru de furie –, dar Crivăț și Păduraru s-au făcut nevăzuți!

Aproape că am alunecat sub birou.

— Ce?

— Au dispărut! Nici urmă de ei!

Ar fi trebuit să-mi dau seama că Flavius le negociase libertatea. Și dacă el îi ajutase să scape, nici n-avea sens să mă agit. Erau de mult în afara țării.

— Cernătescu?

— A dat declarații. Va merge la proces. Ceilalți probabil că au plecat deja din țară.

— Voiam să întreb dacă mai e întreg după întâlnirea cu Mareș.

— Întreg, a confirmat Mihai.

Uneori, lucrurile se precipitau. Nu puteam să-i punem pe toți la răcoare. Unii pur și simplu ne scăpau

printre degete. Și știam că nu-i puteam cere Idiotului o explicație. Mi-ar fi râs în nas.

Ușa biroului s-a deschis brusc și Isabela și-a făcut apariția.

Zâmbea.

Mi-a întins mâna, iar eu am făcut același lucru.

— Nu mă cunoști, mi-a spus ea.

Apoi m-a salutat din priviri și a plecat împreună cu Mihai. Abia atunci i-am văzut pe Ciutacu și Bădin.

— Ne vedem diseară, le-am spus.

Mi-am pus capul în mâini și am zâmbit. Cu siguranță sunt o afurisită norocoasă.

26

Erau toți acolo – desigur, cei care rămăseseră în viață și nu fuseseră învinuiți de nimic. Lucia, Cella, Simona – cam palidă ce-i drept – Darius, Crina, Ciutacii, Bădin și Arhi, care arăta ca după război. Era un restaurant mare și întreaga sală fusese închiriată pentru noi. Arhi m-a îmbrățișat, lucru care m-a lăsat mască. Și Shauki, care tocmai se pregătea să plece acasă, fericit că scăpase de toată nebunia. Singurii care lipseau erau Chinezu și Sorin, dar probabil că aveau motive serioase.

Arhi continua să mă țină în brațe, așa că am fost nevoită să mă retrag puțin cam violent.

— Nu eu l-am făcut nevăzut, i-am șoptit.

Dar el zâmbea, de parcă asta ar fi trebuit să zic oricum.

Ne-am așezat și am comandat. Mă simțeam epuizată, dar totuși fericită. Simona era bine și ne spunea tot felul de povești din spital. Doar rar redevenea serioasă, de parcă o amintire fugară i-ar fi tulburat buna dispoziție.

— În puii mei, treaba asta a fost de rahat! Acum trebuie să stau să dau declarații! am auzit-o mărturisindu-i lui Arhi.

— Toți dăm declarații, a spus Bădin.

— Domnilor, a declamat Lucia, trebuie să vă dați seama că ați aruncat politica în criză!

A râs.

Discuțiile au continuat în felul ăsta mult timp. Apoi, încet-încet, au început să se retragă. Cella și Lucia m-au îmbrățișat, iar Arhi mi-a zâmbit cu subînțeles. Shauki s-a retras și el. O mașină a poliției îl aștepta ca să-l ducă la Iași.

— Îți mulțumesc, mi-a șoptit Mana. Îmi pare rău că Flavius le-a dat drumul celor doi.

Am ridicat din umeri.

— Mi-o va plăti el odată și-odată. Nu-ți face probleme.

Am văzut că pe chipul ei se citea o oarecare îngrijorare.

— Spune, am îndemnat-o.

— Știi, Flavius a zis că nu ești tocmai… Adică e clar că nu ești tocmai un om normal. Nu știu câți ar fi avut curajul să facă ce-ai făcut tu azi.

— Las-o baltă, i-am spus.

Poate că m-ar mai fi iscodit dacă Sorin și Chinezu n-ar fi intrat chiar atunci. Se vedea că ambii erau veseli.

— Ar trebui să ne dai decorații! a spus Chinezu. Dacă nu eram noi…

Am ridicat din sprânceană.

— Nu te impacienta! a zis Sorin. Flavius a spus că sunteți chit. De-acum încolo, îl poți vâna.

— Ok, e clar, toți ați învățat la aceeași școală cu Harry Potter, dar eu nu pricep o iotă.

— O clipă, a continuat Sorin, a mai venit cineva cu noi.

I-a făcut semn ospătarului să deschidă ușa și Bogdan și Ruxandra și-au făcut apariția. Am pufnit în râs. Bogdan și-a dat ochii peste cap și a oftat.

— Bine, ascult.

Cei patru s-au așezat. Chinezu zâmbea. Sorin a început să vorbească cu însuflețire:

— Toată mișcarea a fost făcută de Ruxandra. Omul de la ușa Cotroceniului, fata care te-a întâmpinat, cea care te-a dus în camera de audiență. Totul a fost pus la cale de Ruxandra. Iar eu și Chinezu am fost acolo, urmărindu-te din umbră.

— Poftim, am spus. Iei un pumn de bloggeri idioți și le dai drumul pe stradă și te trezești cu o echipă SRI!

Darius a râs.

— Dacă ți-aș povesti cum ne-a alergat China pe mine și pe Crina…

— Mi-e total indiferent, am spus rece. Cred că sunteți o gașcă de copii inconștienți.

Am fixat-o pe Ruxandra.

— Tu ești nebună de-a dreptul! Îl meriți pe domnul Hrib. Cum dracu' ți-a trecut prin minte să îi implici pe ăștia doi?

A roșit.

— Nu cred că aveam altă soluție. Și ce mai contează? A mers.

— A mers, nu? Și dacă nu mergea? Și, la dracu', dacă Flavius nu băga doi oameni de-ai lui în locul celor de la SPP? Atunci cum ieșea? Putrezeam toți la închisoare?

Au înghițit în sec.

— Stai, a zis Crina. Nu e chiar așa. Flavius a contactat-o pe Ruxandra…

— Ce?

Ruxandra a intervenit repede:

— Planul era bine pus la punct, tu erai singura necunoscută. Bogdan spunea că ești nebună, dar că n-o să ai curaj să mergi până la capăt.

— A, da? Așa a zis Bogdan?

El mi-a zâmbit perfid.

— Oricum, am continuat, cum dracu' de-a aflat Flavius ce am eu de gând?

Bădin a răspuns:

— Păi, cred că e vina mea și a lui Victor. Victor și-a dat seama, iar eu am insistat să ne implicăm.

— Așa că l-ați implicat pe tâmpitul ăla! mi-am ieșit eu din fire. Ce i-ați oferit?

Ciutacu a zâmbit.

— Doar nu ne crezi de-a dreptul tâmpiți. I-am oferit ocazia să facă o faptă bună. Contează să știi să-i gâdili orgoliul.

Mi-a zâmbit cu răutate. Am pufnit în râs.

— Domnilor, trebuie să recunosc că am lucrat cu mulți cretini, dar voi îi întreceți pe toți!

— Așa complimentează ea, i-a lămurit Bogdan.

Veselia s-a instaurat din nou, asta până când Chinezu m-a tras de-o parte și mi-a dat o scrisoare.

— De la Andrei, a spus el.

Am citit-o imediat și, pe măsură ce citeam, un zâmbet cretin mi se lățea pe chip. Îmi spunea că nu el negociase ca să scape, ci Arhi. Abia atunci i-am înțeles zâmbetul de satisfacție. În cele din urmă, oamenii ăștia mă jucaseră pe degete.

Am plecat târziu, aproape spre dimineață, lăsându-mă purtată tot restul serii de veselia lor. Lucrurile se rezolvaseră și pentru ei, și pentru mine. Chiar și Cernătescu avea să primească maximum doi ani cu suspendare, având ocazia să lase în urmă amintirea asta. Mie îmi părea rău că nu reușisem să-i răzbun cum se cuvine pe Ioan Usca și pe Roger Pop. Dar cel mai rău, probabil, îmi părea pentru Mihai Rogoz și soția lui. Până la urmă, orice vină ar fi avut, nu era corect să rămână așa. Dar speram ca drumul meu și al celor doi fugari să se mai intersecteze. Până la urmă, viața e o necunoscută.

✶

I-am condus pe Darius și pe Crina la hotel, apoi am pornit pe jos spre casă. Era al dracului de frig, dar numai urechile îmi reproșau asta. În plus, liniștea din capitală de la acea oră îmi dădea o stare de pace. M-am plimbat vreo jumătate de ceas, uitând de tot și de toate. Preț de câteva minute m-am simțit liberă. De pe o străduță lăturalnică mi-a sărit în față o femeie. Se vedea că era grăbită.

— Lala, a spus ea.

Am privit-o chiorâș. Cu greu am recunoscut-o. Era un fel de spion sau așa ceva. Nu-i cunoșteam prea bine substraturile, dar ne mai întâlnirăm de câteva ori.

— Sofia Matei, se vede că te grăbești. Vreo misiune importantă?

Mi-a zâmbit și mi-a atins umerii cu mâinile.

— Citește presa, o să-ți dai seama în curând.

Apoi s-a făcut nevăzută. M-am întors și m-am străduit s-o urmăresc o clipă cu privirea. Sofia Matei era o legendă.

Am continuat să merg, gândindu-mă la tot ceea ce se întâmplase. Amalia Stan, Ciutacii, Bădin, guvernul, Crina… Toată nebunia. Chipul lui Meme mi-a apărut în minte, dar parfumul morții nu l-a însoțit. În cele din urmă am ajuns în fața blocului în care locuiam.

Când am intrat în scară, o mână m-a prins de mijloc, iar cealaltă mi-a astupat gura. Nu m-am zbătut.

— Îmi ești datoare cu un sărut.

M-am smucit din brațele lui.

— Du-te dracului! Nu-ți sunt datoare cu nimic!

Nu puteam să mă întorc spre el. Îmi era teamă că voi ceda.

— Lala, pentru Dumnezeu! Ți-am transmis mesajul. Poți să mă arestezi și-n clipa asta.

— Încă am o undă de recunoștință acum.

M-am întors spre el și l-am pocnit.

— Niciodată să nu mai decizi în locul meu! Nu aveai niciun drept să le dai drumul! Sunt doi criminali periculoși!

M-a prins în brațe. Nu-i vedeam chipul din pricina întunericului, dar îi simțeam respirația pe față.

— Nu sunt periculoși, au fost doar bine îndoctrinați. Oricum, n-am făcut toate astea ca să te văd umilită în fața

mea. Am suferit destul cât ai fost logodită. Știu că am făcut o prostie și că s-ar putea să nu mai vrei să mă vezi niciodată…

— Termină cu prosteala asta!

M-a strâns și mai tare în brațe.

— Aș putea spune ce-ai făcut, am dovezi.

— Nu mă îndoiesc. Ce vrei în schimb?

Mi-a zâmbit. Știam că îmi zâmbește, așa cum știam că probele alea erau arse de mult.

— Un sărut. Apoi chiar suntem chit.

Mi-am ferit capul.

— Am fost chit din momentul în care le-ai dat drumul celor doi.

M-a sărutat apăsându-și cu forță buzele de ale mele. N-am putut riposta. Și nici nu puteam să mă mint că nu-mi plăcea.

— Nu cred că a fost suficient, mi-a spus.

— Întreci măsura.

M-am smucit și am pornit spre lift.

— A, mi-am adus aminte, am spus. Cum ai făcut să nu-și dea nimeni seama că cei doi nu erau agenți SPP?

Și-a tras gulerul parpalacului peste chip.

— Cine a spus că nu erau?

Mi-am mușcat buza ca să nu râd.

— O să te vânez, Flavius, poți fi sigur de asta.

M-a salutat cu un gest și a dispărut pe ușă. Parfumul văduvei negre mi-a invadat nările.

Înainte de accept

Ceea ce trebuie să rețină cititorul este faptul că deși am folosit personaje reale, cu nume și prenume – fără CNP – acțiunea este imaginație pură. Lucru pe care fiecare l-a știut de la început. Tocmai de aceea nu trebuie să vă așteptați să îi cunoașteți pe acești oameni așa cum sunt ei în realitate. Desigur, pe unii i-am cunoscut și îi cunosc atât de bine că aș fi putut să umplu o carte cu personalitatea lor, dar nu era cazul. A fost o nebunie de moment a acelor ani și pentru că foarte mulți își doreau să apară, am decis așa, într-un moment că ar fi bine să joc o carte destul de importantă și să aduc laolaltă mai mulți oameni care au trecut într-un fel sau altul prin viața mea. Până la urmă, chiar dacă e o carte polițistă, e menită să fie și amuzantă.

Menționez că multe personaje reale apar aici doar pentru că îmi sunt foarte dragi și am vrut să le văd numele în carte sub orice formă. Poate că nu toate personajele au consistență, poate că nu joacă un rol important, dar acești oameni îmi sunt dragi și era neapărat nevoie să apară în rândurile pe care le-ați parcurs. Indiferent că sunt victime sau criminali, ei știu că e doar un exercițiu de imaginație, în viața reală sunt aceiași oameni speciali pe care-i apreciez. Și dacă la început întreaga acțiune trebuia să se învârtă în jurul Luciei Verona și a Simonei Ionescu, pe parcurs lucrurile s-au schimbat. S-au schimbat de vreo patru ori până am ajuns la o soluție cât de cât convenabilă. Pentru mine, fiecare personaj e important. Tocmai de aceea nu o să mai scriu cărți cu personaje reale, pentru că mi-e foarte greu să le pun în situații inedite. (Recunosc că nu m-am ținut întocmai de cuvânt. Pentru că cea mai recentă carte îl are personaj, chiar dacă secundar, pe Victor Ciutacu. S-a impus. Așa sunt timpurile).

Desigur că de la prima apariție a cărții și până acum lucrurile s-au mai schimbat. Unii dintre acești oameni, care-mi sunt dragi în continuare, au dispărut din spațiul virtual sau, cumva, au dispărut din viața mea. Câteva dintre personajele mele reale au ales, de-a lungul timpului, să stea departe de lumea asta nebună în care trăim.

Trebuie să le fie clar tuturor că singura importantă e Lala (hi hi).

Vă mulțumesc din suflet tuturor!

Și au zis „DA” în felul lor mai special

Ordinea e aleatorie, adică așa cum o am în arhiva mail-ului.

Mariana Ciutacu: „Pot eu să zic altceva? Accept, sigur că da! Și mulțumesc!”. Nu, Mana!, eu îți mulțumesc pentru că te-ai lăsat băgată într-o afacere așa urâtă. Despre Mana ar fi multe de spus, dar n-am să vă spun nimic. Nici nu am pretenția că o s-o descoperiți pe ea cea adevărată, pentru că nu va fi așa. Dar important este că există în acest roman-foileton.

Darius Filip (Acum Prefect la Satu Mare): „Your wish is my command.” Așa spune mereu, dar nu trebuie luat în serios.

Andrei Bădin (http://www.badin.ro) — „Dragă Oana, nu am nimic împotrivă. Sper să nu fiu criminalul…” Eu cred că și-ar fi meritat-o, doar ca să-i dovedesc că speranțele pot fi spulberate. Dar nu m-a lăsat inima. Îmi e prea simpatic.

Roger Pop (fără blog și cel mai bun prieten al lui Darius Filip în viața reală. I-am promis să mă răzbun pe el în cartea asta, pentru o fază pe care mi-a făcut-o chiar la mine acasă) — „Depinde cum te răzbuni, poate că o să-mi placă”. Să fie sigur că am făcut-o, cu toate că în realitate îmi e drag.

Isabela (un om cum rar întâlnești și al cărei nume real nu l-am putut folosi pe de-a întregul) „Bine dom’le, hai să te văd. Dar te avertizez: vezi că am premoniții”. Isabelle mi-a fost alături când mă părăsiseră cam toți. Nu o să pot uita niciodată gestul pe care l-a făcut față de mine cu ocazia unui anumit eveniment. Și pe calea asta o anunț că orhideea pe care mi-a oferit-o înflorește tot timpul.

Ruxandra Georgescu (fără blog. Acesta nu e numele ei real, dar din anumite motive a trebuit să-i păstrez anonimatul) — „Bine, draga mea!” Trebuie să vă spun că Ruxandra este o prietenă specială și mai multe nu spun pentru că sper să-i fiu și naș̦ă.

Lucia Verona (http://luciaverona.blogspot.com) – „Tu chiar ești nebună? OK, știu că ești.” Nu e cel mai frumos accept dintre toate? Mai ales că îmi cunoaște psihicul. Cel puțin ea a spus adevărul în ceea ce mă privește, ha, ha. Lucia nu numai că e specială, dar dacă nu era printre personaje m-aș fi simțit foarte frustrată.

Andrei Crivăț (http://www.andreicrivat.ro) — „Da, sunt foarte de acord să apar în cartea ta”. Credeți-mă că omul e sadic bine. Adică mă întrece și am impresia că se simte bine în pielea lui. Ceea ce mă sperie.

Shauki și atât (http://shaukisbookcase.wordpress.com) — „Haide bree, chiar mă faci personaj de carte? Am înțeles. Sunt vedetă. Ai acceptul meu. Dar vezi ce mă pui să fac, că dacă nu-mi place scriu și eu o carte. Și ai să vezi ce pățești”. Copiii ăștia, hmmm. Ce subtili sunt. Dar până acolo, Shauki e un prieten cu totul și cu totul special. Și îmi pare rău că nu veți avea ocazia să-l cunoașteți la adevărata lui valoare. Dar, ținând cont că îl am în vedere pentru a fi personaj într-o carte *fantasy*, nu e chiar o tragedie.

Angela Cotor (Acum nu mai are blog și a ales să trăiască departe de viața virtuală) — „ACORD DAT! ACCEPT. Adică nu vreau decât să omor timpul, că în rest sunt sigură (hm, măcar mă fac) ce rol am… duc tava criminalului, da?”. Nu, Cella, el îți aduce ție tava. Asta e clar. În rest, tu ai spus, omori timpul. Dar pe al cui nu ai specificat. Știți sigur că Cella, adică Angela, e prietena mea și că n-aș îndrăzni să o omor pentru că n-aș mai avea pe cine chinui cu manuscrisele.

Cetin adică Arhi (http://www.arhiblog.ro) — „Dacă o să fiu personajul grăsuț, funny, cuceritor, uimitor, genial, cu succes la femei, dar sărac, desigur că sunt de acord”. Eu sper să nu citească soția lui ce fantezii are. Oricum, nu ți-am putut îndeplini toate dorințele, dar cred că ești original, așa cum ești tu de obicei.

Ioan Usca (http://ivanuska.wordpress.com) — „Pune-mă personaj, dacă este necesar…” Ei, na, chiar necesar nu era, dar se impunea. Pe Ioan Usca sau Vania îl puteți cunoaște mai bine accesându-i blogul. O să vedeți că nu vorbim despre un singur personaj. În el se adună mai mulți.

Cristian China-Birta adică Chinezu (http://chinezu.eu) – (omul ăsta m-a omorât încă de la început, norocul lui că îl ador cu tot cu familia lui de

chinezi) — „Prin prezenta, subsemnatul Cristian China-Birta, numit în lipsă de altceva mai bun, declar pe propria răspundere și cu riscul de rigoare următoarele:

1 Oana Stoica Mujea este fată faină (aici se dădea pe lângă mine să nu-l omor).

2 Îmi dau acceptul să fiu făcut criminal, terorist, blogger mârșav sau orice altceva consideră necesar să mă facă Oana în cartea pe care urmează să o scrie.

Semnez (în aproximativa deplinătate a facultăților mentale având în vedere ce am scris mai sus): Cristian China-Birta. SS indescifrabil"

Omul ăsta mă omoară cu zile, dar a fost singurul fără pretenții. Cum să nu-l ador?

George Cernătescu sau Geocer (http://www.geocer.blogspot.com) — „Am râs cu lacrimi când am aflat că vrei să mă faci personaj de roman. Accept, cum să nu? Ai grijă, nu cumva să scap de bănuiala cum că eu aș fi criminalul. Și să mă implici și într-o relație dintr-aia scandaloasă, că altfel aș fi un personaj prea plictisitor. Acestea fiind zise, îți urez să ai cât mai multă inspirație în a scrie romanul și să devină un bestseller. Eventual să se facă și un film după el".

Eu am observat așa: Geocer vrea relații scandaloase și film în care să apară și actorul care-i poartă numele. Și ai zice că e un tip normal dincolo de Online. Să mai ai încredere în cineva în zilele noastre! Puh.

Simona Ionescu (http://www.simonaionescu.ro) — „Desigur, draga mea. Am văzut ce fain scrii! Iar cum eu ani de zile am scris și am format ziariști de investigație (inclusiv crime celebre), nici măcar nu fac parte din ficțiune! Serialul meu despre Râmaru a fost material didactic pentru câteva lucrări de licență. Așa că… Spor la treabă!"

Poate că ar fi mai bine ca Simona să nu citească romanul ăsta.

Victor Ciutacu (http://www.ciutacu.ro) — „Da!" E atât de încrezut că n-a putut să scoată decât un „da". Ca să nu mai credeți că glumește. Dar îi trece lui după ce vede ce-a pățit. Muhaha.

Georgiana Păduraru cu „Gi" (fără blog. Cea mai bună prietenă a Crinei, după mine, nu vă jucați) — „Pot să fiu eu criminalul?". Darius zice că ar putea, pe motiv de privire nimicitoare. Eu nu mă bag, îmi place Georgi.

Sorin Stoica-Mujea (îl cheamă și George – știu, să se ducă dacă-l cheamă – dar ar ocupa prea mult spațiu numai numele. Și da, este fostul meu soț – la prima apariție îmi era soț legitim, dar lucrurile se mai schimbă) — „Dacă nu mă faci personaj în cartea asta, dormi cu peștii”. Nu m-am prins dacă era o amenințare de tip mafiot sau se referea la acvariu. Dar am decis să nu risc.

Crina Dunca (http://satmareanca.wordpress.com) și Bogdan Hrib (http:// www.tritonic.ro) să-și pună pofta în cui. Ei apar unde vreau eu, fără a-mi trebui vreun acord scris.

Acestea fiind spuse nu pot decât să-mi cer scuze dacă am vorbit mai mult despre anumite personaje decât despre altele. Adevărul e că sunt multe personaje reale și mai sunt câteva și fictive. Îmi era imposibil ca într-o carte de mici dimensiuni să mă opresc asupra fiecăruia. Vă mulțumesc că m-ați lăsat să mă joc cu voi și îmi cer iertare dacă v-am neglijat.

Nu în ultimul rând, trebuie să-i mulțumesc celui care a crezut cel mai mult în mine, domnul George Arion. Și tuturor acestor oameni le voi mulțumi în fiecare zi.

P.S: Din punctul meu de vedere lucrurile nu s-au schimbat prea mult. Poate că astăzi aș schimba criminalul, dar ce a fost gândit atunci, așa să rămână. Pot garanta – desigur, o pot face și cei menționați mai sus – că nimeni nu a avut de suferit de pe urma fanteziei mele „criminale” și nimeni nu s-a supărat. Așadar o a doua ediție se impunea, pentru că, de ce să nu recunoaștem, am aici personaje interesante, rămâne de văzut dacă și imaginația mea în ceea ce îi privește e la fel de interesantă pentru cititor.

OANA STOICA-MUJEA
parfumul văduvei negre

„Președintele mi-a zâmbit. Era nervos și transpira abundent.

— Și dacă n-aș fi acceptat? m-a întrebat el.

I-am arătat revolverul.

— E pe viață și pe moarte. Domnule Președinte, lumea interlopă nu vă e străină. Știți cum se fac cărțile acolo. Poate că amândoi facem parte din lumea asta.

Am basculat butoiașul ca să-i confirm că exista un singur glonț. Apoi l-am fixat la loc și am rotit. Mișcarea mi-a ieșit. Cilindrul s-a învârtit de trei ori. Mi-am pus arma la cap.

— Rugați-vă, domnule!

Transpira abundent. Eu am zâmbit și am tras."

Oana Stoica-Mujea – *Parfumul văduvei negre*

„Chiar am o nostalgie față de acest gen și îmi place eroina pe care am descoperit-o. Este o doamnă înfocată și neobișnuită, care pur și simplu te lasă fără cuvinte."

Dumitru Crudu

„Parfumul văduvei negre este o carte cu parfum etern, ce are un miros de moarte, dar care te îndreaptă spre viață, o carte de suflet, cu dinamism și acțiune."

Emilia Ghețu

„Parfumul văduvei negre are o intrigă de-ți vine să mergi și la WC cu cartea, ca să n-o lași din mână și să ieși din story. E scrisă *cool,* cum zic unii pușteni, cu talent, profesionist. Iar personajul principal, polițista Iolanda Știreanu, are consistență, carne și imprevizibilitate și, nu în ultimul rând, e născătoare de vise erotice (oho!)."

Alex Sima

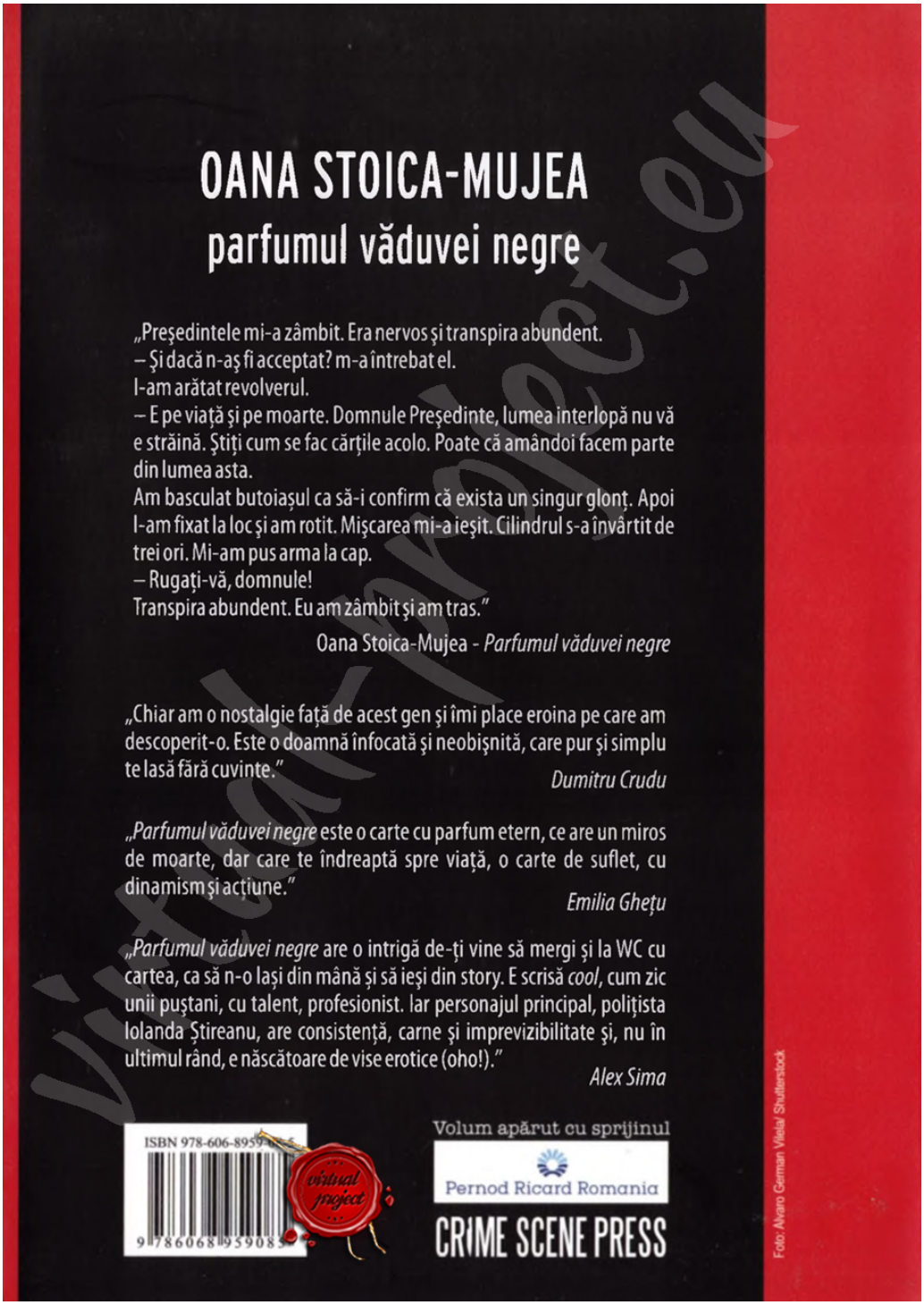
OANA STOICA-MUJEA
parfumul văduvei negre
„Preşedintele mi-a zâmbit. Era nervos şi transpira abundent.
– Şi dacă n-aş fi acceptat? m-a întrebat el.
I-am arătat revolverul.
– E pe viaţă şi pe moarte. Domnule Preşedinte, lumea interlopă nu vă e străină. Ştiţi cum se fac cărţile acolo. Poate că amândoi facem parte din lumea asta.
Am basculat butoiaşul ca să-i confirm că exista un singur glonţ. Apoi l-am fixat la loc şi am rotit. Mişcarea mi-a ieşit. Cilindrul s-a învârtit de trei ori. Mi-am pus arma la cap.
– Rugaţi-vă, domnule!
Transpira abundent. Eu am zâmbit şi am tras."
Oana Stoica-Mujea - *Parfumul văduvei negre*
„Chiar am o nostalgie faţă de acest gen şi îmi place eroina pe care am descoperit-o. Este o doamnă înfocată şi neobişnită, care pur şi simplu te lasă fără cuvinte."
Dumitru Crudu
„*Parfumul văduvei negre* este o carte cu parfum etern, ce are un miros de moarte, dar care te îndreaptă spre viaţă, o carte de suflet, cu dinamism şi acţiune."
Emilia Ghețu
„*Parfumul văduvei negre* are o intrigă de-ţi vine să mergi şi la WC cu cartea, ca să n-o laşi din mână şi să ieşi din story. E scrisă *cool*, cum zic unii puştani, cu talent, profesionist. Iar personajul principal, poliţista Iolanda Ştireanu, are consistenţă, carne şi imprevizibilitate şi, nu în ultimul rând, e născătoare de vise erotice (oho!)."
Alex Sima
ISBN 978-606-8959
9 786068 959085
virtual project
Volum apărut cu sprijinul
Pernod Ricard Romania
CRIME SCENE PRESS
Foto: Alvaro German Vilela/ Shutterstock
virtual-project.eu

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
Înainte de accept

Table of Contents

1	6
2	12
3	20
4	25
5	32
6	35
7	42
8	47
9	54
10	59
11	63
12	68
13	75
14	81
15	88
16	92
17	98
18	104
19	112
20	117
21	124
22	130
23	137
24	143
25	149
26	159
Înainte de accept	164